

श्री
शक्तिनाथाय नमः

वांग्यन्त सार
संग्रह

डिप्टम
वर्धन पाइन् वने मंगल

॥ श्री शांतिनाथाय नमः ॥

વાંચન સાર સંગ્રહ.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

ફેડીરથંદ ખીમચંદ.

સુરત.

આવૃત્તિ પહેલી. પ્રત ૫૦૦.

વીર સંવત ૨૪૫૪. વિક્રમ સંવત ૧૯૮૪.

હિમ્મત-પઠન પાઠન અને મનન.

શાન્તેશ્વર તીર્થ સ્થાપક તરફ નમો

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

ફકીરચંદ ખીમચંદ.

વડાચૌદા ખલુતરખાના—સુરત.

છાપનાર-નારાયણરાવ લક્ષ્મણરાવ નીકમ.

છાપવાનું ઠેકાણું:-શ્રી “ શંકર ” પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ.

ચૌદાના પુલ ઉપર ટાંકી પાસે-સુરત.

સમર્પણ.

પરમ પૂજ્ય ગુરૂ મહારાજ

અવર્તકે શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજના

ઠર કમળમાં

પૂજ્ય ગુરૂ મહારાજશ્રી

પ્રાચીન જ્ઞાન ભંડારોના ગ્રંથોના તથા પ્રાચીન સાહિત્યનો સંગ્રહ અને ઉદ્ધાર કરવાના પવિત્રોત્તમ કાર્યમાં અનન્ય ફાળો અર્પનાર, અહોનિશ શાસન સેવામાં લીન રહેનાર, તથા મને ધર્મ-સ્નેહ પૂર્વક ધર્મ શિક્ષણ આપી ધર્મ પથે ચડાવનાર એ સૌ ઉપકારો ચીર સ્મરણીય રહે એ ભાવનાથી આ નાનકડો સંગ્રહ આપના ઠર કમળમાં સમર્પણ.

પ્રકાશક

આપનો સદા ગુણાનુરાગી સેવક

ફકીરચંદ ખીમચંદ

વાંચન પરિચય જો વધે, પછી મનન કરાય;
ધર્મ પ્રત્યે પ્રેમ તો, દિનદિન વધતો જાય.

પરિચય પામો પ્રેમથી, કરો હૃદય-વિકાસ;
વાંચી ઉર ઉજળાં કરો, પ્રગટે ધર્મ-પ્રકાશ.

ધરમ કરે તે જગમાં તરશે, પાપી ઝટ મરશે;
કાળાં ધોળાં કરે જે પ્રાણી, વિણ મોતે મરશે.
પુણ્ય કરતા પ્રાણી જગમાં, શીવ સંપત વરશે;
આકીન રાખે એક જગતમાં, ભવસિંધુ તરશે.
ફેાગટ ફાંફાં મારે મૂરખજન, જનમી જગ મરનાર;
સત્ય ટેક ખાતર જે ખમશે, આકૃત અપરંપાર.
નાહક આકીન છોડે નીચનર, એક દીન તું ખરશે;
જીનવર નામનું ધ્યાન ધરે તો, ભવ લાતું ભરશે.

નિવેદન.

પ્રિય વાંચક વર્ગ,

આવી એક પરચુરણ સંગ્રહ કરેલી બાબતો વિષે પ્રસ્તાવના યા નિવેદન લખવાની આવશ્યકતા હોઈ શકે નહીં, છતાં શા કારણે આ નાનકડો સંગ્રહ પુસ્તક દ્વારા બહાર પાડવામાં આવ્યો છે તે હકીકત સહજ બહાર મુકવી ઉચિત ધારી છે.

આનંદની વાત છે કે આપણા જૈન આગમોનો બળનો અખૂટ અને અતૂટ છે. અને તે ગ્રંથો આપણા પુણ્ય ગણધર મહારાજોના હાથે ગુંથાયલા અને ચૌદ પૂર્વના જ્ઞાનવાળા એવા મહાન્ પૂર્વાચાર્યોને હસ્તે લખાયલા એટલે તેમાં કોઈ રીતની ન્યુનતા હોય શકેજ નહીં. ન્યુનતા હોય તો આપણીજ સમજવી, કે જેમાં રહેલા ગુહ્ય રહસ્યો સમજવા પુરતું આપણને જ્ઞાન નથી; કોઈ કોઈ બાબતો એવી સુક્ષ્મ બારીકીઓથી ભરપુર હોય છે કે જ્યાં સાધારણ સમજવાલા મનુષ્યોની તો અકક્લે કામ કરી શકે નહીં. અરે ! કલ્પનામાં પણ ઉતરી શકે નહીં. ને જ્યાં સાધારણ બુદ્ધિ કામ ન આવે તેવી બારીક બાબતો શ્રદ્ધા ગમ્યજ માનવી પડે. કારણ કેવલ જ્ઞાની ભગવાનોએ પોતાના અતુલ્ય જ્ઞાનબળ

વડે જેવું જોયું તેવુંજ કહ્યું છે. તેમાં શંકાને સ્થાનજ ન હોય. શબ્દ કે જેઓ ભૂત ભવિષ્ય અને વર્તમાનકાળના પદાર્થોને તાદ્રશ્ય જોઈ શકે તેની આગળ આપણી બુદ્ધિ કેટલી ? કયાં મેરૂ ને કયાં સરસવ ! મારા વાંચક મિત્રોને મારી નમ્ર ભલામણ છે કે એ ભગવાનોએ આપણા હિતને માટેજ સર્વે વસ્તુઓની યથાસ્થિત પ્રરૂપણા કરી છે. એટલે તેવી બાબતોમાં શ્રદ્ધાજ રાખવી યોગ્ય ગણાય.

આવા મહાન્ ગ્રંથો સંસ્કૃત અને પાકૃત ભાષાઓમાં હોવાથી એ ભાષાઓથી પરિચિત મહાત્માઓ શીવાય મારા જેવા અપઠિતને તો તેના રહસ્યની ગંધ પણ ક્યાંથી હોય ! પરંતુ ચાલુ જમાનામાં જ્યારથી આવા સાહિત્યની મહત્તા સમજી તેનો ઉદ્ધાર અને પ્રચાર એ એક કર્તવ્ય મનાવા લાગ્યું છે ત્યારથી સમાજમાં સાહિત્યકો અને સાહિત્ય પ્રેમીઓ વધતા જાય છે. પરિણામે જૈન સમાજમાં સાહિત્ય યુગ શરૂ થયો કહી શકાય.

જૈન સાહિત્યનો પ્રચાર વધ્યો છે તે એટલા ઉપરથી કહી શકાય કે આજકાલ મહાન્ ગ્રંથોના ભાષાંતરો થવા લાગ્યાં છે. આપણા પરમ ઉપકારી એવા તીર્થંકર ભગવાનોનાં ચરિત્રો સરળ ગુજરાતી ભાષામાં છપાય છે, તેમજ નેત્રેન્દ્રોના રૂપમાં કોઈ કોઈ મહાત્માઓના જીવનચરિત્રો પણ બહાર પડે છે,

ઢાખલા તરીકે દેવચંદ લાલભાઈ ટ્રસ્ટ ફંડ, આગમોદય સમિતી, આત્માનંદ સભા, જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા, જૈન સસ્તી વાંચનમાળા આદી એવી અન્ય સંસ્થાઓ આજકાલ જન સાહિત્યનાં સમાજને ઉપયોગી અનેક ગ્રંથો બહાર પાડે છે, અને જ્ઞાનમાં વૃદ્ધિ થવાનું મુખ્ય સાધન જે ઉપયોગી પુસ્તકો હોય તેનો પ્રચાર વધારવો જન સમુહમાં વાંચનનો શોખ વધારવો કે જેથી દીન પર દીન ધર્મ પ્રેમમાં વધારો થાય એવો તેમનો મુખ્ય હેતુ છે.

જો વાંચન પરિચય હોય તો તેમાંથી કાંઈ ને કાંઈ સમજવાનું, વિચારવાનું, આદારવાનું, અને મનન કરવાનું જરૂર મળી આવે છે. ક્રિયા માર્ગની સાથે જ્ઞાન માર્ગ સાધવાથી ચતુર્થ ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે.

આ પુસ્તક કાંઈ મારી મનકલ્પનાથી લખાયું નથી. પણ ચતુર્કિંચિત્ વાંચન પરિચય હોવાથી પુસ્તકોદ્ધાર, અગર છાપાદારા તેમજ માસિકોદ્ધારા મારા વાંચવામાં, સાંભળવામાં જે આવેલું તેમાંથી જે કાંઈ મને ઠીક લાગ્યું તેની નોંધ કરતો ગયો, પરિણામે મારી પાસે એક નાનકડો સંગ્રહ થયો.

મારા જુદે જુદે ઠેકાણેથી વાંચેલાનો આ થોડોક સંગ્રહ મારી ખાત્રી છે કે વાંચકવર્ગને વધારે નહીં તો ચતુર્કિંચિત્ પણ જરૂર ઉપયોગી નીવડશે. થોડો યા ઘણો

ફાયદો અવશ્ય થશે, નુકશાન તો નહીંજ થાય. તેમજ કોઈ ગૃહસ્થ નવરાસને વખતે આ સંગ્રહમાંથી કોઈ કોઈ બાબતો ધ્યાનપૂર્વક વાંચશે અને મનન કરશે તો જરૂર પ્રભુના શુભગાન થશે, તેમજ સઝાય ધ્યાન પણ થશે અને પાને ૨૦૩-૨૦૬-૨૨૫-૨૩૧-૨૩૨ની બાબતોનો પોતાના આત્મા સાથે મુકાબલો થાય તો જરૂર કર્મની નિર્જરા પણ થવા સંભવ છે.

આ સંગ્રહ કોઈ રીતે રખડી ન જાય એ લાવનાથી સમાજ સમક્ષ મુકવાની પ્રેરણાએ કરીને આ સંગ્રહ બહાર પાડવાનું સાહસ ખેડ્યું છે.

આ સંગ્રહમાં મુકેલા સ્તવનો, સઝાયો, સ્તુતિઓ વગેરેમાં નવીન જેવું કંઈ નથી. નાના બાળકોને પણ કંઠાગ્ર હોય છે. દુહાઓ જુદે જુદે ઠેકાણેથી લેવાં કરેલાં છે, તેમજ ખીજી પરચુરણ બાબતો ઘણા વખતથી લેગી થયેલી એટલે તે ક્યાંથી અને શા આધારે લીધેલી તેના નામ લખી શકાય તેમ નથી. આથી આ સ્થળે તે સૌ લેખકોનો હું ઋણી છું ને તેમનો ઉપકાર માનવાનું ભુલતો નથી.

હું કોઈ લેખકની ગણતરીમાં નથી તેમજ મારામાં તેવી કોઈ વિદ્રતા નથી, કે હું કોઈ ગ્રંથ લખી શકું. આ ઉપર જણાવ્યા પ્રમાણે મારા વાંચવામાં, સાંભળવામાં આવેલું

ને તેમાંથી મને જે ઠીક લાગ્યું તેનો છુટક છુટક ઉતારો માત્ર છે. તેથી તેમાં મતિદોષથી અથવા પ્રમાદથી કંઈ અશુદ્ધતા થઈ હોય તેમજ કોઈ અસંગત બાબત લખાઈ ગઈ હોય તો તેનું હું ત્રિવિધે કરી મિહામિ દુકકડં દઉં છું.

આ સંગ્રહમાં લેખીત તેમજ છાપા દોષ રહી જવા પામ્યો હોય તો મારા વાંચક મિત્રોની ક્ષમા આહી તે સુધારીને વાંચવા મારી નમ્ર વિનંતી છે.

છેવટમાં જે ભાવનાએ આ સંગ્રહ છપાવે છે તે ભાવના મારા વાંચક મિત્રો ધર લાવે એમ ઈચ્છિ વિરમું છું.

પ્રકાશક:-

ફકીરચંદ ખીમચંદ.

અનુક્રમણિકા.

વિષય.	પૃષ્ઠ.
૧ આત્મોપદેશ	૧
૨ માંગલિક શ્લોકો	૧૭
૩ વીતરાગાહકમ્	૨૦
પ્રભાતીઆં.	
૪ જાગ જાગ રથણ ગઈ	૨૨
૫ જાગરે આત્મા	૨૩
૬ ચેત નર ચેત તું	૨૫
૭ આજ તો બધાઈ રાજ	૨૭
૮ ગૌતમ સ્વામીનો છંદ	૨૮
૯ સેવોપાસ સંજેશ્વરો મન શુદ્ધિ	૨૯
૧૦ બરોસે શું સદ્યા ભૂલી	૩૧
૧૧ અરે ! કિસ્મત તું છેલું	૩૨
૧૨ રતનાકર પરચીસી	૩૪
ચૈત્યવંદનો.	
૧૩ આજદેવ અરિહંતદેવ ...	૪૦
૧૪ શાંતિજીનેશ્વર સોળમા	૪૧
૧૫ જય જય શ્રી જીનરાજ આજ	૪૧

૧૬ સિદ્ધારથ સુત વંદીએ		 ૪૨
૧૭ વિમળ ડેવળ જ્ઞાન કમળા		 ૪૨

સ્તવનો

૧૮ જગજીવન જગ વાલહો		 ૪૪
૧૯ પ્રથમ જીનેશ્વર પ્રભુમીએ		 ૪૫
૨૦ માફ મન મોહું રે....		 ૪૬
૨૧ શ્રી રે સીધાચળ લેટવા		 ૪૭
૨૨ સીધાચળગીરી લેટયારે		 ૪૮
૨૩ પ્રીતલડી બધાણી રે		 ૪૯
૨૪ શાંતીનાથનું સ્તવન		 ૫૦
૨૫ અંતરબામી સુણ અળવેસર....		 ૫૧
૨૬ શીગતી થાશે અમારી		 ૫૨
૨૭ પાસ તોરા નામ સુણકે		 ૫૩
૨૮ ગીરૂઆ રે ગુણ તુમતણાં		 ૫૪
૨૯ સીદ્ધારથનારે નંદને વિનવું....		 ૫૫
૩૦ વીર જીનેશ્વર સાહેબ મેરા....		 ૫૫
૩૧ વીરજી સુણો એક વિનતી મોરી		 ૫૭
૩૨ નારે પ્રભુ નહીં માનું		 ૫૯
૩૩ તાર હો તાર પ્રભુ		 ૬૦
૩૪ પુખ્તવ વર્ષ વિજયે જ્યોરે....		 ૬૨
૩૫ જીન નામકું સમરલે		 ૬૩

સ્તુતિઓ.

૩૬ પાર્શ્વનાથની સ્તુતિ ..			૬૪
૩૭ શાંતિ જીનેશ્વર સમરીયે			૬૫
૩૮ વરસ દીવસમાં અખાડ ચોમાસુ'			૬૬
૩૯ પાસજીણુંદા વામાનંદા			૬૯
૪૦ સત્તર લેદી જીત પુબ રચીને			૭૦
૪૧ જ્ઞાનપંથમીની થોથ			૭૧

સજ્જાઓ.

૪૨ કર્મપચીસીની સજ્જાથ			૭૨
૪૩ મન ભમરાની ,,			૭૭
૪૪ પાંચમાં આરાની ,,			૭૯
૪૫ બાહુબળીજીની ,,			૮૩
૪૬ કોધની ,,			૮૪
૪૭ વૈરાગની ,,			૮૫
૪૮ સુબાહુ, કુમારની ,,			૮૬
૪૯ ઈલાચી પુત્રની ,,			૯૧
૫૦ સ્થુળી ભદ્રજીની ,,			૯૩
૫૧ રાજુલ ને રથનેમીની ,,			૯૬
૫૨ ચેતનને શીખામણી ,,			૯૯
૫૩ રહનેમીની ,,			૧૦૦
૫૪ પદ્માવતીની જીવરાસી			૧૦૨
૫૫ કેટલીક જાણુવા લાયક પરચુરણ બાબતો			૧૦૬

૫૬ ભગવાનની કલ્યાણક ભૂમીઓ		૧૨૨
૫૭ જુના નામ તથા હાલમાં ચાલુ નામો....		૧૨૩
૫૮ કેટલાક અનુમાનો....		૧૨૫
૫૯ જીવોની ભવસ્થિતિ તથા કાયસ્થિતિ		૧૨૬
૬૦ તિર્થંકર ભગવાનનું અનંતુળજી		૧૨૮
૬૧ ચક્રવર્તી ૬ ખંડ સાથે તે વગેરે બાબત		૧૨૯
૬૨ દશ જાતના કલ્પવૃક્ષો		૧૩૧
૬૩ ચોવીશ તિર્થંકરોના નામ આયુષ્ય, દેહમાન વગેરે....		૧૩૨
૬૪ ખાર ચક્રવર્તીના નામ વગેરે....		૧૩૪
૬૫ નવ વાસુદેવના નામ વગેરે		૧૩૬
૬૬ બળદેવોના નામ વગેરે		૧૩૭
૬૭ પ્રતિવાસુદેવોના નામ		૧૩૭
૬૮ આવતી ચોવીશીમાં કેના કેના જીવો તિર્થંકરો		
યશો અને તે જીવો હાલ કયાં છે વગેરે....		૧૩૮
૬૯ આવતી ઉત્સર્પિણીનાં શલાકા પુરૂષના નામ		૧૪૦
૭૦ લબ્ધીઓ		૧૪૧
૭૧ ગુણકાણાં		૧૪૩
૭૨ મહાવીર ભગવંતે કરેલા તપની વીગત		૧૪૫
૭૩ જીવના ૫૬૩ લેહ....		૧૪૭
૭૪ ખાર દેવલોકના નામ		૧૪૯
૭૫ જીવ પંદર પ્રકારે સિદ્ધિ પામે		૧૪૯

૭૬ નવ તત્વના નામ			૧૫૦
૭૭ સુદ્ધ, બાદર, સન્નિ, પર્યાસિની સમજ			૧૫૧
૭૮ પરિસદો			૧૫૩
૭૯ વખતનું પ્રમાણ			૧૫૮
૮૦ પાંચમા આરામાં થનારા યુગ પ્રધાનો તથા તેના ઉદયની સમજ	...		૧૬૧
૮૧ અદીદ્વિપ વિષે કંઈક બાબત....			૧૬૫
૮૨ આર્ય ધર્મના સાડાપચ્ચીશ દેશ			૧૬૬
૮૩ પચ્ચખખાણમાં આવતા શબ્દોના અર્થ			૧૬૮
૮૪ ચક્રિય નિયમ ધારવાની ગાથા	...		૧૭૧
૮૫ છ રી પાળવા વિષે			૧૭૨
૮૬ દુહા સંગ્રહ			૧૭૩
૮૭ શ્રાવકે રાત્રે સુતી વખતે શું કરણી કરવી			૨૦૩
૮૮ સમાધિ વિચાર			૨૦૬
૮૯ અંતિમારાધના			૨૨૫
૯૦ ક્ષમાપના			૨૩૧
૯૧ આરાધનાની ગાથા			૨૩૨
૯૨ પહાડોની ઉચ્છ	...		૨૩૩
૯૩ જવેરાતના બાર ગૃહોના નામ			૨૩૪
૯૪ કીમતી પથરોના નામ			૨૩૫

આત્મોપદેશ

આ જગતમાં દ્રવ્ય માત્રની સ્થિતિ ત્રણ છે. ઉત્પન્ન થવું, સ્થિર રહેવું, અને નાશ પામવું. એ નિયમ જીવ દ્રવ્યને પણ લાગુ પડે છે. દરેક પદાર્થમાં દ્રવ્ય અને પર્યાય એ ઉભય ધર્મ સાથે રહે છે. દ્રવ્ય નિત્ય છે અને પર્યાય અનિત્ય છે. જીવ જે જે ભવો કરે છે તેમાં આત્મ દ્રવ્ય કાયમ છે. એક ભવ પૂરો કરી બીજો ભવ ધારણ કરવો એ જીવ પર્યાયની દેર બદલી છે. એ પ્રમાણે જગતમાં જીવો ઉત્પન્ન થાય છે, નાશ પામે છે, અને જગત ધ્રુવપણે કાયમ રહે છે. એ નિયમ અનાદિ અનંત કાળથી ચાલતો આવ્યો છે ને એજ પ્રમાણે કાયમ રહેશે ને તેમાં ફેરફાર થવાનો નથી.

હે જીવ ! જ્યારે તુંજ તારા શુભાશુભ કર્મોનો ભોક્તા છે એવી ખાત્રી થાય તો પછી આ મનુષ્યભવ પામીને તેમાં વળી કેવળી પ્રણિત જૈનધર્મ જેવો ઉત્તમોત્તમ ધર્મને પણ પામ્યો, સારા ક્ષેત્રમાં ઉત્પન્ન થઈ દેવગુરૂની ભોગવાઈ પણ મળી, વિશેષમાં શરીરની નિરોગતા પામ્યો, અને સાથે સાથે ઇંદ્રિયોની પણ પૂર્ણતા મળી, તો હે મનુષ્ય ! આ દુષપ્રાપ્ય વસ્તુઓ પૂર્વ ભવના શુભ કર્મોને લઈનેજ તને

મળી છે; તો પછી આ તારો અમુલ્ય વખત પ્રમાદમાં
 ગુમાવવો ન જોઈએ. આપણા મહાવીર પરમાત્માએ ગૌતમ
 સ્વામી જેવા ગણધરને પણ કહ્યું છે કે “હે ગૌતમ ! “મા
 પમ્માય.” અર્થાત હે ગૌતમ ! તું જરીપણ પ્રમાદ કરીશ
 નહીં. કારણ જીવ પ્રમાદને વશ થવાથી તે પોતાનું આત્મ
 કલ્યાણ કરી શકતો નથી, યૌદ્ધ પૂર્વના જાણ એવા મહાત્માઓ
 પણ પ્રમાદને લીધે કર્મને વશ થતાં નિગોદમાં ઉત્પન્ન થયા
 છે. આયુષ્ય અસ્થિર છે. સંપદા તે વિપદાથી ભરપૂર છે.
 સંયોગ તે વિયોગવાળો છે. લક્ષ્મી વીજળીની માફક ચપળ
 છે. સંસારનું સુખ સ્વપ્ન સરખું છે. ચારે બાજુથી વિપ-
 દાઓ આવી પડે છે. મરણ એક માથે ભમી રહ્યું છે.
 પાણીના પરપોટા માફક પ્રાણીઓ ઉત્પન્ન થાય છે અને
 વિલય પામે છે. શરીર જરાએ (વૃદ્ધાવસ્થાએ) જર્જરીત
 થાય છે. ધર્મ શીવાય કોઈ રક્ષણ કરનાર નથી. ઇંદ્ર ચંદ્રાદિ
 દેવો પણ મરણને વશ થાય છે. તો હે મનુષ્ય ! તું આમ
 કયાં સુધી ઘોર નિંદ્રામાં ઘેરાયેલો રહીશ ! આટલો નિશ્ચિંત
 શા કારણથી થઈ બેઠો છે ? જાગ-ઉઠ. અને પરમ શાંતિના
 માર્ગમાં પ્રવૃત્ત કર. ગમે તેનું શરણ લીધા શીવાય તારો
 છૂટકો નથી. આ અમુલ્ય આયુષ્યનો એક સમય પણ
 નિરર્થક ગુમાવવો ન જોઈએ. આ સંપૂર્ણ સામગ્રી સાથેનો
 માનવ દેહ ફરી ફરી મળવો મુશ્કેલ છે.

હે મનુષ્ય ! તારે તો તારી યથાશક્તિ પ્રમાણે તપ નિયમનું પાલણ કરી અહોનીશ દેવગુરૂની ભક્તિમાં રાખ્યા માન્યા રહેવું એજ તારો ધર્મ છે. તેમજ તું સંસારી જીવ હોવાથી અને ગ્રહસ્થાશ્રમમાં રહેલો હોવાથી તારે તો નિતિથીજ દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરી તેનો યથાશક્તિ પ્રમાણે સંવ્યય કરવો એજ તારો ધર્મ છે. સાર્વજનિક પરોપકારના કાર્યમાં મશગુલ રહેવું એજ તારો ધર્મ છે. કોઈ પણ વેર વિરોધ કે કજીઆ ટંટાના ખીલો રોપાયાં હોય તે દૂર કરવા ઉત્કંઠિત થવું એજ તારો ધર્મ છે. જીવ માત્ર વેર વિરોધ તેમજ કલેશ કરવાથી બહૂલ સંસારી થાય છે. જીવ માત્ર ઉપર દયા કરવી, ક્ષમા આહવી ને સર્વની સાથે મીલનસાર રહેવું એજ તારો ધર્મ છે. કહ્યું છે કે—“સંવેજીવા કમ્મવસ, ચઉદ્ધરાજ ભમંત, તે મે સંવ ખમાવિઆ, મુજ્જવિતેહખમંત.” હે જીવ ! આ સુત્રમાં કહ્યા પ્રમાણે આ આદરાજ લોકમાં ભમતા સર્વ જીવો પ્રત્યે ખરા અંતઃ કરણથી ક્ષમાપના થાય તો જરૂર કોઈ જીવ સાથે વેર વિરોધ રહેવા પામેજ નહીં, અને વેર વિરોધ મટી જાય તો જરૂર કર્મ બંધનો ઢીલા થયે સંસારમાં ભમવું જોઈએ થાય. તેથી હે મનુષ્ય ! તું તારૂં આત્મ કલ્યાણ આહતો હોય તો દેવ, નારકી, તિર્યચ, અને મનુષ્યરૂપી ચાર ગતિમાંથી કૃત્તા મનુષ્ય ગતિજ તારે માટે ઉપયોગી છે.

ખીલ કાંઈ ગતિમાંથી મોક્ષરૂપી આત્મ કલ્યાણ થઈ શકતુંજ નથી. કારણ કે નારકીના જીવોને તેમજ દેવતાઓને પણ પોતાનું આયુષ્ય પૂર્ણ કરીને મનુષ્ય જન્મ લેવો પડે છે. કેમકે નારકી મરી નારકી થાય નહીં ને દેવતા મરીને દેવતા થાય નહીં, એવોજ નિયમ છે. કારણ જીવે જે અશુભ કર્મો બાંધ્યા હોય તેના વિપાક ભોગવવાને જીવ નરકગતિમાં ઉત્પન્ન થાય છે, કે જ્યાં એક સમય માત્ર પણ શાતા હોતી નથી; દુઃખ દુઃખને દુઃખજ હોય છે. તેમજ દેવતામાં પણ જીવે શુભ કર્મોના દળીયાં બાંધ્યાં હોય તેના સુખ ભોગવવામાંજ ઘણુંખડું આયુષ્ય પૂર્ણ થાય છે. તેમજ દેવતાને અવિરતીપણું હોવાથી વ્રત પચખખાણ ઉદયમાં આવતાં નથી, માટે હે જીવ ! તારે જે કાંઈ કરવાનું હોય તે આ મનુષ્ય ભવમાંજ બની શકે છે.

કહ્યું છે કે—“જે કરવું તે આજે કીજે, કાલેશી વાતો.” એટલે જીવ તને ખબર નથી કે આ ક્ષણભંગુર દેહમાંથી તું એકાએક ક્યારે છૂટેા થઈ જનાર છે. આ ફાની દુનીઆનો જીવ માત્રે ત્યાગ કરેલ છે, ને તારે પણ આ દુનીઆ છોડવીજ એવું નિર્માણ છે. તિર્થંકર જેવાઓ પણ આ દુનીઆ છોડી ગયા છે, તો તું કેાણ માત્ર છે. જો તું અહંકાર—અભિમાન કરતો હોય તો તે ફેકટ છે. રાવણ સરીખાનો અભિમાન રહ્યો નથી; બાહુબળીજી જેવાને પણ સહેજ

અભિમાન આવવાથી કેવળજ્ઞાન દૂર રહ્યું હતું. તો હે જીવ ! તેં તો અનંતા લવો કર્યા છે ને હજી તું કંઈક લવો કરશે. તેથી જો તું હાલથીજ એતશે નહીં તો તારો નિસ્તાર કયારે થશે ? નિસ્તાર તો ત્યારેજ થાય કે આ સંસાર પરથી મોહ મટી વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન થાય ને અધ્યાત્મ પ્રગટે.

એટલી ઉચી સ્થિતિ પર પોહોંચવાની તારી શક્તિ હાલ ન હોય તો આટલું તો વિચરવું ઘટે કે “હે જીવ તું કેાણુ છે, તારું કેાણુ છે, તું કયાંથી આવ્યો, ને કયાં જવાનો છે, તારી સાથે શું આવનાર છે, ને પાછળ શું મુઠી જવાનો છે ?” જો આ ચીજો એકાંતમાં દીર્ઘદ્રષ્ટિથી વિચારવામાં આવે તો જરૂર માલમ પડશે કે તું એકસમર્થ આત્મા છે. આ જગતમાં તારું કેાઈ સશું નથી, તું કેાઈનો સગો નથી, તું કયાંથી આવ્યો તે ખબર નથી, તેમજ કઈ ગતિમાં જનાર છે તે પણ ખબર નથી. તારી સાથે તો તારા શુભાશુભ કર્મોના ફળ શીવાય બીજી કેાઈ વસ્તુ સાથે આવનાર નથી. અહીં કરેલી ભલાઈ ખુરાઈની વાસના શીવાય તારી પાછળ બીજું કંઈ રહેનાર નથી. જો આટલોજ વિચાર કરવામાં આવે તો તારે માટે કયો માર્ગ શ્રેય છે તે તુરત માલમ પડી શકે. પણ પૂર્વ લવોમાં કરેલા અશુભ કર્મોના બંધનોને લઈને જે જ્ઞાન અવરોધેલું હોય તે આવરણ દૂર થાય નહીં ત્યાંસુધી તે સત્તામાં રહેલું હોવાથી તેનો ઉદ્ધવ થતો નથી,

ને જ્યાંસુધી તે આવરણ દૂર થઈ ઉદયમાં આવે નહીં ત્યાં સુધી લોગવાય પણ નહીં. માટે સુજ્ઞનોએ એવાં નકારાં આવરણો દૂર કરવા પ્રયત્નશીલ થવું એજ આત્માને નિસ્તારને રસ્તે સુકવા બરોબર છે.

દરેક જીવને હર્ષ અને શોચનો અનુભવ થાય છે. સંલોગો અનુકુળ થતાં હર્ષ ઉત્પન્ન થાય છે, ને તેના વિયોગ થતાં દિલગીરિ થાય છે; અને હર્ષ અને શોચ એજ દુઃખનાં કારણો છે. ધન્ય છે ! એવા પુરૂષોને કે જેને એ બેમાંતું કશું હોતું નથી; અને હરહંમેશ આત્મધ્યાનમાં તલાલીન રહે છે.

હે મનુષ્ય ! તું વિચારી બે કે તારી ચર્મચક્ષુ આગળ તું કોઈને સુખી જુએ છે તો કોઈને દુઃખી જુએ છે. કોઈને સમૃદ્ધિવાન જુએ છે તો કોઈને ધનહીન જુએ છે કે જે બીજા માંગે છે છતાં એક ટંક પણ પુરું ખાવા મળતું નથી. કોઈ એવા સુકોમળ હોય છે કે જે સૂર્યને તાપ પણ સહન કરી શકતાં નથી તો કોઈને ઉઘાડા, વસ્ત્ર વગર ધૂળમાં આજોટતા જુએ છે. કોઈ નિરોગી હોય છે તો કોઈને રાતદીન રોગથી ટળવળતા જુએ છે. કોઈ લાંબુ આયુષ્ય લોગવે છે તો કોઈ જન્મતાંજ મરણ પામે છે. આમ થવાનું કારણ શું ? કારણ માત્ર એજ કે જીવમાત્ર પોતપોતાના પૂર્વ સંચિત કર્મોને લઈ જૂદી જૂદી ગતિમાં

ને જૂદી જૂદી સ્થિતિમાં ઉત્પન્ન થઈ કર્મોના ફળ ભોગવે છે; ને ભવ સ્થિતિ પૂર્ણ થતાં પાંખીતા મેળા માફક આ ફાની દુનિયાનો ત્યાગ કરી ચાલ્યો જાય છે. આનુપૂર્વિક એક એવી શક્તિ છે કે જે જીવને પોત પોતાના કરેલા શુભાશુભ કર્મો પ્રમાણે તેવી ગતિ અને તેવી સ્થિતિમાં લઈ જઈ મુકી દે છે કે ત્યાં જીવ ઉત્પન્ન થઈ પોતાના કરેલાં કર્મોના ફળો ભોગવે છે. કર્મની ગતિ વિચિત્ર છે. સર્વે જીવ કર્મને વશ છે. અને તે કર્મને વશ થઈ ચૈદરાજ લોકમાં ભ્રમણ કરે છે. એમાં કોઈનું કાંઈ ચાલતું નથી. ચમરાજના તેડાને કોઈ રોકી શકતું નથી.

જો આ પ્રમાણે જીવું એ નિર્માણજ છે તો પછી મનુષ્ય જન્મ પામી પ્રભુ ભક્તિ કરી, જનસમાજમાં શાંત વાતાવરણ ફેલાવી, પરોપકારના કામો કરી, ધર્મપ્રેમી બની, પાછળ સારી વાસના મુકી જવી એજ હિતકારી છે. કુલ કપટ કરો, પોતાના છોકરા કુટુંબી માટે ગમે તેટલું ધન મુકી જશે પણ તેમાંનું તારી સાથે કાંઈજ આવનાર નથી; વાલની વીંટી હશે તે પણ કાઢી લેશે, ને પાછળના મોજ મઝા ઉડાવશે, ને કર્મોના ફળ તો હે જીવ તારે એકલાએજ ભોગવવાના છે.

આવા સંયોગ વિયોગ તો હે જીવ ! તે અનંતિવાર અનુભવ્યાં છે. તો પછી ઇષ્ટ વસ્તુના વિયોગથી દુઃખી થવું

ઠીક ન ગણાય. ધન્ય છે ! એવા ધીર પુરૂષોને કે જેઓ આવી વખતે ધીરજ રાખે છે. હું સમજું છું, જાણું છું કે આમ કરવાથી આર્તધ્યાન થાય છે ને કર્મ બંધન વધે છે; ને એજ આર્તધ્યાન તને દુર્ગતિએ લઈ જશે; પરંતુ મારા જેવાને તો જાણતાં છતાં પણ ધીરજ રહેતી નથી, કારણ હજી મારે સંસાર ઘણો બાકી છે એમ સંભવે છે. આમ થવાથી “ પર ઉપદેશે પાંડિત્યમ્ ” જેવું થાય છે. પરંતુ એવા ધીર પુરૂષોનું અનુમોદન કરી સંતોષ માતું છું ને આહું છું કે એવી ધીરજ પરમાત્મા મને તેમજ સૌને આપે.

હે જીવ ! તારે એટલુંજ જાણીને સંતોષ પકડવાનો છે કે તિર્થંકર જેવાને પણ કર્મ છોડયાં નથી તો પછી તું શું ગણતરીમાં છે. ચાહે તો શાતાએ લોગવ કે અશાતાએ લોગવ, પણ ઉદય આવેલાં કર્મો તો લોગવ્યા વિના તારો છૂટકો નથી.

આ જીવ આ અપાર અનાદિ અનંત કાળ સુધી ચારે ગતિ રૂપ સંસારમાં કેવી રીતે અને શા કારણે પરિભ્રમણ કરે છે, તેના જવાબમાં જાણવાનું કે-સર્વ જીવોની મૂળ સ્થિતિ એવી છે કે તે અનાદિ નિગોદ સુક્ષ્મ વનસ્પતિ-કાયમાં અનાદિના રહે છે; તેમાં એક અંશુલને અસંખ્યાતમે ભાગે શરીર હોય, બસો છપ્પન આવલિકા (૧૬૭૭૭૨૧૬ આવલિ=૨ ઘડી એટલે ૪૮ મિનિટ) નું આયુષ્ય હોય, એટલે તાંદુરસ્ત માણસના એક શ્વાસોશ્વાસમાં સત્તર ભવ

આજેરાં કરે; એવી રીતે આયુષ્ય વેદતાં અનાદિ નિગોદમાં જન્મ મરણ કરતો રહે છે. એવી રીતે સંસારી જીવોને નિગોદમાં ભટકતાં અનંતાનંત પુદ્ગલ પરાવર્ત વિતી ગયાં; ત્યાં રહેતાં કોઈ નિયત કારણના પરિપાકથી, આત્માની તારતમ્યતાથી, જેવા પરિણામ થાય તેવા પરિણામ તુલ્ય જીવ હલુકર્મિ થાય છે; તે લઘુ કર્મિપણાને લીધે સુક્ષ્મ નિગોદમાંથી બાહર નિગોદમાં આવે છે. ત્યાં કોઈક રીતે ખીજા જીવોને દ્રષ્ટિગોચર પણ આવે એહુવો થાય. બાહર શરીર છે, અને તેથી છેદન લેદનના યોગે જો અકામ નિર્જરા થાય તો બેઇન્દ્રિયમાં આવે. ત્યાં પ્રાણ, પર્યાપ્તિ, ઇન્દ્રિય અને શરીરની વૃદ્ધિ થાય. અહીં પણ જો શુભાશુભ કર્મની તારતમ્યતા થાય તો અકામ નિર્જરાથી ઉઠે તેઇન્દ્રિયમાં આવે, અને ત્યાં જો અધિકરણના યોગે હિંસાદિક દોષની બહુલતા થાય તો પાછો એકેન્દ્રિયમાં પણ જાય. ત્યાં અનંતકાળ રહી ફરીથી અકામ નિર્જરાયે કરી, બેઇન્દ્રિય, તેઇન્દ્રિય, ચૌરેન્દ્રિયમાં આવે. જેમજેમ ઇન્દ્રિય, પ્રાણ પર્યાપ્તિ વધે તેમતેમ અધિકરણ વધે; ત્યાં જો હિંસાદિક કારણોની વૃદ્ધિ થાય તો પાછો પડી એકેન્દ્રિયમાં આવી જાય; અને જો સામાન્યપણે રહે તો પોતાનીજ કાયમાં રહે; અને જો છેદન લેદનરૂપ અકામ નિર્જરા થાય તો તેથી ઉઠે પણ આવે. અને એ પ્રમાણે ફરતાં ફરતાં વિકલેન્દ્રિયમાં અકામ નિર્જરા થાય તો પ્રાચે તિર્યચ પંચેન્દ્રિય થાય. તિર્યચ

પંચેન્દ્રિયના એ લેહ છે; ગર્ભજ અને સમુર્જિમ્. સમુર્જિમ્ને મન નહાય; તો પણ તેમાં શરીર, પ્રાણ, પર્યાસિ, અને આયુ વગેરે અધિકરણની વૃદ્ધિ થાય; અને જો હિંસાદિક અધિકરણની વૃદ્ધિ કરે તો પહેલી નરકે જાય, અથવા પાછો એકેન્દ્રિયમાં જાય. જો નરકે જાય તો ઘણા કાળ સુધી ક્ષેત્ર વેદના તથા પરમાધામીકૃત તથા પરસ્પરકૃત તિવ્ર દુઃખ લોગવવું પડે. કદાચ સમુર્જિમ્ પંચેન્દ્રિયમાં જાય તો છેદન, લેદન, સીત, તાપાદિ મહાદુઃખથી અકામ નિર્જરાને લઇને ગર્ભજ મનુષ્ય થાય અથવા ગર્ભજ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય થાય, ને તે વખતે પ્રબળ અધિકરણી હોવાથી પાંચે આશ્રવ (ઈન્દ્રિય, કષાય, અવન, યોગ અને ક્રિયા) એ પૂર્ણુ સેવે. પ્રાણ અને પર્યાસિ પૂરો હોય, તેથી સ્વક્રિય, પરક્રિયના વિકલ્પ જાળમાં પડે, ને તેથી ઉત્કૃષ્ટ કર્મ સ્થિતી ખાંધે. આર્ત રૌદ્ર ધ્યાનથી કર્મ સ્થિતિ દીર્ઘ કરે. ઇહાં કોઈ જીવ હિંસાદિક કારણને લીધે સાતે નરકોને વિષે જાય, ત્યાં અનંતો કાળ રહે, ત્યાં છેદન લેદન, તાડન, તર્જના, સહન કરતો તિવ્ર સંકલેશ ન કરે તો અકામ નિર્જરા કરી કોઈક જીવ દેવગતિ પણ પામે, અથવા કોઈ મનુષ્ય થાય; તેમાં જો દેવ થયો ને વિષયાશક્તિમાં રાચી માચીને તીવ્ર સંકલેશ ન કરે તો મરીને પ્રાચે તિર્યચ પંચેન્દ્રિય થાય, ત્યાં હિંસાદિક સેવન કરીને નરકે જાય; અથવા પાછો એકેન્દ્રિયાદિકમાં પણ જાય.

ત્યાં પાછો અનંતો કાળ રહે. આ પ્રમાણે જીવ જેવાં જેવાં કર્મના બાંધ પાડે તદ્દનુસાર નારકી તિથ્યના ભવો કરી આ સંસાર અટવીમાં અનંતો કાળ ભમ્યા કરે છે.

કદાચ જ્ઞાનવિના સરળ પ્રકૃતિએ કરી કષાયની મંદતાથી મનુષ્ય પણ થાય. પણ ત્યાં જો મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને યોગની પ્રબળતા થાય તો કર્મ સ્થિત વધારે બાંધે, એમાં મોહનિય કર્મ સર્વ કર્મોનો ઉત્પાદક છે. તેમાં મિથ્યાત્વ મોહનિય એકવાર બાંધે તો ઉત્કૃષ્ટ સિતેર કોડાકોડી સાગરો પમ સુધી વિપાક લોગવે. તિવ્ર મોહના ઉદયથી જીવને અજીવ જાણે, અજીવને જીવ જાણે, ધર્મને અધર્મ જાણે, અધર્મને ધર્મ જાણે, સાધુને અસાધુ જાણે, અસાધુને સાધુ જાણે, એવી રીતે કર્મને વશ થઈ અનંતા પુદ્ગલ પરાવતન સુધીના જન્મ મરણ કર્યા કરે, તેમ કરતાં કોઈવાર દુર્લભ મનુષ્ય ભવની સામગ્રી મળે છતે મિથ્યાત્વની પ્રબળતાએ સમક્રિત ન પામે તો કેવલ ભવો પૂરા કરે.

માટે હે જીવ ! તું અજ્ઞાન અવસ્થામાં અનંતકાળ ભમ્યો, હવે સમ્યગ્ જ્ઞાનમાં જાગ્રત થઈ, સત્સંગમાં રહી, સન્માર્ગે પડી, સ્વસ્થાને પહોંચવાં પ્રયત્ન કરવો તારે માટે હિતકર છે. આટલું આટલું દુઃખ અનુભવ્યા પછી, આવાં આવાં નારકીના છેદન ભેદનાદિક અસંખ્ય દુઃખો સહન

કયાં પછી કોઇ મહા પુણ્યના યોગે આ મનુષ્ય દેહ મળ્યો, આવી ઉત્તમ સામગ્રીઓ પણ મળી ને હજી પણ તું ચેતીને સન્માર્ગે પહોંચ નહીં તો તારે માટે ચોરાશી લક્ષના ફેરા તો તૈયારજ છે. તારા આત્મ કલ્યાણને માટે આ જૈન ધર્મનું શરણજી કામ આવશે. બાકી આ સંસાર તો અપાર દુઃખનો દરીઓજ છે. આ સંસારમાં સર્વે જાતના દુઃખના આપનાર મિથ્યા દર્શન, મિથ્યા જ્ઞાન, અને મિથ્યા ચારિત્ર છે. ત્યારે તે દુઃખોનું નિવારણ કરનાર સમ્યગ્ દર્શન, સમ્યગ્ જ્ઞાન, અને સમ્યગ્ ચારિત્ર છે. દર્શનનું મિથ્યાપણું ટળી જતાં શનૈઃશનૈઃ જ્ઞાન અને ચારિત્રનું મિથ્યાપણું વિલય થઈ જાય છે. અને સમ્યગ્ દર્શન જે મોક્ષરૂપી રૂળને ઉત્પન્ન કરનાર છે તેના એક સમય માત્રનો સ્પર્શ પણ વધારેમાં વધારે અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્તન કાળમાં મોક્ષમાં લઈ જાય છે.

જ્યારે સંસારી જીવ અનાદિ મિથ્યાત્વને સમાવીને રાગદ્વેષરૂપ ગાંઠને લેદે છે ત્યારે આત્મા વિશુદ્ધ બની સમક્ષિત પામે છે. કદાચ આવેલું સમક્ષિત વમી પણ જાય, તોપણ સમક્ષિત પામ્યા પછી તે જીવને સંસાર ભ્રમણનો કાળ મર્યાદિત થાય છે. અર્ધપુદ્ગલ પરાવર્તનકાળમાં નિયમાસિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરે છે. જે જીવને સમક્ષિત પામ્યાં પહેલાં પૂર્વ આયુષ્યનો બંધ પડેલો ન હોય તો તે સમક્ષિતથી પતિત થતો નથી. તેને નિશ્ચે વૈમાનિક દેવગતિનોજ બંધ પડે છે.

વાંચન સાર સંચહ

જો અનુતાનુબંધીની ચોકડી અને દર્શન મોહનિય કર્મની ત્રણ પ્રકૃતિઓ ઉપશમે તો ઉપશમ સમક્ષિત પ્રાપ્ત થાય છે. ને તે ભવલ્લભણમાં વધારેમાં વધારે પાંચવાર પ્રાપ્ત થાય છે. જો ક્ષયોપશમ થયો હોય તો ક્ષયોપશમ સમક્ષિત પ્રાપ્ત થાય છે. જે અસંખ્યાતિવાર આવે ને જાય. પણ જો તેનો ક્ષય થયો હોય તો ક્ષાયિક સમક્ષિત થાય છે; જે એકજવાર પ્રાપ્ત થાય, ને તે પાછું જતું નથી. કહ્યું છે કે-

હંસણુ ભટ્ટો ભટ્ટો, હંસણુ ભટ્ટસ્સ નત્થિ નિન્નાણું;
સિઝંતિ ચરણુ રહિયા, હંસણુ રહિઆ નસિઝંતિ.

હવે અલ્પ કષાય પણ દોષનું કારણ છે. કહ્યું છે કે:-
“કોઢે કોઠ પૂરવતાણું સંયમ ફળ જાય.” અર્થાત એક કોઠ પૂરવ સુધી સંયમની પાલણા કરી હોય તે પણ અલ્પ કોઢ કરવાથી નિર્થક થાય છે. તેમજ ચૈદ્ર પૂરવધર પણ પરમાદના વશ થકી નિગોદમાં જાય છે. તો હે જીવ! જો તું અઢારે પાપસ્થાનકો સેવે અને સમયે સમયે વિના કારણે બેઠાં બેઠાં કર્મો બાંધે તો પછી તારી શી ગતિ થશે, એ તારે વિચારવાનું છે. મન તો માંકડાફ છે. એને સમયે સમયે જેવા જેવા સંયોગો મળે છે તે અનુસાર પલટાયા કરે છે. માટે એ મનને રોકવા તારે તો ધર્મધ્યાનમાં ઉદ્યમવંત થવું, અને અસલ્ય વસ્તુથી તેમજ માયાકપટથી દૂરજ રહેવું. કદાચ

છળકપટ એક વખત સાફ પણ લાગે; પણ આખરે તો તે દુઃખદાયીજ છે. અને ઉપર કહ્યા પ્રમાણે તેના પરિણામે પણ મહા ભયંકર છે.

કર્મ જેવું જગતમાં નિષ્પક્ષપાત ખીણું કોઈ નથી. એ કોઈની પણ શરમ રાખ્યા વગર જીવને તેના કર્મોનુસાર ફળ આપેજ છે. તેને કોઈની સરટીફિકેટ યાને પ્રમાણપત્રની જરૂર નથી.

જીવ ! તારે તો બને તેટલા આશ્રવો બાંધ કરી સુકૃત કરવા તરફજ નજર રાખવી ઘટે. સુકૃત કરી પુણ્ય બાંધવાના અનેક રસ્તા છે. કોઈ સજ્જન જેને લક્ષ્મી મળી હોય તે સન્માર્ગે લક્ષ્મીનો વ્યય કરી પુણ્ય ઉપાર્જન કરે છે. જેવાં કે જીર્ણોદ્ધાર કરવામાં, ઉપાશ્રયો, ધર્મશાળાઓ, દાનશાળાઓ, પાઠશાળાઓ, વગેરે સ્થાનોમાં પોતાની લક્ષ્મી ખરચે છે; તો કોઈ જીવરક્ષા કરે છે; કોઈ સાધુ સાધિવની ભક્તિ કરે છે; કોઈ જ્ઞાનની ભક્તિ કરે છે; કોઈ પ્રભુપૂજા, તિર્થયાત્રા કરે છે; તો કોઈ સ્વામીભાઈની ભક્તિ કરે છે; તો કોઈ વૃત્ત નિયમે અંગીકાર કરે છે; એમ અનેક રીતે જેને જેવી સુગમતા મળે, મનમાં રૂચી થાય, અને જેવો ભાવ ઉત્પન્ન થાય તેવે રસ્તે પુણ્ય ઉપાર્જન કરી શકે છે. એકલા પૈસાથીજ ધર્મ થાય એવું કાંઈ એકાંત નથી. કોઈ તનથી તેમ કોઈ મનથી

પણુ ધર્મસાધન કરી શકે છે. તત્વ એજ છે કે જેવી ભાવના રાખે તેવો બંધ પડે છે.

ખરૂં સુખ મેળવવા બહાર પ્રયત્ન નહીં કરતાં પોતાનાજ આત્મસ્વભાવમાં આવવું અને અંતરમાં ઉછળતા વિષય, લોભ, તૃષ્ણા વગેરેના કલ્લોલોને શાંત કરી, પ્રભુલક્ષિતમાં લીન થઈ, સત્સંગથી જે ઉપદેશ મળે તે પ્રમાણે કર્મોની નિર્જરા કરવી, કે જેથી મોક્ષરૂપી લક્ષ્મીની સમીપ જલદી આવી શકાય.

માટે હે જીવ ! તારે સર્વ શક્તિમાન, ત્રણલોકના નાથ એવા પરમકૃપાળુ તિર્થંકર પરમાત્મા પાસે સવિનય, શ્રદ્ધા પૂર્વક યાચના કરવી જોઈએ કે હે પ્રભુ ! જગતમાં તમારો મહિમા અદ્ભૂત છે. મારા જન્મમરણના ફેરા ટાળી અખંડ શાંતિવાળા સુખના આપનાર પણુ તમેજ છો. હે પ્રગટ પ્રભાવવાળા તમને વંદન, પૂજન અને કિર્તન કરવાથી પ્રાણીઓને જગતમાં શું શું નથી મળતું ? અરે એક પણુ નમસ્કાર જો શ્રદ્ધા, ભક્તિ અને ભાવપૂર્વક તમને કરાય તો આલોકના ઇન્દ્રિય ઉપરાંત પરંપરાએ સંસારથી પાર ઉતારે છે. હે આદેય નામકર્મવાળા ! હે શાસનનાયક ! હે જગત-વલ્લભ ! તમારૂં સ્વરૂપ સમજનારા પુરૂષોનેજ ધન્ય છે. તમારી શક્તિ સમજનારાજ તમારી ભક્તિ કરી શકે છે.

તમારા નામરૂપ મંત્રશક્તિથી પણ પ્રાણીઓનાં ઘોર પાપો નાશ પામે છે. જે જીવો તમારા નામનું વારંવાર સ્મરણ કરે છે તેજ જગતમાં ભાગ્યવંતા છે. તેમનાં સર્વે કષ્ટો નાશ પામે છે.

હે નરનાયક ! દુર્લભ એવા તમારા સમ્યક્ત્વરત્નની તો વાતજ અદ્ભૂત છે. કારણ ચિંતામણીરત્ન અને કલ્પવૃક્ષ તો માત્ર આ લોકમાંજ સુખ આપનારા છે. પરલોક સંબંધી સુખ આપવાની એમનામાં શક્તિ નથી. ત્યારે સમ્યક્ત્વરત્નની પ્રાપ્તિથી તો જીવો આલોકમાં સુખ ઉપરાંત પરલોકમાં ઇંદ્ર આદિ પદવીઓ અને પરંપરાએ તીર્થંકર પદ પ્રાપ્ત કરી મોક્ષપદ પણ પામે છે. મોટા ઇંદો પણ આપના ગુણોની હારમાળા ગણવાને શક્તિવાન નથી, તો પછી મારા સરખા અલ્પ બુદ્ધિવાળા મનુષ્ય પ્રાણીની તે શી શુંભસ ? હે પરમાત્મા તમારાજ ધ્યાનની એકાગ્રતા યાચી વિરમું છું.

અર્હન્તો ભગવંત ઇન્દ્રમહિતાઃ સિધ્ધાશ્ચ સિદ્ધિ સ્થિતાઃ
 આચાર્યા જનશાસનોત્તરિકરાઃ પૂજ્યાઉપાધ્યાયકાઃ
 શ્રી સિધ્ધાન્ત સુપાઠકા સુનિવરાઃ સતતત્રયારાધકાઃ
 પથેતે પરમેષ્ઠિનઃ પ્રતિદિનં, કુર્વન્તુ વો મંગલમ્

મંગલં ભગવાન્ વીરો, મંગલં ગૌતમઃ પ્રભુઃ
 મંગલં સ્થૂલભદ્રાધ્યા, જૈનો ધર્મોઽસ્તુ મંગલં.

પૂર્ણાનન્દમયં મહોદયમયં, કૈવલ્ય ચિદ્ગમયં;
 રૂપાતીતમયં સ્વરૂપમણુ, સ્વાભાવિકી શ્રીમયં.
 જ્ઞાનોદ્યોતમયં કૃપારસમયં, સ્યાદ્વાદ વિદ્યાલયં;
 શ્રી સિદ્ધાચલ તીર્થરાજ મનિશં, વન્દેઽહમહીશ્વરમ્.

ઉકારં બિન્દુ સંયુક્તં, નિત્યં ધ્યાયંતિ યોગિનઃ;
કામદં મોક્ષદં ચૈવ, ઉકારાય નમો નમઃ.

કિંકર્પૂર્મયં સુધારસમયં, કિંચંદ્રશચિર્મયમ્;
કિંલાવણ્યમયં, મહામણ્ડિમયં, કાર્ણવ્યકેતિમયમ્;
વિશ્વાનંદમયં મહોદયમયં, શોભામયં ચિન્મયમ્;
શુક્લ ધ્યાનમયં વપુર્જનપતે, ભૂયાદ્લલાલંબનમ્.

નમો દ્વર્વારરાગાદિ, વૈરિવાર નિવારિણે.
અર્હતે યોગિનાથાય, મહા વીરાયતાયિને.

પત્રજેય સુરેન્દ્રેય, કૌશિકે પાદ સંસ્પૃશિ;
નિર્વિશેષ મન ચ્છકાય, શ્રી વીર સ્વામિને નમઃ.

અજ્ઞાન તિમિરાંધાનામ્, જ્ઞાનાં જન શલાકયા;
નેત્ર મુન્નિભજિત'યેન તસ્મૈ શ્રી શુરૂવે નમઃ.

નમસ્કાર સમો મંત્ર, શત્રુન્નય સમો ગિરિ.
વીતરાગ સમો દેવો, ન ભૂતો ન ભવિષ્યતિ.

ચિદાનંદૈકરૂપાય જિનાય પરમાત્મને,
પરમાત્મ પ્રકાશાય, નિત્યં સિદ્ધાત્મને નમઃ
અન્યથા શરણું નાસ્તિ, ત્વમેવશરણું મમ;
તસ્માત્ કારુણ્ય ભાવેન, રક્ષ રક્ષ જીનેશ્વર.
પાતાલે યાનિ બિંબાનિ, યાનિ બિંબાની ભૂતલૈઃ;
સ્વર્ગેષિ યાનિ બિંબાનિ, તાનિ વંદે નિરંતરમ્.

સકળ કર્મવારી મોક્ષ માર્ગાધિકારી,
ત્રિભુવન ઉપકારી કેવળ જ્ઞાનધારી,
ભવિજીન નિત્ય સેવો દેવ એ ભક્તિભાવે,
એહિજ જીન ભજંતા સર્વ સંપત્તિ પાવે.

જીનવર પદસેવા સર્વ સંપત્તિ દાઇ,
નિશદિન સુખદાઇ કલ્પવલ્લિ સદાઇ,
નમિ વિનમિ લહીજે સર્વ વિદ્યા વડાઇ,
રિખભ જીન સેવા સાધતા તેહ પાઇ.

તુલ્યં નમઃ સમયધર્મં નિવેદ કાય,
 તુલ્યં નમઃ સ્ત્રિભુવનેશ્વર શેખ રાય;
 તુલ્યં નમઃ સુરનરામર સેવિતાય,
 તુલ્યં નમો જન જનાર્ચિત પંકજાય. ૧

તુલ્યં નમો વિલસિતે હરિચન્દનાય,
 તુલ્યં નમો વર કુલામ્બર ભાસ્કરાય;
 તુલ્યં નમઃ પ્રણુત દેવ નરાધિપાય,
 તુલ્યં નમઃ પ્રવર રૂપ મનોહરાય. ૨

તુલ્યં નમો હરિષ્ઠ નાયક નાયકાય,
 તુલ્યં નમો યતિ પતિ પ્રતિપાલકાય;
 તુલ્યં નમો વિક્રજ નીરજ લોચનાય,
 તુલ્યં નમઃ સ્તનિતનાદ વિરાજતાય. ૩

તુલ્યં નમઃ કુશલ માર્ગ વિધાયકાય,
 તુલ્યં નમો વિકટ કષ્ટ નિષેધકાય;

તુલ્યં નમો દુરિતરોગ ચિકિત્સકાય,
તુલ્યં નમસ્ત્રિ જગતો દૃદિ ભૂષણાય. ૪

તુલ્યં નમો દલિત મોહ તમોભરાય,
તુલ્યં નમઃ કનક સન્નિભ ભૂધનાય;
તુલ્યં નમોઽધ્યખિલ સદ્ગુણમન્દિરાય,
તુલ્યં નમો મુખકલાધિક ચન્દ્રિકાય. ૫

તુલ્યં નમોઽતિશય રાજ વિભૂષિતાય,
તુલ્યં નમઃ કુમતિ તાપ સુભંજનાય;
તુલ્યં નમો મુખપયોધિવ હિત્રકાય,
તુલ્યં નમો વિગત કૈતવ મત્સરાય. ૬

તુલ્યં નમો વિદિતભવ્ય જનાશયાય,
તુલ્યં નમો નિખિલ સંશય વારકાય;
તુલ્યં નમઃ પ્રથિતકીર્તિ યશોન્વિતાય,
તુલ્યં નમો જીત દૃષીક મુનીશ્વરાય. ૭

તુલ્યં નમઃ પ્રમિત પુદ્ગલ નિર્મિતાય,
તુલ્યં નમઃ સકલવાંગ્મય પારગાય;
તુલ્યં નમો ભવિક આતક નીરહાય,
તુલ્યં નમશ્ચરણ વૈભવદાય કાય. ૮

તુલ્યં નમ સ્ત્રિભુવનાર્તિહરાય નાથ,
 તુલ્યં નમઃ ક્ષિતિ તલામલ્લભૂષણાય;
 તુલ્યં નમસ્ત્રિજગતઃ પરમેશ્વરાય,
 તુલ્યં નમો જન ભવોદ્ધિ શોષણાય.

પ્રભાતીઉં

જાગ જાગ રથણુ ગઈ, લોર ભયો ખારે;
 પંચકું પ્રપંચ કર, કરવશ ચારે. જાગ જાગ-૧

તૃણામેં મીન મરે, લોગમેં મતંગા;
 શ્રવણમેં કુશંગ મરે, નયનમેં પતંગા. જાગ જાગ-૨

વાસનામેં ભમર મરે, નાસા રસ લેતાં;
 એક એક ઈંદ્રીસંગ, મરે જીવ કેતા. જાગ જાગ-૩

પંચકે પઠયો તું ફંદ, કયું કર વશ આવે;
 આર તું મન ઈચ્છાભૂત, જ્યું નિરંજન પાવે. જાગ જાગ-૪

આત્માને ઉપદેશ

જાગરે આત્મા જાગરે આત્મા,
મોહની ઉઘમાં ચાર લુટે;
વિત્તદારા અને વિષયની વાસના,
પાશથી શત્રવો ખૂબ કુટે. -૧

વૃત્તિ બાહીર વહે કર્મ આઠે ગ્રહે,
આત્મા ભ્રાન્તિથી ભાન ભૂલ્યો;
ક્રોધને માનથી લોભ માંચાથકી,
લક્ષ ચૌરાશીમાં ખૂબ ભૂલ્યો. -૨

પામી માનવપણું પુણ્ય ઉત્કર્ષથી,
મુક્તિ સાધન અરે તે વિસાચું;
ખૂબ અપકૃત્યથી પાપ ગાડું ભયું,
જાવું નરકમાં કેમ ધાયું. -૩

શ્વાસ ઉછશ્વાસથી જીવ આયુધરે,
ખખર નહીં કાલની કેમ થાશે;
કાલનું કૃત્યતે આ ક્ષણે કીજાએ,
ધર્મથી આ ભવાળિધ તરાશે. -૪

કોટીધન આવશે નહીં કદી સાથમાં,
પાપને પુણ્ય સાથેજ આવે;
દાન કરજે સદા ધર્મ વાટે મુઠા,
દાનથી આત્મા મોક્ષ પાવે. -૫

સ્મરણ કર દેવતું શરણજે દીનતું,
સાધુના દર્શને પુણ્ય થાવે;
સાધુ દર્શનથી સાધુ વંદનથી,
કોટી લવનાં કર્યાં પાપ જાવે. -૬

સાધુના સંગથી આત્મા જાગતો,
તીર્થ જંગમ મુની લબ્ય સેવો;
તીર્થ જંગમ મુની કલ્પવેલી અહો,
પુંઝરાવર્તના મેઘ જેવો. -૭

સાધી લે સિદ્ધને ધર્મ વ્યવહારથી,
લકિત ઉત્સાહથી યતન ધારો;
ધર્મ કરણી કરી ફેક થાવે નહીં,
ધર્મથી આવશે દુઃખ આરો. -૮

ઉંઘ ત્યાગી અહો દેહ દેવળ વિષે,
શુદ્ધ ચેતન પ્રભુને જગાડો;
બુદ્ધિસાગર સદા ભાવના મોગરી,
સ્મરણનો ઘંટ હોતે વગાડો. -૯

સાચુ શરણુ.

ઝુલણા છંદ પ્રભાતીઉં.

ચેત નર ચેત તું સ્વાર્થમય સૃષ્ટિમાં,
શરણુ છે “વીરતું” એક સાચું;
ના ભરોસો અરે કાયનો ઘડીતણો.
માટીના કુલસમ સર્વ કાચું.....ચેત. ૧

સંગ વાદળતણો નભવિષે નિરખતાં,
વિખરતાં વાર ંહાલા વિચારો;
પૂર્વઋણાનુંબંધે, મળ્યા સૌ સગાં.
સ્નેહી સંયોગ ક્ષણુ માત્ર ધારો....ચેત. ૨

માન હે માનવી આઉખું અલ્પ છે,
ઉછળતા વારિધિના તરંગો;
લક્ષ્મી વૈભવ વિલાસો અધિકાર એ,
ધન્દ્રના આપ સમ વિવિધ રંગો....ચેત. ૩

માત પિતા વળી સુત ભાઈ બેનડી,
તાણી બાંધે વદે શૃહની નાસી;

રનેહી સંબંધીઓ દુર રહી કકળશે,
સાથમાં પાપ પુણ્યોની ભારી.....ચેત. ૪

દેહ દુર્લભ અતિ મોઘો માનવતણો,
સાંપડ્યો પૂર્વ પુણ્ય પ્રભાવે;
આદરી કર્મ શુભ આત્મ કલ્યાણથી,
તરી જશે ભવોદ્ધિ ગુરૂ પ્રતાપે....ચેત. ૫

જગત જંજળમાં જીવ જકડાઈને,
અંતરંગ શત્રુ સપડાવે નિત્યે,
લક્ષ ચોરાશીના ફેરલા ફર નહીં,
સ્મરણ પ્રભાતમાં 'વીર' હૈડે.....ચેત. ૬

આધિ આધિ ઉપાધિ હરી વિગ્નની,
દળદળી આત્મ શક્તિ વધારી;
અંતકાળે ધરે નામ જે ભાવથી,
સુલભ છે મોક્ષ માર્ગાધિકારી.....ચેત. ૭

(મેઘજી વેલજી ધરમશી)

રીખવદેવનું પ્રભાત સ્તવન

આજ તો બધાઈ રાજા, નાભીકે દરબાર રે;
મરૂ દેવીએ બેઠો બાથો, રીખવ કુમાર રે—આજ. ૧.

અયોધ્યામેં ઓચ્છવ હોવે, મુખ બોલે જેજેકારે;
ધનનનનનનન ઘંટા બાજે, દેવ કરે ચૈ કાર રે—આજ. ૨.

ઈંદ્રાણી સખ મંગળ ગાવે, લાવે મોતી માળરે;
અંદન ચરચી પાચે લાગુ, પ્રભુ જીવો ચીરંકાળરે—આજ. ૩.

નાભી રાજા દાન દેવે, વરસે અખંડા ધાર રે;
ગામ નગર પુર પાટણ દેવે, દેવે મણી ભંડાર રે—આજ. ૪.

હાથી દેવે સાથી દેવે, દેવે રથ તોખાર રે;
હીરચીર પીતાંબર દેવે, દેવે સવી સલુગાર રે—આજ. ૫.

ત્રીન લોકમેં દીનકર પ્રગટયો, લેરઘેર મંગળ માળરે;
રૂપચંદ કહે નાથ નિરંજન, આદીશ્વર દયાળરે—આજ. ૬.

શ્રી ગૌતમ સ્વામીનો છંદ

વીર જીનેશ્વર કેરો શિષ્ય, ગૌતમ નામ જયો નિશદ્દીન;
જો કીજે ગૌતમનું ધ્યાન, તો ઘર વિલસે નવે નિધાન. ૧

ગૌતમ નામે ગિરિવર ચઢે, મનવંછિત હેલા સંપજે;
ગૌતમ નામે નાવે રોગ, ગૌતમ નામે સર્વ સંયોગ. ૨

જે વૈરિ વિરૂપા વંકડા, તસ નામે નાવે હુંકડા;
ભૂત પ્રેત નવિ મંડે પ્રાણુ, તે ગૌતમના કડું વખાણુ. ૩

ગૌતમ નામે નિર્મળ કાય, ગૌતમ નામે વાધે આય;
ગૌતમ જીન શાસન શણુગાર, ગૌતમ નામે જ્યજ્યકાર. ૪

શાળ દાળ સુરહા ધૂત ગોળ, મન વંછિત કાપડ તંજોળ;
ધરે સુધરણી નિર્મળ ચિત્ત, ગૌતમ નામે પુત્ર વિનિત. ૫

ગૌતમ ઉદ્યો અવિચળ ભાણુ, ગૌતમ નામ જયો જગન્નથ;
મંહોટા મંદિર મેરૂ સમાન, ગૌતમ નામે સદ્ગ વિદ્યાણુ; ૬

ઘર મયગલ ઘોડાની જોડ, વારૂ પહોંચે વંછિત કોડ;
મંદિયલ માને મોટા રાય, જો ત્રૂઠે ગૌતમના પાય. ૭

ગૌતમ પ્રજ્ઞમ્યા પાતક ટળે, ઉત્તમ નરની સંગત મળે;
ગૌતમ નામે નિર્મળ જ્ઞાન, ગૌતમ નામે વાઘે વાન. ૮

પુણ્યવંત અવધારો સહુ, શુર ગૌતમના શુભ છે બહુ;
કહે લાવણ્ય સમય કરજોડ, ગૌતમ વ્રૂઠે સંપત્તિ કોડ. ૯

શ્રી શંખેશ્વર પાર્શ્વજીન છંદ

સેવો પાસ શંખેશ્વરો મન સુદે,
નમો નાથ નિશ્ચે કરી એકબુદ્ધે.
દેવી દેવલા અન્યને શું નમો છો,
અહો ભવ્ય લોકો ભુલા કાં ભમો છો.

ત્રિલોકના નાથને શું તજો છો,
પડયા પાસમાં ભુતને કાં ભજો છો.
સુરધેનુ છંડી અજા શું ચહો છો,
મહાપંથ મૂકી કુપંથે વળો છો.

તજો કોણ ચિંતામણી કાચ માટે,
અહો કોણ રાસલ ને હસ્તી સાટે;

સુરદ્રુમ ઉપાડી આક કોણુ વાવે,
મહામૂઢ તે આકુલા અંત પાવે.

કીહાં કાંકરો ને કીહાં મેરૂં શંગં,
કીહાં કેશરી ને કીહાં તે કુરંગં;
કીહાં વિશ્વનાથ કીહાં અન્ય દેવા,
કરો એક ચિતે પ્રભુ પાસ સેવા.

પૂજો દેવી પ્રભાવતી પ્રાણનાથ,
સહુ જીવને જે કરે છે સનાથ;
મહાતત્ત્વ જાણી સદા જેહ ધ્યાવે,
તેનાં દુઃખ દારિદ્ર દૂરે પલાવે.

પામી માનુષત્વ વૃથા કાં ગમે છે,
કુશીલે કરી દેહને કાં દમે છે;
નહીં સુકિતવાસ વિના વીતરાગ,
ભજો ભગવંત તજો દ્રષ્ટિ રાગ.

ઉદય રત્ન ભાજે સદા હેત આણી,
દયાભાવ કીજે પ્રભુદાસ જાણી;
આજે માહરે મોતીઠે મેહ વુઠા,
પ્રભુ પાસ સંજેશ્વરા આપ ત્રૂઠા.

કાળને ભરોસે ન રહેવા વિષે

પદ. રાગ દેશ.

ભરોસે શું રહ્યા ભલ્લી, પલકમાં પ્રાણ જવાના;
જીઓછો અન્યના એવા, નછો નિજ હાલ થાવાના. ૧

વળેલી સુઠીએ આવ્યા, નથી સાથે કશું લાવ્યા;
ધરા ધન ધામને મેલી, સ્મશાને સૌ સમાવાના. ૨

સુખેથી શું હજી સુતા, ખરેખર ખાડમાં ખુતા;
સમય વિત્યા પછી ખ્યારા, કુશળ ક્યાંથી કમાવાના. ૩

રહોને સર્વદા સંપી, જગત જંજળમાં જંપી;
મમત્વે મોહ થાવાથી, વિના મોતે મરાવાના. ૪

તમારું શું તમે લેખો, કરી ઝીણી નજર દેખો;
ધરા ધન ધામને કામે, નથી નિષ્ઠે ધરાવાના. ૫

ભમાઈ ભૂલ કીધાથી, વિષયની વાટ લીધાથી;
પરાણે પાપને યોગે, ભવે ભાટે ભરાવાના. ૬

ખબર પળની નથી પડતી, નથી ગુણ દોષની ગણતી;
ચડીલા કાળને ઢાઢે, ચડી ચોંપે ચંપાવાના. ૭

સદા સતસંગને સાધો, વિસારો વેદને વાંધો;
ઉપાયો આદરો અંતે, મહા મુખને જમાવાના. ૮

સદા સન્માર્ગને શોધો, સખા શુભ વાનને બોધો;
કૃપા ગુરુ દેવની થાતાં, નથી દુઃખે દબાવાના. ૯

(દક્ષતરી નંદલાલ વજ્રચંદ)

કર્મને સુચના

ગઝલ.

અરે: કિસ્મત તું છેલું, રડાવે તું હસાવે તું;
ઘડી ફંદે ફસાવીને, સતાવે તું રીખાવે તું.—૧

ઘડી આશામંડી વહે તું, ઘડી અંતે નિરાશા છે;
નિવિધ રંગો ખતાવે તું, હસે તેને રડાવે તું.—૨

કેઈની લાખ આશાઓ, ઘડીમાં ધૂળધાણી થઈ;
પૂછી પાછી સજીવન થઈ, રંડેલાને હસાવે તું.—૩

રહી મસગુલ અભિમાને, સદા મોટાઈ મન ધરતા;
નિડરને પણ ડરાવે તું, ન ધાર્યું કોઈતું થાતું.—૪

વિકટ રસ્તા અરે તારા, અતિ ગંભીરને ઉડા;
ન.મર્મ કોઈ શકે જાણી, અતિ જે ગૂઢ અભિમાની.—૫

સદાચારીજ સન્તોને, ફસાવે તું રહાવે તું;
કરે ધાર્યું અરે તારું, બધી આલમ ફના કરતું.—૬

અરે આ નાવ જીંદગીતું, ધર્યું છે હાથ મેં તારે;
ડુબાવે તું ઉગારે તું, કરે જે દીલ ચાહે તું.—૭

હરિગીત. (અનુવાદ)

મંદિર છે મુકિત તણા, માંગલ્ય કિડાના પ્રભુ;
 ને ઇંદ્ર નર ને દેવતા, સેવા કરે તારી વિભુ;
 સવજ છે સ્વામી વળી, શિરહાર અતિશય સર્વના;
 ઘણું જીવતું, ઘણું જીવતું, ભંડાર જ્ઞાન કળા તણા. ૧

ત્રણ જગતના આધારને, અવતાર હે કરજી તણા;
 વળી વૈદ્ય હે દુર્વાર, આ સંસારના દુઃખો તણા;
 વિતરાગ વલ્લભ વિશ્વના, તુજ પાસ અરજી ઉચ્ચરું;
 જાણો છતાં પણ કહી અને, આ હૃદય હું ખાલી કરું. ૨

શું બાળકો માથાપ પાસે, બાળકિડા નવ કરે ?
 ને સુખમાંથી જેમ આવે, તેમ શું નવ ઉચ્ચરે;
 તેમજ તમારી પાસ તારક, આજ લોળા લાવથી;
 જેવું બન્યું તેવું કહું, તેમાં કશું ખોટું નથી. ૩

મેં દાન તો દીધું નહીં, ને શિયળ પણ પાડ્યું નહીં;
 તપથી દમી કાયા નહીં, શુભ લાવ પણ ભાગ્યે નહીં;
 એ ચાર લેટે ધર્મમાંથી, કાંઈ પણ પ્રભુ નવ કયું;
 મહાઈં ભમણુ લવસાગરે, નિષ્કળ ગયું નિષ્કળ ગયું. ૪

હું કોધ અગ્નિથી બળ્યો, વળી લોભ સર્પ ઠર્યો મને;
 ગળ્યો માનરૂપી અજગરે, હું કેમ કરી ધ્યાવું તને ?
 મનમાઈં માયા બળમાં, મોહન મહા મુંઝાય છે;
 ચડી ચાર ચોરો હાથમાં, ચેતન ઘણો ચગદાય છે. ૫

મેં પરભવે કે આભવે પણ હિત કાંઈ કયું નહીં;
 તેથી કરી સંસારમાં સુખ, અલપ પણ પામ્યો નહીં;
 જનમેા અમારા જીનજી, લવ પૂર્ણ કરવાને થયા;
 આવેલ બાજી હાથમાં, અજ્ઞાનથી હારી ગયા ૬

અમૃત ઝરે તુજ સુખરૂપી, ચંદ્રથી તો પણ પ્રભુ;
 લિંબાય નહીં સુજ મન અરેરે, શું કઈં હું તો વિભુ;
 પતથર થકી પણ કઠણ માઈં, મન ખરે કયાંથી દ્રવે;
 મરકટ સમા આ મનથકી, હું તો પ્રભુ હાર્યો હવે ૭

ભમતા મહા ભવ સાગરે, પામ્યો પસાયે આપના;
જે જ્ઞાન દર્શન ચરણરૂપી, રતન ત્રય હુકર ઘણા;
તે પણ ગયા પરમાદના, વશથી પ્રભુ કહું છું ખરૂં;
કોની કને કિરતાર આ, પોકાર હું જઈને કરૂં ? ૮

ઠગવા વિભુ આ વિશ્વને, વૈરાગ્યનાં રંગો ધર્યા;
ને ધર્મનો ઉપદેશ, રંજન લોકને કરવા કર્યા;
વિદ્યા લણ્યો હું વાદ માટે કેટલી કથની કહું ?
સાધુ થઈને બહારથી, દાંલિક અંદરથી રહું. ૯

મેં મુખને મેલું કર્યું, દોષો પરાયા ગાઈને;
ને નેત્રને નિદિત કર્યા, પરનારીમાં લપટાઈને;
વળી ચિત્તને દોષિત કર્યું, ચિત્તી નકારૂં પરતણું;
હિ નાથ ! મારૂં શું થશે, આલાક થઈ ચુક્યો ઘણું ૧૦

કરે કાળજીને કતલ પીડા, કામની ખીહામણી;
એ વિષયમાં બની અંધ, હું વિડંબનાં પામ્યો ઘણી;
તે પણ પ્રકાસ્યું આજ લાવી, લાજ આપ તણી કને;
બાણો સહુ તેથી કહું, કર માફ મારા વાંકને. ૧૧

નવકારમંત્ર વિનાશ કીધો, અન્ય મંત્રો બાણીને;
કુશાસના વાક્યોવડે, હણી આગમોની વાણીને;
કુદેવની સંગત થકી, કર્મો નકામાં આચર્યા;
મતિ ભ્રમથકી રત્નો ગુમાવી, કાચ કટકા મેં ગ્રહ્યા. ૧૨

આવેલ દ્રષ્ટિ માર્ગમાં, મૂકી મહાવીર આપને;
મેં મૂઢધિએ હૃદયમાં, ધ્યાયા મહનના આપને;
નેત્ર બાણોને પથોધર, નાલીને સુંદર કટી;
સણગાર સુંદરીઓતણાં, છટકેલ થઈ જોયાં અતિ. ૧૩

મૃગ નયણી સમ નારીતણા, મુખચંદ્ર નીરખવા વતી;
મુજ મન વિષે જે રંગ લાગ્યો, અદૃષ્ટ પણ ગૂઢો અતિ;
તે શ્રુતરૂપ સમુદ્રમાં, ધોયા છતાં જાતો નથી;
તેનું કહો કારણ તમે, બચું કેમ હું આ પાપથી. ૧૪

સુંદર નથી આ શરીર કે, સમુદાય ગુણતણો નથી;
ઉત્તમ વિલાસ કળાતણો, દેદિપ્યમાન પ્રભા નથી;
પ્રભુતા નથી તો પણ પ્રભુ, અભિમાનથી અક્કડ ફરું;
ઓપાદ ચાર ગતિતણી, સંસારમાં જોડ્યા કરું. ૧૫

આયુષ્ય ઘટતું જાય તોપણ, પાપખુદ્ધિ નવ ઘટે;
આશા જીવનની જાય, પણ વિષયાભિલાષા નવ મટે;
ઓષધ વિષે કરું યતન પણ, હું ધર્મને તો નવગણું;
બની મોહમાં મસ્તાન હું, પાયા વિનાના ઘર ચણું. ૧૬

આત્મા નથી પરભવ નથી, વળી પુન્ય પાપ કશું નથી;
મિથ્યાત્વીની કટુ વાણી, મેં ધરી કાન પીધી સ્વાદથી;
રવિસમ હતા જ્ઞાને કરી, પ્રભુ આપશ્રી તો પણ અરે;
હીવો લઈ કુવે પડ્યો, ધિક્કાર છે મુજને ખરે. ૧૭

મેં ચિત્તથી નહીં દેવની, કે પાત્રની પૂજા ચહી;
 ને શ્રાવકો કે સાધુઓનો, ધર્મ પણ પાળ્યો નહીં;
 પામ્યો પ્રભુ નર ભવ છતાં, રણમાં રડયા જેવું થયું;
 ઘોખી તણા કુત્તા સમુ, મમ જીવન સહુ એવે મયું. ૧૮

હું કામધેનુ કલ્પતરૂં, ચિંતામણીના ખ્યારમાં;
 ખોટાં છતાં જાખ્યો ઘણું, બની લુબ્ધ આ સંસારમાં;
 જે પ્રગટ સુખ દેનાર તારો, ધર્મ તે સેવ્યો નહીં;
 મુજ મૂર્ખ ભાવોને નિહાળી, નાથ કર કંઈક કંઈ. ૧૯

મેં ભોજ સારા ચિતવ્યા, તે રોગ સમ ચિત્યા નહીં;
 આગમન ઇચ્છ્યું ધનતણું, પણ મૃત્યુને પ્રીછ્યું નહીં;
 નહીં ચિતવ્યું મેં નર્ક, કારાગ્રહ સમ છે નારીઓ;
 મધુ બિંદુની આશા મહીં, ભવ માત્ર હું ભૂલી ગયો. ૨૦

હું શુધ આચારો વડે, સાધુ હૃદયમાં નવ રહ્યો;
 કરી કામ પરઉપકારના, યશ પણ ઉપાજન નવ કર્યો;
 વળી તિર્યના ઉદ્ધાર આદી, કોઈ કાર્યો નવ કર્યા;
 ફોગટ અરે ! આ લક્ષ, ચોરાશી તણા ફેરા ફર્યા. ૨૧

શુરવાણીમાં વૈરાગ કેરો, રંગ લાગ્યો નહીં અને;
 દુર્જન તણાં વાક્યો મહીં, શાંતિ મળે ક્યાંથી મને ?
 તરૂં કેમ હું સંસાર આ, અધ્યાત્મ તો છે નહીં જરી;
 તુટેલ તળીઆનો ઘડો, જળથી ભરાયે કેમ કરી ? ૨૨

મેં પરભવે નથી પુન્ય કીધું, ને નથી કરતો હજી;
તો આવતા ભવમાં કહો, ક્યાંથી થશે હે નાથજી ?
ભૂત ભાવી ને સાંપ્રત ત્રણે, ભવ નાથ હું હારી ગયો;
સ્વામી ત્રિશંકુ જેમ હું, આકાશમાં લટકી રહ્યો. ૨૩

અથવા નકામું આપ પાસે, નાથ શું બકલું બહુ ?
હે દેવતાના પુન્ય આ, ચારિત્ર મુજ પોતા તારું
જાણો સ્વરૂપ ત્રણ લોકનું, તો માહરૂં શું માત્ર આ;
જ્યાં કોડનો હીસાબ નહીં, તો પાર્શ્વની તો વાત ક્યાં ? ૨૪

તહારાથી ન સમર્થ અન્ય, દીનનો ઉદ્ધારનારો પ્રભુ;
મહારાથી નહીં અન્ય પાત્ર, જગમાં જોતાં જડે હે વિભુ !
મુક્તિ મંજળસ્થાન ! તોય, મુજને ઇચ્છા ન લક્ષ્મી તણી;
આપો સમ્યગ્ રતન સ્યામ, જીવને તો તૃપ્તિ થાયે બહી. ૨૫

ચોવીશ જન નિર્વાણ ચૈત્યવંદન

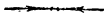
આજ દેવ અરિહંત દેવ, સમરૂં તોરૂં નામ;
જ્યાં જ્યાં પ્રતિમા જન તણી, ત્યાં ત્યાં કરૂં પ્રણામ. ૧

શેત્રુંજય શ્રી આદી દેવ, નેમ નમું ગીરનાર;
તારંજે શ્રી અજીતનાથ, આણુ રીખવ જુહાર. ૨

અષ્ટાપદ ગીરી ઉપરે, જન ચોવીસી જોડ;
મણીમય મુરત માનસું, ભરતે ભરાવી સોય. ૩

સમત શીખર તીરથ વડો, જ્યાં વીસે જનરાય;
વૈભાર ગીરીવર ઉપરે, વીરુ જીનેશ્વર રાય. ૪

માંઠવ ગઢનો રાજ્યો, નામે દેવ સુપાસ;
સીખવ કહે જન સમરંતા, પહોંચે મનની આસ. ૫

શાંતિજન ચૈત્યવંદન

શાંતિજનેશ્વર સોળમા, અચિરા મુત વંદો;
વિશ્વસેન કુળ નભોમણી, ભવિ જન મુખ કંદો. ૧

મૃગ લંછન જન આવખુંએ, લાખ વરસ પ્રમાણ;
હથિણા ઉર નયરી ધણી, પ્રભુજ ગુણ મણી ખાણ. ૨

ચાલીસ ધનુષની દેહડી, સમ ચોરસ સંઠાણ;
વદન પદ્મ જ્યું ચંદ્રલો, દીઠે પરમ કલ્યાણ. ૩

જય જયશ્રી જીતરાજ આજ, મિલિયો મુજ સ્વામી;
અવિનાશી અકલંક રૂપ, જગ અંતર જામી. ૧

રૂપા રૂપી ધર્મ દેવ, આતમ આરામી;
ચિદાનંદ ચેતન અચિંત્ય, શીવ લીલા પામી. ૨

સિદ્ધ ભુદ્ધ તું વંદતા, સકલ સિદ્ધ વર ભુદ્ધ;
રમો પ્રભુ ધ્યાને કરી, પ્રગટે આતમરિદ્ધ. ૩

કાલ ગહુ થાવર ગમ્યો, ભમીયો ભવ માંહિ;
વિકલેન્દ્રિય માંહી વસ્યો, થીરતા નહીં ક્યાંહિ. ૪

તિરિ પંચેન્દ્રિય માંહી દેવ, કરમે હું આળ્યો;
કરી કુર્કર્મ નરકે ગયો, પ્રભુ દરિસણ નહીં પાચો. ૫

એમ અનંત કાલે કરી એ, પામ્યો નર અવતાર;
હવે જગ તારક તુંહિ મિલ્યો, ભવજલ પાર ઉતાર. ૬

શ્રી વર્ધમાન સ્વામી ચૈત્યવંદન

સિદ્ધારથ સુત વંદીએ, ત્રિશલાનો બાપો;
ક્ષત્રિ કુલમાં અવતર્યો, સુર નરપતિ પાપો. ૧

મૃગપતિ લંછન પાઉલે, સાત હાથની કાય;
બહોતેર વરસનું આઉછું, વીર જીનેશ્વરસાય. ૨

ખિમાવિભ્ય જીન રાજનાએ, ઉત્તમ ગુણ અવલ્લત;
સાત યોલથી વર્ણવ્યા, પદ્મ વિભ્ય વિખ્યાત. ૩

સિદ્ધાચજીજીનું ચૈત્યવંદન

વિમળ કેવળ જ્ઞાન કમળા, કલિત ત્રિભુવન હિતકરં;
સુરરાજ સંસ્તુત ચરણપંકજ, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૧

વિમલ ગિરિવર શૃંગમંડળ, પ્રવર ગુણ ગણ બૃધરં;
સુર અસુર કિન્નર કૌડિસેવિત, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૨

કરતી નાટક કિન્નરીગણ, ગાય જીન ગુણ મનહરં;
નિર્ભરારાવલી નમે અહોનિશ, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૩

પુંઠરીક ગણુપતિ સિદ્ધિ સાધી, કોઠી પણ મુની મનહરં;
શ્રીવિમળ ગિરિવર શૃંગ સિદ્ધા, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૪

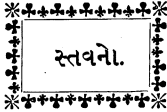
નિજ સાધ્ય સાધન સુર મુનિવર, કોઠીનંત એ શિરિવરં;
શ્રુતિ રમણી વર્યા રંગે, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૫

પાત્રલ નર સુર લોકમાંહી, વિમલ ગિરિવર તો પરં;
નહિ અધિક તીસ્થ તીર્થ પતિ કહે, નમો આદિજીનેશ્વરં. ૬

એમ વિમલ ગિરિવર શિખરમંડળ, દુઃખ વિહંડળ ધ્યાઈએ;
નિજ સુદ સત્તા સાધનાઈ, પરમ જ્યોતિને પાઈએ. ૭

જીત મોહ કોહ વિછોડ નિદ્રા, પરમપદ સ્થિત જયકરં;
ગિરિરાજ સેવા કરણ તત્પર, પદ્મવિજય સુહિતકરં. ૮

ઋષભદેવ સ્વામીનું સ્તવન.

જગજીવન જગ વાલહો, મરૂદેવીનો નંદલાલરે,
મુખ દીઠે મુખ ઉપજે, દરિશણુ અતિ આણુંદ લાલરે.

જગ-૧

ખાંખડી અંબુજ પાંખડી, અષ્ટમી શરી સમ લાલ લાલરે,
વહન તે શરદ ચંદલો, વાણી અતિ રસાલ લાલરે.

જગ-૨

લક્ષણુ અંગે વિરાજતાં, અડહિય સહસ ઉદાર લાલરે,
રેષાંકર ચરણાદિકે, અલ્યંતર નહીં પાર લાલરે.

જગ-૩

ઈંદ્ર ચંદ્ર રવિ ગીરી તણા, ગુણુ લેઈ ઘડીઆં અંગ લાલરે,
સાગ્ય કીહાં થકી આવીયું, અચરીજ એહી ઉતંગ લાલરે.

જગ-૪

શુભ સઘળા અંગે કર્યા, દૂર કર્યા સવિદોષ લાલરે,
વાચક જસ વિજયે શું થયો, દેભે સુખનો પોષ લાલરે.

જગ-પદ.

શ્રી આદિજીન સ્તવન.

પ્રથમ જીનેશ્વર પ્રભુમીએ, જાસ સુગંધીરે કાય;
કલ્પવૃક્ષ પરે તાસ ઈંદ્રાણી નયનજે,
ભૂંગપરે લપટાય.—૧

રોગ ઉરગ તુજ નવિ નડે, અમૃત જેહ આસ્વાદ;
તેહથી પ્રતિહત તેહ માનુ કોઈ નવિ કરે,
જગમાં તુમશુંરે વાદ.—૨

વગર ઘોઈ તુજ નિર્મળી, કાયા કંચનવાન;
નહીં પ્રસ્વેદ લગાર તારે તું તેહને,
જે ધરે તાહરું ધ્યાન.—૩

રાગ ગયો તુજ મનથકી, તેહમાં ચિત્ર ન કોય;
રૂધિર આમિષથી રાગ ગયો તુજ મન થકી,
દુધ સહોદર હોય.—૪

શ્વાસોશ્વાસ કમળ સમો, તુજ લોકોત્તર વાત;
 દેખે ન આહાર નિહાર ચરમ ચક્ષુ ધણી,
 જોહવા તુજ અવદાત—૫

ચાર અતિશય મૂળથી, યોગણ્ણીસ દેવના કીધ;
 કર્મ ખ્યાયતી અચાર ચોત્રીશ એમ અતિશય,
 અમવાચંગે પ્રસિધ્ધ.—૬

જન ઉત્તમ ગુણ ગાવતાં, ગુણ આવે નિજ અંગ;
 પદ્મવિજય કહે એમ સમય પ્રભુ પાળજો,
 જેમ થાઉં અક્ષય અલંગ.—૭

સીધ્યાચળાનું સ્તવન

માર્ગ મન મોહુંરે શ્રી સીધ્યાચળેરે, દેખીને હરખીત હોય,
 વિધિ શું કીજેરે ભાત્રા જોહનીરે, લવ લવના દુઃખ ભાયે.
 —માર્ગ. ૧

પંચમે આરેરે પાવન કારણેરે, એ સમો તિરથ ન કોય;
 મોહોટો મહીમારે જગમાં જોહનોરે, આ ભરતે અહીંઆ જોય.
 —માર્ગ. ૨

એ ગીરી આવ્યારે જીનવર ગણધરાંરે, સિધ્યા સાધુ અનંત;
કઠણ કરમ પણ એ ગીરી ફરસતાંરે, હોવે કરમ નિશાંત.

—માર્ગ. ૩

જૈન ધરમ તે સાચો જાણીનેરે, માનવ તિર્થ એ સ્તંભ;
સુરીનર કિત્તર નૃપ વિદ્યા ધરાંરે, કરતા નાટા હો રંગ.

—માર્ગ. ૪

ધનધન હહાડોરે ધન વેળા ઘડીરે, ધરીએ હૃદય મોઝાર;
જ્ઞાન વિમળ સુરી ગુણ એના ઘણાંરે, કહેતાં ન આવે પાર.

—માર્ગ. ૫

સીધ્યાચળજીનું સ્તવન

શ્રીરે સીધ્યાચળ લેટવા, સુજમન અધીક ઉમાયો;
રીખવદેવ પુજા કરી, લીજે ભવતણે લાહો.—શ્રીરે-૧

મણીમય સુરત રીખવની, નીપાએ અભિરામ;
ભુવન કરાવ્યાં કનકનાં, રાખ્યાં ભરતે નામ.—શ્રીરે-૨

નેમ વિના ત્રેવીસ પ્રભુ, આવ્યા સીધ ક્ષેત્ર જાણી;
સેત્રુંજા સયો તિરથ નહીં, યોલ્યા શ્રીમંદીર વાણી.—શ્રીરે-૩

પુરવ નવાણું સમોસર્યા, સ્વામી રીખવ જીણુંદા;
રામ પાંડવ મુગતે ગયા, પામ્યા પરમાનંદા.-શ્રીરે-૪

પુરવ પુન્ય પસાઉલે, પુંડરીકગીરી પામ્મો;
કાંતિવિજય હરખે કરી, શ્રી સીધ્યાચળ ગાયો.-શ્રીરે-૫

સીધ્યાચળજીનું સ્તવન

સીધ્યાચળગીરી લેટયારે, ધન ભાગ્ય અમારાં;
એ ગીરીવરનો મહીમા મોટો, કહેતાં ન આવે પાર.
રાયલુરીખલ સમોસર્યા સ્વામી પુરવ નવાણું વારારે.-ધન-૧

મુળ નાયક શ્રીઆદીજીનેશ્વર, ચોમુખ પ્રતિમા ચાર;
અષ્ટ દ્રવ્ય શું પુજેરે ભાવે, સમકિત મૂળ આધારારે.-ધન-૨

ભાવ ભકિત શું પ્રભુ ગુણ ગાતાં, અપના જનમ સુધારા;
જાત્રા કરી લવીજન શુભ ભાવે, નરય તિર્યચ ગતી વારારે.-ધન-૩

દૂર દેશાંતરથી હું આંચો, શ્રવણે સુણી ગુણ તોરા;
પતિત ઉધારો ને ખીરૂધ તુમારો, એ તીરથ જગ સારારે.-ધન-૪

અઢારસે ત્યાસી માસ અષાઠ, ને વહ આઠમ લોભવાર;
પ્રભુકે ચરણ પસાયથી સંઘમાં, ખેમરતન પ્રભુ પ્યારારે.-ધન-૫

અજિતનાથનું સ્તવન.

પ્રીતલડી બંધાણીરે અજીત જીવંદશું,
કાંઈ પ્રભુ પાખે ક્ષણ એકે મન ન સુઢાયજો;
ધ્યાનની તાલીરે લાગી નેહ શું,
જલદ ઘટા જીમ શીવ સુત વાહન દાયજો. પ્રી. ૧

નેહ થેલું મન માફરે પ્રભુ અલજો રહે,
તન મન ધન એ કારણથી પ્રભુ મુજજો;
મારે તો આધારરે સાહીળ રાવલો, (તાહરો)
અંતરગતનું પ્રભુ આગળ કહું શુંજો. પ્રી. ૨

સાહીળ તે સાચોરે જગમાં જાણીએ,
સેવકના જે સહેજે સુધારે કાજજો;
એહવે ને આચરણે કેમ કરીને રહું,
ભિરૂં તુમારો તારણ તરણ જહાજજો. પ્રી. ૩

તારકતા તુજ માફરે શ્રવણે સાંભળી,
તે જાણી હું આળ્યો છું દીન દયાજો;
તુજ કર્ણાની લહેરે રે મુજ કારજ સરે,
શું ઘણું કહીએ જાણ આગલ કૃપાજો. પ્રી. ૪

કરૂણા દ્રષ્ટિ કીધીરે સેવક ઉપરે,
 ભવ ભવ ભાવઠ ભાંગી ભક્તિ પ્રસન્નભે;
 મન વંછીત કૃપાઆરે જન આલંબને,
 કર જોડીને મોહન કહે મન રંગજે. પ્રી. ૫

શાંતીનાથનું સ્તવન

હો—

જે કર જોડી વિનવું, સુણ જનવર શ્રીશાંત;
 પાપ ખમાવું આપણાં, જે કીધાં એકાંત.

હાળ—

એકાંત કહું સુણો સ્વામી, હું તો ચરણ તુમારા પામી;
 મુજમાંહે કપટ છે જોહોજો, તે સુણતાં મન થાએ દોલો;
 પર છીદ્ર પ્રગટમેં કીધાં, કુડાં આજ મેં પરને દીધાં,
 તેથી છોડાવો મુજ તાત, શાંતીનાથ સુણો મોરી વાત. ૧

હો—

ભવ અનંત ભમી આવીઓ, ચરણ તુમારે દેવ,
 જેમ રાખ્યો પારેવડો, તેમ રાખો મુજ હેવ.

હાજી—

હવે એકેંદ્રી આદીક જીવ, દુહળ્યાં કરતાં અતિરીવ,
તસ લાખ ચોરાસી લેદ, રાગ દ્વેષ પમાડયા ખેદ;
મૃષા બોલતાં નાવી લાજ, તો કેમ સરસે આતમ કાજ;
ચોરી ઈશુ ભવ પર ભવ કીધી, પર રમણી શુ દ્રષ્ટિ કીધી. ૨
હુહો—

મધુર્બીદુ આ સમ વિષય, સુખ દુઃખ તો મેરૂ સમાન,
માન અમાન ચિંતે નહીં, કરતો કોડ અજ્ઞાન.

હાજી—

અજ્ઞાનપણે રીઝી મેલી, વ્રતખાર ભલીપેરે લેળી,
હવે સાર કરે પ્રભુ મેરી, હું દીનરાત સેવા કરું તોરી;
ખડુ ઉભગો છું શાંત, મુજ ટાળો ભવની જાંત,
હું માણું અવીચળ રાજ, ઈમ પ ભણે શ્રી જીનરાજ. ૩

પાર્શ્વનાથનું સ્તવન

અંતરજામી સુણ અળવેસર, મહિમા ત્રિજગ તુમારોરે;
સાંભળીને આવ્યો હું તીરે, જન્મ મરણ દુઃખ વારો;
સેવક અરજ કરે છે રાજ અમને શીવસુખ આપે.

—સેવક. ૧

સહુકોના મન વંછીત પુરો, ચિંતા સહુની ચુરોરે;
એવું ખીરૂ છે રાજ તુમારું, કેમ રાખો છો દૂરે ?

—સેવક. ૨.

સેવકને વલવલતો ઢેખી, મનમાં મેહેર ન ધરશોરે;
કરૂણાસાગર કેમ કહેવાશો, જો ઉપકાર ન કરશો.

—સેવક. ૩.

લટપટનું હવે કામ નહીં છે, પ્રત્યક્ષ દરિસણુ દીજેરે;
ધુવાડે ધીજીનું નહીં સાહેબ, પેટ પડયા પતીજે.

—સેવક. ૪.

શ્રી સંજેશ્વર મંડળુ સાહેબ, વિનતડી અવધારોરે;
કહે જીન હર્ષ મયા કરી મુજને, ભવ સાચરથી તારો.

—સેવક. ૫.

પાશ્વ નાથનું સ્તવન

શી ગતી થાશે અમારી હો દીનાનાથ, શી ગતી થાશે અમારી—

ઇંદ્રીને કાજે હું ઘણો ધાયો,

કર્મ કીધાં બહુ ભારી.—હો દીનાનાથ-૧

બે વાતે માફ મન લલચાયું,
 એક કંચન ખીજી નારી.—હો દીનાનાથ-૨
 દેશ દેશાંતર હું લમી આવ્યો,
 નાઠાની નથી ખારી.—હો દીનાનાથ-૩
 હું હું કરતાં ગયો જન્મારો,
 લકતી ન જાણી તુમારી.—હો દીનાનાથ ૪
 લવસાગરમાં તારો દાસ ઘુડેછે,
 શ્રી પાર્શ્વનાથ હો તારી.—હો દીનાનાથ ૫

પાર્શ્વનાથનું સ્તવન.

પાસ તોરા નામ સુણકે, આયે શરણુ તાહેરા;
 જોથી સખ દૂર જાવે, પાપ કષ્ટ માહેરા. પાસ.-૧
 તેરે શીર સુગટ જોઈ, આવ્યો નીકટ તાહેરા;
 અળ મેરી લાજ રખો સ્વામી છો તમે માહેરા. પાસ.-૨
 બાહે બાબુ બંધ બહેરખાથી, ભુજ શોભે તાહેરા;
 અનુપમ રૂપ જોઈ, હૃદય હરખે માહેરા. પાસ.-૩

પ્રભુતોરે પાયે પડું, મેં તો ઘણા પ્રેમથી;
 જેથી હું રહું છું, કુથળ ક્ષેમથી. પાસ.-૪
 સુરત જૈન સુબોધક મંડળી, ગુણ ગાવે તાહેરા;
 પ્રભુ તોરા દરશથી, પાપ જાવે માહેરા. પાસ.-૫.

મહાવીર સ્વામીનું સ્તવન

ગીરુઆરે ગુણુ તુમ તણાં, વધ માન જીનરાયારે;
 સુણુતાં શ્રવણે અમી ઝરે, મારી નિર્મળ થાયે કાચારે.-ગીરુ-૧
 તુમ ગુણુ ગણુ ગંગાજળે, હું ઝીલી નિર્મળ થાઉંરે;
 અવર ન ધંધે આદરું, નીસદ્દીન તોરા ગુણુ ગાઉંરે.-ગીરુ-૨
 ક્ષીલ્યા જે ગંગાજળે, તે છીલર જળ નવી પેસેરે;
 જે માલતી પુલે મોહીયા, તે બાવળ જઈ નવી બેસેરે.-ગીરુ-૩
 ઝોમ અમે તુમ ગુણુ ગોઠ શું, રંગે રાચ્યા ને વળી માચ્યારે;
 તે કેમ પર સુર આદરું, જે પરનારી વશ રાચ્યારે.-ગીરુ-૪
 તું ગતિ તું મતિ આશરો, તું આલંબન મુજ પ્યારોરે;
 વાચક જશ કહે માહરે, તું જીવ જીવન આધારોરે.-ગીરુ-૫.

મહાવીર સ્વામીનું સ્તવન

સીધારથનારે નંદને વિનવું, વિનતડી અવધાર;
ભવ મંડપમારે નાટક નાચીઓ હવે મુજ દાન દેવડાવ.—સીધા. ૧

ત્રણ રતન મુજ આપોરે તાતજી, જેમ નાવેરે સંતાપ;
દાન દેયંતારે પ્રભુ કસર કીસી, આપો પદવીરે આપ,—સીધા. ૨

ચરણ અંશુઠેરે મેરૂ કંપાવીઓ, મોડયાં સુરનારે માન;
અઘટ કરમનારે ઝગડા જીતવા, દીધાં વરસીરે દાન.—સીધા. ૩

શાસન નાયક શીવ સુખદાયક, ત્રિશલા કુખે રતન;
સીધારથનારે વંશ દીપાવીઓ, પ્રભુજી તુમે ધન્ય ધન્ય.—સીધા. ૪

વાચક શેખર કિતિ વિજય ગુરૂ, પામી તાસ પસાય;
ધર્મતણે રસજીન ચોવીશમાં, વિજય વિજય ગુણ ગાય.—સીધા. ૫

મહાવીર સ્વામીનું સ્તવન.

વીર જીનેશ્વર સાહેબ મેરા, પાર ન લહું તેરા;
મેહરે કરી ટાળો મહારાજજી જનમ મરણના ફેરા;
હો જીનજી અબ હું શરણે આયો. ૧

ગરભાવાસ તણા દુઃખ મોટાં, ઉંઘે મસ્તકે રહીઓ;
મળમુતર માંહે લપટાણો, એવાં દુઃખ મેં સહીઆં,
હો જનજી.-૨

નર્ક નિગોદમાં ઉપન્યો ને ચવીઓ, સુક્ષ્મ બાદર થઈઓ;
વેચાણો સુધને અગ્રભાગે, માન તીહાં કીહાં રહીઓ,
હો જનજી.-૩

નર્કતણી અતી વેદના ઉલસી, સહી તે જીવે બહુ;
પરમાધામીને વશ પડીઓ, તે જાણો તુમે સહુ,
હો જનજી.-૪

તિર્યંચતણાં ભવ કીધાં ઘણેરા, વિવેક નહોં લગાર;
નિશ દીનનો વહેવાર ન જાણ્યો, કેમ ઉતરાએ પાર,
હો જનજી.-૫

દેવતણી ગતી પુણ્યે હું પામ્યો, વિષયા રસમાં લીનો;
વૃત્ત પચખાણુ ઉદય નવી આવ્યા, તાન માન માંહે લીનો,
હો જનજી.-૬

મનુષ્ય જન્મને ધર્મ સામગ્રી, પામ્યો છું બહુ પુણ્યે;
રાગદ્વેષમાંહે બહુ ભળીઓ, ન ટળી મમતા બુધ,
હો જનજી.-૭

એક કંચનને ખીજી કમીની, તે શું મનડું બાંધ્યું;
તેના લોગ લેવાને હું શુરો, કેમ કરી જન ધર્મ સાધું,
હો જનજી.-૮

મનની દોડ કીધી અતી ઝાઝી, હું છું કોકજડ જેવો;
કલીકલી કલ્પ મેં જન્મ શુમાવ્યો, પુનરપી પુનરપી તેહવો,
હો જનજી.-૯

શુર ઉપદેશમાં હું નથી લીનો, નાવી સદહણુ સ્વામી;
હવે વડાઈ જોઈએ તુ મારી, ખીજમત માંહે છે ખામી,
હો જનજી.-૧૦

ચાર ગતીમાંહે રડવડીઓ, તોએ ન સીધ્યા કાજ;
રીખવ કહે તારો સેવકને, બાંહેઝદ્યાની લાજ,
હો જનજી.-૧૧

મહાવીર સ્વામીનું સ્તવન

વીરજી સુણો એક વિનતી મોરી, વાત વિચારો તુમે ધણીરે;
વીર મને તારો મહાવીર મને તારો, લવજળ પાર ઉતારોનીરે,
પરિભ્રમણ મેં અંતનારે કીધાં, હજીએ ન આવ્યો છેડલોરે;
તુમે તો થયા પ્રભુ સીદ્ધ નિરંજન, અમે તો અનંતા લવભચારે.
વીર—૧

તુમે અમે વાર અનંતોરે વેળા, રમીઆ સંસારી પછેરે;
તેહ પ્રીત જો પુરણ પાળો, તો અમને તુમ સમ કરોરે.

વીર—૨

તુમ સમ અમને જોગ ન જાણો, તો કાંઈ થોડું દીજોરે;
ભવો ભવ તુમ ચરણાની સેવા, પામી હમે ઘણું રીઝોરે.

વીર—૩

ઇંદ્ર જાળીઓ કહેતોરે આંચો, ગણધર પદ તેહને દીઓરે;
અરજીનં માળી જો ધૂર પાપી, તેહને જીન તમે ઉધરોરે.

વીર—૪

ચંદન ખાળાએ અડદના ખાકુળ, પડી લાલ્યા તુમને પ્રભુરે;
તેહની સાહુણી સાચીરે કીધી, શીવ વધુ સાથે લેળવીરે.

વીર—૫

ચંરણે ચંડકાશીઓ ડશીઓ, કલપ આઠમે તે ગયોરે;
શુણુ તો તમારા પ્રભુ મુખથી સુણીને, આવી સનમુખ હું રહ્યોરે.

વીર—૬

નિરંજન પ્રભુ નામ ધરાવો, તો સહુને સરખા ગણો રે;
લેહ ભાવ પ્રભુ દુર કરીને, મુજ શું રમો એકમેક શું રે.

વીર—૭

મોડા વહેલા તુમહીજ તારણુ, હવે વિલંબ શા કારણુ રે;
જ્ઞાન તણા ભવના પાપ મીટાવે, વારી જાઉં વીર તોરા વાંરણુ રે.
વીર—૮

શ્રી વીરજન સ્તવન

નારે પ્રભુ નહીં માનું, નહીં માનુંરે અવરની આણુ,
નારે—પ્રભુ.

માહરે તાહરું વચન પ્રમાણુ, નારે—પ્રભુ.
હરિ હરાદિક દેવ અનેરા, તે દીઠા જગમાંય;
ભામિની ભરમ બ્રહ્મીયે ભૂદયા, તે મુજને ન સુહાય. નારે. ૧

કેઇક રાગી ને કેઇક દેખી, કેઇક લોભી દેવ,
કેઇક મદ માયામાં ભરિયા, કેમ કરીએ તસ સેવ. નારે. ૨

મુદ્રાપણુ તેમાં નવિ દીસે, પ્રભુ તુજ માંહેલી તિલમાંત;
તે દેખી દીલડું નવિ રીઝે, શી કરવી તસ વાત. નારે. ૩

તું ગતિ તું મતિ તું મુજ પ્રીતમ, જીવ જીવન આધાર;
રાત દિવસ સ્વમાંતર માંહિ, તુંહી માહારે નીરધાર. નારે. ૪

અવગુણ સહુ ઉવેળીને પ્રભુ, સેવક કરીદે નિહાલ;
જગળધવ એવિનતી મારી, મારા દુઃખસવિહારે ટાલ. નારે. ૫

ચોવીશમા પ્રભુ ત્રિભુવન સ્વામી, સીધારથના નંદ;
ત્રિશલાળના ન્હાનડીઆ પ્રભુ, તુમદીઠે અતિ આનંદ. નારે. ૬

સુમતિવિજય કવિરાયનોરે, રામ વિજય કરજોડ;
ઉપગારી અરિહંતજી માહરા, ભવ ભવના બંધ છોડ. નારે. ૭

શ્રી મહાવીરજીન સ્તવન.

તાર હો તાર પ્રભુ, તુજ સેવક ગણી,
જગતમાં એટલું સુજશ લીજે;
દાસ અવગુણ ભર્યો, જાણી પોતાતણો,
દયાનિધિ દીનપર દયાકીજે. ૧ તાર.

રાગદ્વેષે ભર્યો, મોહ વૈરી નડ્યો,
લોકની રીતમાં ધણુએ રાતો;
કોધવશ ધમધમ્યો શુદ્ધગુણ નવિ રમ્યો,
ભમ્યો ભવમાંહિ હું વિષય માતો. ૨ તાર.

આદ્યુ આચરણુ, લોક ઉપચારથી,
શાસ્ત્ર અભ્યાસ પણ કાંઈ કીધો;
શુદ્ધ શ્રદ્ધાન વલિ, આત્મ અવલંબ વિણુ,
તેહવો કાર્ય તેણે કેા ન સીધો. ૩ તાર.

સ્વામી દરિસણુ સમો, નિમિત્ત લહી નિર્મળો,
જો ઉપદાન એ સુચિ ન થાશે;
દોષ કેા વસ્તુનો, અહવા ઉદમતણો,
સ્વામી સેવાસહી નિકટ લાશે. ૪ તાર.

સ્વામી ગુણુ ઓળખી, સ્વામીને જે ભજે,
દરિસણુ શુદ્ધતા તેહ પામે;
જ્ઞાન ચારિત્ર તપ, વીર્ય ઉદ્ભાસથી,
કર્મ ઝીપી વસે મુક્તિ ધામે. ૫ તાર

જગત વત્સલ મહાવીર જનવર સુણી,
ચિત્ત પ્રભુ ચરણુને શરણુ વાસ્યો;
તારજો બાપજી, ખીરૂદ નીજ રાખવા,
દાસની સેવના રજે જોશો. ૬ તાર.

વીનતી માનજો, શક્તિએ આપજો,
ભાવ સ્થાદવાદતા શુદ્ધ લાસે;
સાધી સાધક દશા, સિધ્ધતા અનુભવી,
દેવચંદ્ર વિમલ પ્રભુતા પ્રકાસે. ૭ તાર.

શ્રી મંદીર સ્વામીનું સ્તવન

પુખલ વઇ વિજયે જયોરે, નયરી પુંડરી ગીણીસાર;
શ્રી શ્રીમંદીર સાહેબોરે, રાય શ્રેયાંસકુમાર.

—જીણુંદરાય ધરજો. ધર્મસ્નેહ-૧

મોહોટાં નાના આંતરોરે, ગીરૂઆ નવિદાખંત;
શશી દરિસણ સાયર વધેરે, કૈરવ વન વિકસંત.-જીણુંદ. ૨

કામ કુકામ ન લેખવેરે, જગ વરસંત જળધાર;
કર દોય કુસુમે વાસીએરે, છાયા સવી આધાર.-જીણુંદ. ૩

રાય ને રંક સરિખા ગણેરે, ઉઘોતે શશી સુર;
ગંગાજળ તે બીહું તણારે, તાપ કરે સવી દુર.-જીણુંદ. ૪

સરિખા સહુને તારવારે, તીમ તુમે છો માહારાજ;
મુજ શું અંતર કિમ કરોરે, બાંહે ગ્રહ્યાની લાજ.-જીણુંદ. ૫

મુખ દેખી ટીલું કરેરે, તે નવી હોએ પ્રમાણ;
મુજરો માને સવી તણોરે, સાહેબ તેહ મુજણ-જીણુંદ. ૬

વૃષભ લાંછન માતા સત્યકીરે, નંદન રૂકમણી કંત;
વાચક જસ એમ વિનવેરે, લય લાંજન ભગવંત.-જીણુંદ. ૭

ગઝલ.

જન નામ કું સમરલે, આ વખત પાયા હે;
કરતા હે મેરા મેરા, અબ તેરા કેાન હે.
ઉસ હમકા નહીં લરોસા, કુછ નેકી કરલે. જન-૧

માયા કે નિશામેં, બે હોશ કયું રહયા;
માયા સંગ ના ચલેગી, કયા નીંદ સો રહયા. જન-૨

રાવણુ સરીખે હોગયે, જનકે ઉડે નિશાન;
એક પલમેં લંકા છીન લીયા, અબ તેરા કયા શુમાન જન-૩

કહેતા હે મગ્નરૂપ, તુમ શમજ યાર મન;
જન નામ નામ સચા હે, સબ બુઠા હે જતન જન-૪

શ્રી પાર્શ્વજીન સ્તુતિ.

દ્રેદ્રેકિ ધપમપ ધુધુમિ, ધોંધોં ધસકિ ધર ધમ ધોવરં
 દોંદોંકિ દોંદોં દાગિહદિ દાગિહદિકિ, દ્રમકી દ્રણ રણ દેણવં;
 અભિ ઝેંકિ ઝેંઝેં ઝૂણણ રણરણ, નિજકી નિજજન રંજનં,
 સુર શૈલ શિખરે ભવતિ સુખદં, પાર્શ્વજીન પતિ મજનં. ૧

કઠરેંગિ થોંગિનિ કિટતિગિગહદાં, ધુધુકિ ધુટનટ પાટવં,
 ગુણ ગણણ ગુણગણ રણકિ ભેંભેં, ગુણણ ગુણગણ ગૌરવં;
 અભિ ઝેંકિ ઝેંઝેં ઝૂણણ રણરણ, નિજકો નિજજન સજના,
 કલંયંતિ કમલા કલિત કલમલ, મુકલ મીસ મહે જીના. ૨

ઠૂંકિ ઠૂંકિ ઠૂંક ઠહિ ઠહિક, ઠહિ પટ્ટા તાડયતે;
તલલોંકિ લોલોં ત્રેંપિ ત્રેંપિનિ, ડંપિ ડંપિની વાહયતે;
ઉલ્લકિ ઉલ્લ થુંગિ થુંગિનિ, ઘોંગિ ઘોંગિનિ ઠલ રવે;
જન મત મનંતં મહિમ તનુતા, મતિ સુર નર મુછવે. ૩

પુહાંકિ પુપુહાં પુપુહિ પુહાં, પુપુહિ હોંહોં અંબરે;
ચાચપટ ચચપટ રણકિ જોંજોં, ઠણુ ડેંડે ડંબરે;
તીહાં સરગમ પધુનિ નિધપમ ગરસ, સસ સસસ સુર સેવતા;
જન નાટયરંગે કુશલમનિશં, દીસતુ સાસન દેવતા. ૪

શ્રી શાંતિજન સ્તુતિ

શાંતિ જીનેશ્વર સમરીયે, જેની અચિરા માય;
વિશ્વસેન કુલ ઉપન્યા, મૃગ લંછન પાય;
ગજપૂરી નયરીનો ધણી, કંચન વરણી છે કાય;
ધનુષ આળીસ તસ દેહડી, લાખ વરસનું આય. ૧

શાંતિ જીનેશ્વર સોળમા, ચક્રી પંચમ જાણું;
કુંચુનાથ ચક્રી છઠ્ઠા, અરનાથ વખાણું;
એ ત્રણે ચક્રી સહી, દેખી આણુંદું;
સંજમ લેઈ મુગતે ગયા, નિત્ય ઉઠીને વંદું. ૨

શાંતિજનેશ્વર કેવલી, બેઠા ધર્મ પ્રકાશે;
દાન શીયળ તપ ભાવના, નરસોયે અભ્યાસે;
એરે વચન જનજીતણા, જેણે હેડે ધરીયાં;
સૂણતાં સમક્તિ નિર્મળાં, જેણે કેવલ વરીયા. ૩

સમેત શીખરગીરી ઉપરે, જેણે અણસણ કીધાં;
કાઉસગ્ગે ધ્યાન મુદ્રારહી, જેણે મોક્ષજ સિદ્ધ્યાં;
જક્ષગરૂડ સમરૂં સદા, દેવી નિરવાણી;
ભવિકજન તુમ સાંભળો, રીખવદાસની વાણી. ૪

પંજુશણની થાય.

વરસ દીવસમાં અખાડ ચોમાસું,
તેહમાં વળી ભાદ્રવો માસ,
આઠ દીવસ અતિખાસ;

પર્વ પંજુશણ કરો ઉલ્લાસ,
અઠાઈધરનો કરો ઉપવાસ,
પોસહ લીજે ગુરૂ પાસ;

વડા કલ્પનો છઠ કરીજે,
તેહ તણું વ્યાખ્યાન સુણીજે,
ચાલ સુપન વાંચીજે;

પડવેને દીને જન્મ વંચાય,
ઓછવ મોછવ મંગળ ગવાય,
વીર હજોસર રાય.

૧

ખીજને દીને દિક્ષા અધિકાર,
સાંજ સમયે નિર્વાણ વિચાર,
વીરતણો પરિવાર;
ત્રીજને દીને શ્રીપાર્શ્વ વિખ્યાત,
નેત્રી સરનો છે અવદાત,
વલી નવ લવની વાત;
ચોવીશે હન અંતર ત્રેવીશ,
આદી હનેશ્વર શ્રી જગદીશ,
તાસ વ્યાખ્યાન સુણીશ;
ધવલ મંગલ ગીત ગઈવલી કરીએ,
વલી પ્રભાવના નિત અનુસરીએ.
અઠમ તપ જય વરિયે.

૨

આઠ દીવસ લગે અમર પલાવો,
તેહ તણો પડહો વજડાવો,
ધ્યાન ધરમ મન ભાવો;
સંવતસરી દીન સાર કહેવાય,
સંઘ અતુવિંધ લેજો થાય,
ખારસો સુત્ર સુણાય;

થીરાવલી ને સમાચારી,
 પંટાવલી પ્રમાદ નિવારી,
 સાંભળજો નરનારી;
 આગમ સુત્રને પ્રણમીશ,
 કલ્પ સુત્ર સું પ્રેમ ધરીશ;
 શાસ્ત્ર સર્વે સુણીશ. ૩

સત્તર લેલી જીન પુજા રચાવો,
 નાટક કેરા ખેલ મચાવો,
 વિધી શું સ્નાત્ર લણાવો;
 આંઠખરસું દેહરે જઈએ,
 સંવત્સરી પડીકમણું કરીએ,
 સંઘ સર્વને ખામીને;
 પારણે સ્વામી વતસલ કીને,
 યથા શક્તિએ દાનજ દીને,
 પુણ્ય ભંડાર ભરી ને;
 શ્રી વિજય દ્વેષ સૂરી ગણધાર,
 જસવંત સાગર ગુરૂ ઉદાર,
 જીવુંદ સાગર જયકાર. ૪

પાર્શ્વનાથની થોય

પાસ જીર્ણાંદા વામા નાંદા, જળ ગરજે કૃણી;
સુપના દેખે અર્થ વિશેષે, કહે મધવા મળી;
જનવર જાયા સુર હુલસાયા, હુયા રમણી પ્રીયે;
નેમીરાજ ચિત્ત વિરાજી, વિદોકીત વૃત લીએ.—૧

વીર એકાગ્રી ચાર હજારે, દીક્ષાધુરે જન પતી;
પાસને મલ્લી ત્રયશત સાથે, બીજા સહસ્રે વ્રતી;
ષટ્ શત સાથે સંયમ ધરતા, વાસુ પુન્ય જગદણી;
અનુપમ લીલા જ્ઞાન રસીલા, દેખે મુજને ઘણી.—૨

જનમુખ દીઠી વાણી મીઠી, સુર તરૂં વેલડી;
દ્રાખ વિહાસે ગદ્ય વનવાસે, પીલે રસ સેલડી;
સાકર સેંતી તરણા લેતી, મુખે પથુ આવતી;
અમૃત મીઠું સ્વર્ગે દીઠું, સુર વધુ ગાવતી.—૩

ગજમુખ દક્ષે વામન યક્ષે, મસ્તકે કૃણાવલી;
ચાર તે બાંહી કચ્છ પવાહી, કાયા જસ શામલી;
ચઠકર પ્રાઠા નાગારૂઠા, દેવી પદમાવતી;
સોવનકાંતિ પ્રભુ ગુણગાતી, વીર ઘરે આવતી.—૪

પચુશણની થોય

સત્તર ભેદી જીન પુજા રચીને, સ્નાત્ર મહોત્સવ કીજેજી;
ઢાલ દદામા ભેરીને ફેરી, ઝલરી નાદ સુણીજેજી;
વિરજીન આગળ ભાવના ભાવી, માનવ ભવ ફળ લીજેજી;
પરવ પચુશણ પુરવ પુન્ને, આન્યા એમ જાણીજેજી.-૧

માસ પાસ વળી દસમા દુવાલસ, ચત્તારી અઠ કીજેજી;
ઉપર વળી દસ દોય કરીને, જીન ચોવીસે પુજેજી;
વડા કલ્પનો છઠ્ઠ કરીને, વીર ચરિત્ર સુણીજેજી;
પઠવેને દીન જન્મ મહોત્સવ, ધવળ મંગળ વરતીજેજી.-૨

આઠ દીવસ લગી અમર પળાવી, અઠમનો તપ કીજેજી;
નાગકેતુની ચેરે કેવળ લહ્યાએ, જો શુભ ભાવે રહીએજી;
તેલાધર દીન ત્રણ કલ્યાણક, ગણધર વાદ વહીજેજી;
પાસ નેમીસર અંતર ત્રીજે, રિખલ ચરિત્ર સુણીજેજી.-૩

જારસે સુત્રને સમાચારી, સંવચ્છરી પડિકકમીએજી;
ચૈત્ય પ્રવાહી ત્રિધિશું કીજે, સકળ જંતુને ખામીજેજી;
પારણાતે દીન સ્વામી વચ્છલ, કીજે અધિક વડાઈજી;
માનવિજય કહે સકળ મનોરથ, પુરે દેવી સીધાઈજી.-૪

જ્ઞાન પંચમીની સ્તુતિ.

શ્રીનેમિઃ પંચરૂપ, ત્રિહસ પતિકૃત, પ્રાજ્ઞ્ય જન્માભિષેક,
શ્ચંચત્ પંચાક્ષમત્ત, દ્વિરહ મહાભિદા, પંચ વક્રત્રોપમાનઃ;
નિર્ચુક્રતઃ પંચદેહ્યા, પરમ સુખમય પ્રાસ્ત કર્મ પ્રપંચઃ,
કલ્યાણું પંચમી સત, તપસિ વિતનુતાં પંચમ જ્ઞાનવાન્ત્વઃ-૧

સંપ્રોણન્ સચ્ચકોરાન્ શિવતિલક સમઃ કૌશિકાન્દ મૂર્તિઃ;
પુણ્યાબ્ધિ પ્રીતિદાયી સિત રૂચિ રીવય ગોભિસ્ત માંસિ;
સાંદ્રાણિ ધ્વંસમાન, સકલ કુવલયોદ્ભાસ મુચ્યૈશ્ચકાર,
જ્ઞાનં પુષ્પાશૃન્ગૌઘ, સતપસિ ભવિનાં, પંચમી વાસરસ્ય.-૨

પીત્વા નાનાભિધાર્યાં, મૃતરસ મસમં, યાંતિ યાસ્યંતિ જગ્મુ,
જીવા યસ્માદનેકે, વિધિ વદ મરતાં, પ્રાજ્ઞ્ય નિર્વાણ પૂર્યામ;
યાત્વા દેવાધિ દેવા, ગમ દશમ સુધા, કુંડમાનંદ હેતુ,
સ્તત્ પંચમ્યા સ્તપસ્યુ. ઘતવિશ દ્વિધિયાં, ભવિના મસ્તુનિત્યં-૩

સ્વર્ણાલંકાર વદગન્ મણિ કિરણ ગણ ધ્વસ્ત નિત્યાંધકારા,
હુંકારા રાવ દૂરી કૃત સુકૃત જનપ્રાત વિદ્ન પ્રચારા;
દેવીશ્રી અંબિકાખ્યા, જનવર ચરણાં ભોજ ભુંગી સમાના,
પંચમ્યહસ્તપોથ્ય, વિતરતુ કુશલં, ધીમતાં સાવધાના.-૪

—: કર્મ પચીશીની સઝાય. :—

દેવ દાનવ તિર્થકરગણુ ધર, હરિહર નર વર સખળા;
કર્મ સંભોગે સુખ દુઃખ પામ્યા, સખળા હુવા મહા નિખળા,
રે પ્રાણી કર્મ સમે નહીં કોય.

શ્રીધાં કર્મ ભોગવ્યાવિના, છુટકબારો ન હોય.
રે પ્રાણી કરમ.-૧

આદીશ્વરને અંતરાય વિટંબ્યો, વર્ષ દીવસ રહ્યા ભૂખે;
વીરને બાર વરસ દુઃખ દીધું, ઉપન્યા બ્રાહ્મણી કૂખે.
રે પ્રાણી કરમ.-૨

સાઠ હજાર સુત એક દીનમુઆ, સામંત સૂરા જેસા;
સાગર હુવો મહાપુત્રે દુઃખીઓ, કરમતણાં કળ એસા.
રે પ્રાણી કરમ.-૩

બત્રીશ હજાર દેશોનો સાહેબ, ચક્રી સન્નત કુમાર;
સોળ રોગ શરીરે ઉપન્યા, તેને કર્મે કીધો ખુવાર.

રે પ્રાણી કરમ.-૪

સુભુમ નામે આઠમો ચક્રી, કર્મે સાયરમાં નાંખ્યો;
સોળ સહસ્ર યજ્ઞે ઉભાં દીઠો, પણ કીણુહી નવો રાખ્યો.

રે પ્રાણી કરમ.-૫

પ્રહ્લદત્ત નામે બારમો ચક્રી, કર્મે કીધો રે અંધો;
એમ બાણી પ્રાણી વીણુકામે, કર્મ કોઈ મત બંધો.

રે પ્રાણી કરમ.-૬

વીશ ભુજ દશ મસ્તક હુંતા, લક્ષ્મણે રાવણ માર્યો;
એકલકે જગ સહુને જીત્યો, તે પણ કર્મથી હાર્યો.

રે પ્રાણી કરમ.-૭

લક્ષ્મણ રામ મહા બળવંતા, વળી સત્યવંતી સીતા;
બાર વરસ લગે વનમાંહે ભમીઆ, વિતક તસ બહુ વિલ્યા.

રે પ્રાણી કરમ.-૮

છપન કોટી જાદવનો સાહેબ, કૃષ્ણ મહા બળી બાણી;
અટવી કોસંબીમાં એકલો મુઓ, વલવલતો વિણ પાણી.

રે પ્રાણી કરમ.-૯

પાંચ પાંડવ મહા જીઝારા, હારી દૌપદી નારી;
ખાર વરસ લગે વન દુઃખ દીઠાં, ભમીઆ જેમ ભીખારી.
રે પ્રાણી કરમ-૧૦.

સતીય સીરામણી દૌપદી કહીએ, પાંચ પુરૂષની નાર;
સુકુમાળીકા ભવે બાંધ્યું નીચાણું, પામી પાંચ ભરથાર.
રે પ્રાણી કરમ-૧૧

કર્મે હલકો કીધો હરીચંદને, વેચી તારા રાણી;
ખાર વરસ લગે માથે આણ્યું, દુઃખ તણે ઘેર પાણી.
રે પ્રાણી કરમ-૧૨.

દધીવાહન રાજની બેટી, ચાવી (નહેર) ચંદન બાળા;
ચૌપદની પેરે ચૌટે વેચાણી, કર્મ તણા એ ચાળા.
રે પ્રાણી કરમ-૧૩.

સમકીત ધારી શ્રેણીક રાજા, બેટે બાંધ્યો મુસકે;
ધર્મી નરપતિ કર્મે દબાણા, કર્મથી નેર ન કીસકે.
રે પ્રાણી કરમ-૧૪

ઈશ્વર ને પાર્વતી રાણી, કર્તા પુરૂષ કહેવાય;
અહોનિશ શમશાન માંહે વાસો, ભિક્ષા ભોજન ખાય.
રે પ્રાણી કરમ-૧૫.

સહસ્ર કીરણ સૂરજ પ્રતાપી, રાત દિવસ રહે ભમતો;
સોળ કળા શરી હર જગ બાઓ, દીન દીન બાએ ઘટતો.

રે પ્રાણી કરમ.-૧૬

નળરાજ પણ બુવટે રમતાં, અરથ ગરથ રાજ્ય હાર્યો;
બાર વરસ લગે વનદુઃખ દીઠા, તેને કર્મે ભમાડયો.

રે પ્રાણી કરમ.-૧૭

સુદર્શનને સૂળીએ દીધો, મુંજરાયે માગી લીખ;
તમસ ગુફા મુખ કોણીક બળીઓ, માની ન કોઈની શીખ.

રે પ્રાણી કરમ.-૧૮

ગજ મુનીના શીર ઉપર સગડી, સાગર હત બળ્યું શીશ;
મેતારજ વાધરે વિટાણું, કાણુ ન આણી રીશ.

રે પ્રાણી કરમ.-૧૯

પાંચસે સાધુ ઘાણીમાં પીલ્યા, રોશ ન આણ્યો લગાર;
પૂર્વ કર્મે ઢંઢણુ રૂપીને, પટ માસ ન મળ્યો આહાર.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૦

ચૌદ પુરવધર કર્મતણે વશ, પડયા નિગોહ મઝાર;
આદ્ર કુમાર ને નંદી ખેચુ, ફરી વાર્યો ઘરખાર.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૧

કળાવતીના કર છેઠાણું, સુભદ્રા પામી કલંક;
મહાબળ મુનીનું ગાત્ર પ્રભાળ્યું, કર્મ તણા એ વંક.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૨

દ્રૌપદી હેતે પદ્મનાભનું, ફેડ્યું કૃષ્ણે ઠામ;
વીરને કાને ખીલા ઠોકાણું, પગે સંધી ખીર તામ.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૩

કર્મથી નાહા જાય પાતાળે, પેસે અગની મોઝાર;
મેરૂ શીખર ઉપર ચઢે પણુ, કર્મ ન મુકે લગાર.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૪

એવાં કર્મ જીવ્યાં નરનારી, તે પોહોલ્યાં શીવ ઠાય;
પ્રભાતે ઉઠી નિત નિત વંદો, ભઠતી તેહના પાય.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૫

એમ અનેક નર ખંડયા કર્મે, ભલભલેરાં જે સાજ;
ઋષિ હરખ કરજોડીને કહે, નમો નમો કર્મ મહારાજ.

રે પ્રાણી કરમ.-૨૬

—: મન ભમરાની સજાય. :—

ભૂલ્યો મન ભમરા તું ક્યાં ભમ્યો, ભમ્યો દીવસને રાત;
માયાનો બાંધ્યો પ્રાણીઓ, ભમે પરીમળ જાત.

ભૂલ્યો.-૧

કુંભ કાચો ને કાચા કારમી, તેહની કરોરે જતન;
વિશ્વસંતા વાર લાગે નહીં, નિર્મળ રાખોરે મન.

ભૂલ્યો.-૨

કેના છોડ ને કેના વાછોડ, કેહના માય ને બાપ;
અંત સમયે જાવું એકલા, સાથે પુણ્યને પાપ.

ભૂલ્યો.-૩

આશા તો કુંગર જેવડી, મરવું પગલાંરે હેઠ;
ધન સંચી સંચી કાંઈ કરો, કરો દૈવની વેઠ.

ભૂલ્યો.-૪

ધંધો કરી ધન મેળવ્યું, લાખાં ઉપર કોડ;
મરણની વેળા માનવી, લીધો કંદોરો છોડ.

ભૂલ્યો.-૫

મૂરખ કહે ધન માહેઈ, ઘોખે ધાન્ય ન ખાય;
વસ્ત્ર વિના જઈ પોઢવું, લખપતિ લાકડામાય.

ભૂલ્યો-૬

ભવસાગર દુઃખ જળે ભર્યો, તરવો છેરે તેહ;
વચમાં ભય સળંગો થયો, કર્મ વાયરો ને મેહ.

ભૂલ્યો-૭

લખપતિ છત્રપતિ સખ ગયા, ગયા લાખ બે લાખ;
ગર્વ કરી ગોખે બેસતાં, સર્વ બળી થયા રાખ.

ભૂલ્યો-૮

ધમણુ ધુખંતી રે રહી ગઈ, બુજ ગઈ લાલ અંગાર;
એરણુ કેા ઠબકો મટયો, ઉઠ ચાલ્યોરે હુહાર.

ભૂલ્યો-૯

ઉવટ મારગ ચાલતાં, બાવું પેલેરે પાર;
આગળ હાટ ન વાણીઓ, સંબળ લેજો રે સાર.

ભૂલ્યો-૧૦

પરદેશી પરદેશમાં, કુણુ શું કરશે રે રનેહ;
આયા કાગળ ઉઠ ચલ્યા, ન ગણે આંધી ને મેહ.

ભૂલ્યો-૧૧

કેઈ ચાલ્યા ને કેઈ ચાલશે, કેઈ ચાલણુ હાર,
કેઈ ખેઠારે ખુઠા ખાપડા, જાયે નરક મોઝાર.

ભૂલ્યો-૧૨

જીણુ ઘર નોળત ખાજતી, થાતા છત્રીસે રાગ;
ખંડેર થઈ ખાલી પડયા, ખેઠણુ લાગા છે કાગ.

ભૂલ્યો-૧૩

લમરો આવ્યો રે કમળમાં, લેવા કમળનું ફૂલ;
કમળની વાંછાએ માંહે રહ્યો, જેમ આથમતે સૂર.

ભૂલ્યો-૧૪

સદગુરુ કહે વસ્તુ વહોરીએ, જે કાંઈ આવે રે સાથ,
આપણો લાલ ઉગારીએ, લેખું સાહીળ હાથ.

ભૂલ્યો-૧૫

પાંચમાં આરાની સઝાય.

વીર કહે ગઉતમ સુણો, પાંચમાં આરાના લાવરે,
દુઃખીઆ પ્રાણી અતિ ઘણા, સાંભળ ગઉતમ સ્વભાવરે.

—વીર. ૧

શહેર હોશે તે ગામડાં, ગામ હોશે શમશાનરે,
વીણુ ગોવાળે ઘણુ ચરે, જ્ઞાન નહીં નિરવાણુરે.

—વીર. ૨

મુજ કેડે કુમતી ઘણાં, હોશે તે નીરધારરે,
જન મતની રૂચી નવી ગમે, થાપશે નીજ મતી સારરે.

—વીર. ૩

કુમતી ઝાઝા કદાચહી, થાપશે આપણા બોલરે,
શાસ્ત્ર મારગ સવી મુકશે, કરશે નીજ મત મોલરે.

—વીર. ૪

પાખંડી ઘણા જાગશે, ભાંગશે ધરમના પંથરે,
આગમ મત મરડી કરી, કરશે નવા વલી અંથરે.

—વીર. ૫

ચારણીની પેરે ચાળશે, ધર્મ ન જાણે લેશરે,
આગમ શાખાને ટાળશે, પાળશે નીજ ઉપદેશરે.

—વીર. ૬

ચોર ચરડ બહુ જાગશે, બોલી ન પાળે બોલરે,
સાધુજન સીઠાયશે, દુર્જન બહુલા મોલરે.

—વીર. ૭

રાજા પ્રજાને પીડશે, હીંડશે નિરધન લોકરે,
માગ્યા ન વરસશે મેહુલા, મિથ્યાત્વ હોશે બહુ થોકરે.
—વીર. ૮

અંવત ઓગણીશ ચઉદોતરે, હોશે કલંકી રાયરે,
માતા બ્રાહ્મણી જાણીએ, બાપ ચંડાળ કહેવાયરે.
—વીર. ૯

છયાસી વરશનું આઉખું, પાડલીપુરમાં હોશેરે,
તસ સુત દત નામે લલો, શ્રાવક કુલ શુભ પોષેરે.
—વીર. ૧૦

કૌતુકી દામ ચલાવશે, ચર્મ તણા તે જોયરે,
ચોથ લેશે લીલા તણી, મહા આકરા કર હોયરે.
—વીર. ૧૧

ઇંદ્ર અવધિએ જોયતાં, દેખશે એહ સ્વરૂપરે,
દ્વીજ રૂપે આવી કરી, હજુશે કલંકી ભૂપરે.
—વીર. ૧૨

દત્તને રાજ્ય થાપી કરી, ઇંદ્ર સુરલોકે જાયરે,
દત્ત ધર્મ પાળે સદા, લેટશે શેત્રુંજી ગીરીરાયરે.
—વીર. ૧૩

પૃથ્વી જીન મંડીત કરી, પામશે સુખ અપારરે,
દેવ લોકે સુખ લોગવે, નામે જય જયકારરે.

—વીર. ૧૪

પાંચમાં આરાને છેડલે, ચતુર્વિધ સંગ હોશેરે,
છોકા આરો ખેસતાં, જીન ધરમ પહેલો જાશેરે.

—વીર. ૧૫

ખીજે અગ્ની જાગશે, ત્રીજે રાય ન કાચરે,
ચોથે પ્રહરે લોપના, છોકા આરે તે હોયરે. ૧૬

હુહો.

છોકા આરે માનવી, ખીલ વાસી સવી હોય,
વીશ વરસનું આઉખું, ષટ વષે ગર્ભજ હોય. ૧૭

સહસ ચોરાસી વર્ષ પછે, લોગવશે સવીકર્મ,
તિર્થંકર હોશે લલો શ્રેણીક જીવ સુધર્મ. ૧૮

તસ ગણધર અતિ સુંદર, કુમારપાળ ભૂપાળ,
આગમ વાણી જોઈને, રચીઆં રચણ રસાળ. ૧૯

પાંચમાં આરાના ભાવ એ, આગમે ભાખ્યાં વીર;
અંથ ખેલ વીચાર કહ્યા, સાંભળજો લવી ધીર. ૨૦

ભણતાં સમકીત સંપજે, સુણતાં મંગલ માલ;
જીન હર્ષે કરી જોડએ, ભાખ્યા વચણ રસાળ. ૨૧

બાહુબળીજીની સઝાય.

રાજ તણારે અતિ લોભીઆ, ભરત બાહુબળી જુએરે,
સુઠી ઉપાડીરે મારવા, બાહુબળી પ્રતિ જુએરે,
વીરા મારા ગજ થકી ઉતરો, ગજ ચઢે કેવળ ન હોયરે. ૧

રૂપભદ્રેવ તીહાં મોકલે, બાહુ બળીજીની પાસેરે,
બંધવ ગજ થકી ઉતરો, બ્રાહ્મી સુંદરી એમ લાખેરે.
—વીરા. ૨

લોચ કરીને ચારીત્ર લીઓ, વળી આળ્યો અભિમાનરે,
લઘુ બંધવ વંદુ નહીં, કાઉસગ્ગ રહ્યા શુભ ધ્યાનરે.
—વીરા. ૩

વરસ દીવસ કાઉસગ્ગ રહ્યા, શીત તાપથી સુખાણુરે,
પંખીડે માળા ઘાલીઆ, વેલડીએ વીટાણુરે,
—વીરા. ૪

સાંધવીના વચન સુણી કરી, ચમક્યો ચીત મઝારરે,
હય ગય રથ સઉ પરી હર્યા, વળી આળ્યો અહંકારરે.
—વીરા. ૫

વૈરાગે મન વાળીઉં, મૂક્યો નીજ અભિમાનરે,
યગ ઉપાડ્યોરે વાંઢવા, ઉપન્યું કેવળ જ્ઞાનરે.

—વીરા. ૬

પહોંચ્યા તે કેવળી પરબદા, બાહુબળી મુનીરાયરે,
અજરામર પદવી લહી, સમય સુંદર વંદે પાયરે.

—વીરા. ૭

ક્રોધની સજાય.

કડવાં ફળ છે ક્રોધના, જ્ઞાની એમ જોલે;
રીસ તણો રસ જાણીએ, હળાહળ તોલે. કડવાં. ૧

ક્રોધે કોડ પુરવ તણું, સંજમ ફળ બાય;
ક્રોધ સહીત તપ જે કરે, તે તો લેજે ન થાય. કડવાં. ૨

સાધુ ઘણો તપીયો હતો, ધરતો મન વૈરાગ;
શીખ્યના ક્રોધ થકી થયો, ચંડકોસીઓ નાગ. કડવાં. ૩

આજ ઉઠે જે ધર થકી, તે પહેલું ઘર બાળે,
જળનોભેગ જો નવી મળે, તો પાસેનું પરજાળે. કડવાં. ૪

કોધ તણી ગતિ એહવી, કહે કેવલ નાણી;
હાણ કરે જે હેતની, જાળવજો એમ જાણી. કડવાં. ૫
ઉદયરત્ન કહે કોધને, કાઢજો ગળે સાહી;
કાયા કરજો નીરમળી, ઉપથ નરસ નાંહી. કડવાં. ૬

વૈરાગની સમ્રાચ.

કાં નવી ચીંતે હો ચીતમે જીવડા, આયુગળે દીનરાત,
વાત વિચારીરે પુરવ ભવ તણી, કુણ કુણ તાહરીરે જાત.
—કાં નવી. ૧

તું મત જાણરે એ સહુ માહરા, કુણ માત કુણ જાત,
આપ સ્વારથ એ સહુ મળ્યા, મકર પરાઈરે વાત.
—કાં નવી. ૨

દોહીલો દીસેરે ભવ માણસ તણો, શ્રાવક કુલ અવતાર,
આસિ પૂરીરે શુરૂ ગીરવા તણી, નહીં જુજ વારોરે વાર.
—કાં નવી. ૩

પુણ્ય વિહુણોરે દુઃખ પામે ઘણું, દોષ દીએ કીરતાર,
આપ કમાઈએરે પુરવ ભવ તણી, નવી સંભારે ગમાર.
—કાં નવી. ૪

કઠીણ કરમનેરે અહનીશ તું કરે, જેહના સળળ વિપાક,
હું નવી જાણુરે કુણું ગતી તાહરી, તે જાણે વિતરાગ.

—કાં નવી. ૫

તુંજ દેખતાંરે જો ને તે જીવડા, કેઈ કેઈ ગયા નર નાર,
એમ જાણીનેરે નિશચે જાયવું, ચેતન ચેતો ગમાર.

—કાં નવી. ૬

સુખ પામ્યારે બહુ રમણી તણાં, અનંત અનંતિરે વાર,
લખ્ય કહેરે જો જીનશું રમે, તો સુખ પામે અપાર.

—કાં નવી. ૭

સુખાહુ કુમારની સગાય.

હવે સુખાહુ કુંવર એમ વિનવે,
હમે લેશું સંજમ બાર. માડી મોરીરે.

મા મેં વીર પ્રભુની વાણી સાંભળી,
તેથી મેં જાણ્યો અર્વાર સ સાર; માડી મોરીરે.

હવે હું ન રાચું આ સંસારમાં. ૧

જાયા.....તુજ વિના સુના મંદીર માળીયાં,
 તુજ વિષુ સુનો સંસાર; જાયા મોરાંરે
 જાયા.....માણેક મોતીની મુદ્રિકા,
 કાંઈ રિદ્ધિ તણે નહીં પાર; જાયા મોરાંરે
 તુજ વિષુ ઘડીએ ન નિસરે. ૨

હારે.....માતા તન ધન જોખન કારમું,
 કારમો કુટુંબ પરિવાર; માડી મોરાંરે
 કારમાં કુટુંબમાં કુણું રહે,
 મેં તો જાણ્યો અથીર સંસાર. માડી મોરાંરે
 હવે હું ન રાચું આ સંસારમાં. ૩

જાયા.....વનમાં તો તું રહે એકીલો,
 કોણ કરે તારી સહાય; જાયા મોરાંરે
 જાયા.....ખાલીસ પરી સહ જીતવા,
 હારે.....ચારિત્ર ખાંડાની ધાર. જાયા મોરાંરે
 તુજ વિષુ ઘડીએ ન નિસરે. ૪

માતા વનમાં તો રહે મૃગ એકીલો,
 તેની કોણ કરે છે સંભાળ; માડી મોરાંરે
 વન મૃગલાંની પેરે વિચરશું,
 એકલડા નીરધાર. માડી મોરાંરે
 હવે હું ન રાચું આ સંસારમાં. ૫

જાયા.....શીયાળે શીત બહુ પડે,
 હારે.....ઉનાળે હુ વાય; જાયા મોરારે
 જાયા.....વરસા લોચની દોહીલો;
 હારે.....કાંઈ ઘડીએ વરસ સો જાય. જાયા મોરારે
 તુજ વિણ ઘડીએ ન નિસરે. ૬

માતા નરક નિગોઢમાં હું ભમ્યો,
 હારે.....અનંત અનંતી વાર; માડી મોરીરે
 છેદન લેદન મેં સદ્યાં,
 તે તો કહેતાં ન આવે પાર. માડી મોરીરે
 હવે હું ન રાત્રું આ સંસારમાં. ૭

માતા સાયર જળ પીધાં ઘણાં,
 વળી પીધાં માયના સ્થાન; માડી મોરીરે
 તૃપ્તિ ન પામ્યો પ્રાણીઓ,
 હારે.....અથીર વિષયની સાથ. માડી મોરીરે
 હવે હું ન રાત્રું આ સંસારમાં. ૮

જાયા.....પાંચસેં પાંચસેં નારીઓ,
 રહેવા પાંચસેં પાંચસેં મહેલ; જાયા મોરારે
 જાયા.....ઉત્તમ કુળની ઉપની,
 વળી રૂપે છે રંભા સમાન. જાયા મોરારે
 તુજ વિણ ઘડીએ ન નિસરે. ૯

માતા ઘરમાં નીકળે એક નાગિણી,
સુખે નિદ્રા ન આવે લગાર; માડી મોરીરે
તો પાંચસેં નાગિણીમાં કેમ રહી શકું,
મારું મનહું આકુળ વ્યાકુળ થાય. માડી મોરીરે
હવે ન રાત્રું આ સંસારમાં. ૧૦

જાયા.....એટલા દીવસ હું તો જાણતી,
રમાડીશ વહુરેનાં બાળ; જાયા મોરારે
જાયા.....દીવસ અટારેરે આવીઓ,
તું લે છે સંજમ ભાર. જાયા મોરારે
હવે હું ન રાત્રું આ સંસારમાં. ૧૧

હવે પાંચસેં નારીઓ એમ વિનવે,
તેમાં વડેરી કરેરે જીવાળ; વાલમ મોરારે
સ્વામી.....તમે તો સંજમ લેવા સંચર્યા,
હારે.....અમને કવણ આધાર. વાલમ મોરારે
વાલમ વિના કેમ રહી શકું. ૧૨

માતા પરદેશી આવે કોઈ પરજીલો,
તે ફરી લેગો થાય ન થાય; માડી મોરીરે.
તેમ માનવ ભવ છે દોહિલો,
તે ધર્મ વિના દુર્ગતિ જાય. માડી મોરીરે.
હવે હું ન રાત્રું આ સંસારમાં. ૧૩

હારે.....માતા પીતા ભાઈ બેનડી,
 સૌ કુટુંબ તથા પરિવાર; માડી મોરીરે.
 તે તો.....અંત સમય અળગો રહે,
 એક જૈન ધર્મ તરણુ તારણુદાર. માડી મોરીરે
 હવે હું ન રાચું આ સંસારમાં. ૧૪

માતા કાચી તે કાયા કારમી,
 તે.....સડી પડી વિણુસી જાય; માડી મોરીરે.
 હારે.....જીવ જાંચે ને કાયા પડી રહે,
 તે તો.....મુલા પછી બાળી કરે રાખ. માડી મોરીરે
 હવે હું ન રાચું આ સંસારમાં. ૧૫

હવે ધારણી માતા એમ ચિંતવે,
 આ પુત્ર ન રહે સંસાર; ભવિક જનોરે
 હારે.....એક દિવસ રાજ ભોગવો,
 સંજમ લીધું મહાવીર પાસ. ભવિક જનોરે
 સોભાગી કુંવર સંજમ આદરે. ૧૬

હારે.....તપ જપ સંજમ આંદરી,
 આરાધી ગયો દેવલોક; ભવિક જનોરે
 હારે.....પંદર ભવ પુરા કરી,
 માહા વિદેહ ક્ષેત્રમાં જાશે મોક્ષ. ભવિક જનોરે
 સોભાગી કુંવર સંજમ આદરે. ૧૭

હારે.....વિપાક સુત્રમાં. ભાષીઈ,
 ખીજા સુત્ર અખંડ મોજાર. ભવિક જનોરે
 પ્રથમ અધ્યયને એ કહ્યું,
 સુત્ર વિપાકે અધિકાર. ભવિક જનોરે
 સોભાગી કુંવરે સંજમ આદર્યો. ૧૮

ઈલાચી પુત્રની સઝાય.

નામ ઈલાપુત્ર બાણીએ, ધનદત્ત શેઠનો પુત્ર;
 નટવી દેખી તે મેહીઓ, નવિ રાખ્યું ધરનું સુત્ર.
 કરમ ન છૂટેરે પ્રાણીઆ.

કરમ ન છૂટેરે પ્રાણીઆ, પૂરવ નેહી વિકાર;
 નીજ કુળ છંડોરે નટ થયો, નાવો શરમ લગાર. કરમ. ૨

માતા પિતા કહે પુત્રને, નટ નવી થઈ એ જાત;
 પુત્ર પરણાવુંરે પદમણી, સુખ વિલસો સંઘાત. કરમ. ૩

કહેણ ન માન્યું તાતનું, પૂરવ કર્મ વિશેષ;
 નટ થઈ શીખ્યો નાચવા, ન મટે લખ્યારે લેખ. કરમ. ૪

- ઈકપુર આબ્યારે નાચવા, ઉંચો વંશ વિસેષ;
તીહાં રાય જોવાને આવીઓ, મળીઆં લોક અનેક. કરમ. ૫
- ઢાલ વળવેરે નટવી, ગાવે કિન્નર સાહ;
પાયતળ ધૂધરા લમલમે, ગાજે અંબર નાહ. કરમ. ૬
- હોય પગ પહેરીરે પાવડી, વંશ અડયો ગજગેલ;
નોધારો થઈ નાચતો, ખેલે નવ નવા ખેલ. કરમ. ૭
- નટવી રંભારે સારીખી, નયણે દેખેરે જામ;
જો અંતે ઉરેમાં એ રહે, જનમ સંકળ મુજતામ. કરમ. ૮
- તવ તિહાં ચિંતેરે ભૂપતિ, હુખ્ધો નટવીની સાથ;
જો નટ પડેરે નાચતો, તો નટવી કડું મુજ હાથ. કરમ. ૯
- કર્મ વશેરે હું નટ થયો, નાચું છું નિરાધાર;
મન નવી માનેરે રાયનું, તો કોણ કરવો વિચાર. કરમ. ૧૦
- હાન ન આપેરે ભૂપતિ, નટે જાણી તે વાત;
હું ધન વાંછુંરે રાયનું, રાય વંછે મુજ ઘાત. કરમ. ૧૧
- હાન લઈ જો હું રાયનું, તો મુજ જીવોત સાર;
એમ મનમાંહે ચીંતવી, ચઢીઓ ચોથીરે વાર. કરમ. ૧૨
- ચાળ ભરી શુભ મોહકે, પદમણી ઉભી છે બહાર;
હયો હયો કહે છે લેતા નથી, ધન્ય ધન્ય મુનીઅવતાર. કરમ. ૧૩

ઝેમ તિહાં મુની વહોરતાં, નટે પેખ્યા મહાભાગ;
ધિગૂ ધિગૂ વિષયારે જીવને, ઝેમ નટ પામ્યો વૈરાગ. કરમ. ૧૪
સંપર ભાવેરે કેવળી, થયો તે કર્મ ખિપાય;
કેવળ મહીમારે સુર કરે, લખિધાવજય ગુણ ગાય. કરમ. ૧૫

સ્થૂળીભદ્રજીની સંગ્રામ.

શ્રી સ્થૂળીભદ્ર મુનીગણમાંહે શીરદાર ને.
ચોમાસુ' આળ્યા કૌશ્યા આગાર ને.
ચિત્રામણ શાળાએ તપ જપ આદર્યા ને. ૧

ગુણીકા- આદરિયાં વ્રત આળ્યા છો અમ ગેહુને.
સુંદરી સુંદર ચંપક વરણી દેહ ને.
અમ તુમ સરિખો મેળો આ સંસારમાં ને. ૨

સ્થૂળીભદ્ર-સંસારે મેં નેયું સકળ સ્વરૂપ ને.
દર્પણની છાયામાં જેવું રૂપને.
સુપનાની સુખલડી ભુખ ભાંગે નહીં ને. ૩

શુભીકા- ના કહેશે તો નાટક કરશું આજને,
ખાર વરસની માયા છે મુનીરાજને,
તે છોડી કેમ જાઉં હું આશા ભરીને. ૪

સ્થૂળીભદ્ર- આશા ભરિયો ચેતન કાળ અનાદિને.
ભમીયો ભવમાં હીણ થયો પરમાદીને.
ના જાણી મેં સુખની કરણી જોગનીને. ૫

શુભીકા- જોગી તો જંગલમાં વાસો વસીઆને.
વેશ્યાને મંદિરીયે લોજન રસીઆને.
તુમને દીઠા એવા સંજમ સાધતાને. ૬

સ્થૂળીભદ્ર- સાધશું સંજમ ઇચ્છારોધ વિચારીને.
કુરમાં પુત્ર થયા જ્ઞાની ઘરખારીને.
પાણી માંહે પંઠજ કૌરું જાણીએ જો. ૭

શુભીકા- જાણી એતો સઘળી તુમારી વાતને.
મેવા મીઠા રસવંતા બહુ જાતને.
અંખર બુધણ નીતનીત નવલાં લાવતાંને. ૮

સ્થૂળીભદ્ર- લાવતાં તો તું દેતી આદરમાનને.
કાયા જાણું સંધ્યા રંગ સમાનને.
ઠાલી તે શું કરવી એવી પ્રિતડી જો. ૯

શુભીકા- પ્રિતલડી કરતા તે રંગભર સેજને.
રમતાં ને દેખાડતાં ઘણું હેતને.
રીસાવી મનાવી મુંજને સાંભરેને. ૧૦

સ્થૂળીભદ્ર- સાંભરે તો મુનિવર મનડું વાળેને.
ઢાંકયો અગ્નિ ઉઘાડયે પરખળેને.
સંયમ માંહે એછે દુષણ મોટકુંને. ૧૧

શુભીકા- મોટકું આંચું રાજા નંદતું તેડુંને.
જાતાં ન વહે કાંઈ તુમારું મનડુંને.
મેં તો તુમને કોલ કરીને મોકલ્યાને. ૧૨

સ્થૂળીભદ્ર- મોકલ્યા તો મારગમાંહે મળીયાંને.
સંભૂતિ આચારશ જ્ઞાને બળીઆને.
સંયમ દીધું સમકિત તેણે શીખવ્યુંને. ૧૩

શુભીકા- શીખવ્યું તો કહી દેખાડો અમનેને.
ધર્મ કરતાં પુણ્ય વડેડું તમનેને.
સમતાને ઘેર આવી વેશ્યા એમ વહેને. ૧૪

સ્થૂળીભદ્ર- વહે મુનિવર શંકાનો પરિહારને.
સમકિત મૂળે શ્રાવકના વ્રત ખારને.
પ્રાણાતિપાતાદિક સ્થૂળે ઉચ્ચરેને. ૧૫

શુભીકા- ઉચ્ચરે તો વીત્યું છે ચોમાસુંજો.
આણા લેઈને શરૂની પાસજો.
શ્રુતનાણી કહેવાણું ચૈદ પુરવીજો. ૧૬

સ્થૂળીલદ્ર- પુરવી થઈને તાર્યા પ્રાણી થોકજો.
ઉજ્જવળ ધ્યાને તેહ ગયા દેવ લોકજો.
ઋષભ કહે નિત્ય તેહને કરીએ વંદનાજો. ૧૭

રાજુલને રથનેમિની સમ્રાથ.

રાજુલ- ધિગ મુનિ ધિગ તુમને, ધિગ તુમારા વેણુજી;
આરિત્ર તુમારું એળે ગયું, કુડાં તમારાં કેણુજી;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજજી-૧.

માતા પિતા કુળ બોળીઉં, બોળ્યું આરિત્ર આજજી;
વિષય કારણ મોહ લાવીઆ, કુડાં કૃત્યને કાજજી;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજજી-૨.

રથનેમિ-તપ જપ કરવો છોડી દીયો રાણી રાજુલ નારજી;
સંસારનાં સુખ ભોગવો, કરો સફળ અવતારજી;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા-૩.

મેવા ફળ પુલ લાવતો, હું તમારે આવાસજી;
હોંશ ધરીને લેતાં તમે, તેથી થઈ બહુ આસજી;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા—૪

રાજુલ- વસ્ત્ર ભૂષણ લીધાં પ્રીતથી, બાણી દેવર બાતજી;
મત લેઈને જેણે ભાંગીઆં, થયો નરકમાં પાતજી;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજજી—૫

રેવતનાથ નિહાળતાં, તુમ હમ દોતુંને આજજી;
નિર્લજ લાજ કીહાં ગઈ, ગયું જ્ઞાન મહારાજજી;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજજી—૬

રથનેમિ-એથી અધિક કહો મુજને, રાજુલ પ્રાણ આધારજી;
વહાલ તમારું નવિ વિસરે, મુણો રાજુલ નારજી;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા—૭

પિઉ વિણ રાજુલ એકલી, બાણી તુમારી દાઝજી;
હોંશ ધરીને અમે આવતા, કરવા તુમારા કાજજી;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા—૮

રાજુલ- તારણ તંત્ર તોડી કર્યો, મોહ મંત્રનો સંગજી,
મોક્ષ પદવી તમે ખોઈને, કર્યો સંયમ ભંગજી;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજજી—૯

સંસાર અસાર છોડી તુમે, લીધો સંયમ ભારણ;
ઉત્તમ પુરૂષ વાંછે નહીં, ફરી સંસાર અસારણ;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજણ-૧૦

રથનેમિ-માયા કરી જે મિલે નહીં, તે મૂરખની રીતણ;
સંસારમાં શું લઈ જવું, એક પૂરણ પ્રોતણ;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા-૧૧

કુંવારી કન્યાને કંથ કેટલા, સુણ સુણ રાજુલ લામણ;
એકની ઉપર રાગ નવી ઘટે, કરો મુજને સ્વામણ;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા-૧૨

રાજુલ-અતીરસ મૂકી કાં પીઓ, નારી અવશુણ વિખણ;
સંસારમાં સાર કંઈ નથી, ધરો સંજમ શીખણ;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજણ-૧૩

દીક્ષા લઈ પ્રભુ પાસથી, પાળો શુદ્ધ આચારણ;
વિષ ફળ ખાવા વાંછાકરી, લેવો પૃથ્વીનો ભ્રમણ;
મોહરે ઉતારો મુનીરાજણ-૧૪

રથનેમિ-મેં જાણ્યું રાજુલ એકલી, પતિ વિના મુંઝાયણ;
પરણીને સુખ આપશું, નહીં લેવા હઉં દીક્ષાયણ;
પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા-૧૫

પુણ્ય પ્રતાપે મેં લેટીઆ, આજે કેટલે માસલ;
 આલો ઘરે જઇએ આપણે, કરવા લોગ વિલાસલ;
 પ્રીતિરે ધરો મુજથી પ્રેમદા-૧૬

રાજુલ- ખંધુ તુમારે પરિહરી, જાણી અથીર સંસારલ;
 શ્વાનપરે ઇછા કાં કરો, જમવા વમન વિકારલ;
 મોહરે ઉતારો મુનીરાજલ-૧૭

સ્થનેમિ-શ્વાન કહ્યો તુમે મુજને, તો શું તુમથી સંસારલ;
 દીક્ષા આપી સારી સાધવી, કર્યો તુમે ઉપકારલ;
 ક્ષમા કરો મોરી માતલ-૧૮

ચેતનને શીખામણની સમ્રાય

ચતુર તું આખ મુજહીત સુખ સુખડી,
 બાપડા વિષય કાં મુંઠ મંડે,
 વિષય લાંપટપણે રાતદીન નવિગણે,
 ક્રોધ મદ માન માયા ન છંડે. ચતુર-૧

સદન ધન સ્વજન જન નીરખી નીજ વશ અરે,
 માહરં માહરં મકર લોળા,
 તાહરં તેહ જે સુકૃત સંચય કરે,
 પીંડ પાપે ભરી કરીય રોળા. ચતુર-૨

કાલ અર્હટ શરી સુર વૃષ જોડહું,
 દીવસ ને નીશી અતી ઘડીય માલં,
 નીરખી નીજ આઉખું નીર ઉલેચતાં,
 કાં ન છંડે હલય મોહ જાલં. ચતુર-૩.

સકલ શુભ કાજની આજ વેળા લહી,
 મોહે સુઝયો હલ શું વિમાસે;
 સકલ સુખ તુજ ગમે દેહે દુઃખ નવી ખમે,
 કરણી વિણ સુકતી રતી કેમ કરાશે ? ચતુર-૪

અથીર સંસારમાં સાર નવકારતું,
 ધ્યાન ધરતાં સદા હૃદય રીઝે;
 એહથી ભવ તરે મેરૂ મહીમા ધરે,
 રીધી વિનયાદી સુખ સકળ સીઝે. ચતુર-૫.

રહનેમિની સઝાય

કાઉસ્સગ ધ્યાને મુનિ રહનેમી નામે,
 રહ્યા છે શુક્રમાં શુભ, પરિણામે રે;
 દેવરિયા મુનિવર ધ્યાનમાં રહેજે,
 ધ્યાનથકી હોય ભવનો, પારરે. દેવ. ૧.

વરસાદે લીના ચીર, મોકળાં કરવા,
રાત્રીલ આંચા તેણે, કામરે. દેવ. ૨

રૂપે રતિરે વસ્ત્રે વર્ણત બાળા,
દેખી ક્ષોભાણું તેણે, કામરે. દેવ. ૩

કિલકું ક્ષોભાણું જાણી રાત્રીલ લાખે,
રાખે સ્થિર મન ગુણના, કામરે. દેવ. ૪

જાદવ કુળમાં જનજ નેમ નગીનો,
વમન કરી છે મુજને, તેણેરે. દેવ. ૫

અંધવ તેહના તમે શિવા દેવી જાયા,
એવડો પટંતર કારણ, કેણેરે. દેવ. ૬

પરદારા સેવી પ્રાણી નરકમાં જાય,
દુર્લભ બોધી હોય, પ્રાયરે. દેવ. ૭

સાધવી સાથે ચૂકી પાપ જે જાંધે,
તેહનો છુટકારો કદી ન, થાયરે. દેવ. ૮

અશુચી કાચારે મળ મૂત્રની કચારી,
તમને કેમ લાગી એવડી, ખ્યારીરે. દેવ. ૯

હું રે સંયમી તમે મહાવ્રત ધામી,
કામે મહાવ્રત જાણો, હારીરે. દેવ. ૧૦

લોગ વમ્યારે સુનિ મનથી ન ઇચ્છે,
 નાગ અગંધન કુળની, જેમરે. દેવ. ૧૧
 ધિકક કુળ નીચા થઈ નેહથી નિહાળે,
 ન રહે સંયમ શોભા, એમરે. દેવ. ૧૨
 એવા રસીલા રાજુલ વયણ સુણીને,
 યુગયા રહનેમી પ્રભુજી, પાસરે. દેવ. ૧૩
 પાપ આલોચ ફરી સંયમ લીધું,
 અનુક્રમે પામ્યા શીવ, વાસરે. દેવ. ૧૪
 ધન્ય ધન્ય જે નરનારી શીયળને પાળે,
 સમુદ્ર તર્યા સમ વ્રત છે, એહરે. દેવ. ૧૫
 રૂપ કહે તેહના નામથી હાવે,
 એમ મન નિર્મળ સુંદર, દેહરે. દેવ. ૧૬

પદ્માવતિની જીવરાસી

હવે રાણી પદ્માવતિ, જીવરાસી ખમાવે;
 જાણપણું જગતે લલું, ઈણ વેલાએ આવે.
 તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧

તે મુજ મિછામી દોકડું, આરહંતની શાખ;
જે મેં જીવ વિરાધિયા, ચોરાચી લાખ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨

સાત લાખ પૃથ્વી તણા, સાત તે અપકાય;
સાત લાખ તેઉ કાયના, સાતે વલી વાય.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૩

દશ પ્રત્યેક વનસ્પતિ, ચૌદહ સાધાર;
ખી, તિ, ચઉરીંદી જીવનાં, બેબે લાખ વિચાર.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૪

દેવતા તિર્યંચ નારકી, ચાર ચાર પ્રકાસી;
ચૌદહ લાખ મનુષ્યના, એ લાખ ચોરાસી.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૫

ઈજુ ભવે, પરભવ સેવિયા, જે પાપ અઠાર;
ત્રિવિધ ત્રિવિધ કરી પરહરૂં, દુરગતિ દાતાર.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૬

હિંસા કીધી જીવની, બોલ્યા મૃષાવાદ;
દોષ અદત્તા દાનના, મૈથુન ઉન્માદ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૭

પરિગ્રહ મેં લીધો કારમો, કીધો ક્રોધ વિશેષ;
માન માયા લોભ મેં કીયા, વલી રાગને દ્વેષ.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૮

કલહ કરી જીવ દુહવ્યા, દીધા કુડ કલંક;
નિંદા કીધી પારકી, રતિ અરતિ નીશંક.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૯

ચાડી કીધી ચોતરે, કીધો થાપણ મોસો;
કુશુર કુદેવ કુધર્મનો, ભલો આણ્યો ભરોસો.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૧૦

ખાટકીને ભવમેં ક્રિયા, જીવ નાના વિધ ઘાત;
ચડીમાર ભવે ચરકલા, માર્યા દિનને રાત.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૧૧

માછીને ભવે માછલા, ઝાલ્યા જલવાસ;
ધીવર લીલ કાલી ભવે, મૃગ પાડ્યા પાસ.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૧૨

કાજી મુલ્લાને ભવે, પઢી મંત્ર કઠોર;
જીવ અનેક ઝલે કીયા, કીધા પાપ અધોર.
તે મુજ મિછામી દોઢડું. ૧૩

કાટવાલને ભવે મેં કીયા, આકરા કર દંડ.
બંધીવાન મરાવીયા, કારડા છડી દંડ
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧૪

પરમાધામિને ભવે, દીધા નારકી દુઃખ;
છેદન લેદન વેદના, તાડના અતી નીખ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧૫

કુંભારને ભવમેં ક્રિયા, નીમાહ પચાવ્યા;
તેલી ભવે તેલ પીલીયા, પાચે પેટ ભસવ્યા.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧૬

હાલીને ભવે હલ ખેડીયા, ફાડયા પૃથ્વી પિય;
સૂઠ નિદાન કીયા ઘણા, દીધા બળદ અપેટ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧૭

માળીને ભવે રાપિયા, નાના વિધ વૃક્ષ;
મૂળ પત્ર ફળ ફુલનાં, લાગ્યા પાપ તો લક્ષ.
તે મુજ મિછામી. દોકડું. ૧૮

અધોવાઇયાને ભવે, ભર્યા અધિકા ભાજ;
પોઠી ઉટ કીડા પડયા, દયા ન રહી લગાર.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૧૯

છીપાને ભવે છેતરી, કીધા રંગણુ પાસ;
અગ્નિ આરંભ કીયા ઘણા, ધાતુવાંદ અભ્યાસ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૦

સૂરપણે રણુ બુઝતાં, માર્યા માણુસ વૃંદ;
મદીરા માસ માખણુ ભખ્યા, ખાધા મુલને કંદ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૧

ખાણુ ખણ્ણાવી ધાતુની, પાણી ઉલ્લેચ્યાં;
આરંભ કીધા અતિઘણા, પોતે પાપજ સંચ્યા.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૨

અંગાર કર્મ કીયા વલી, ધરમે દવ દીધા;
મુંસ કર્યા વિતરાગનાં, કુડા કોસજ કીધા.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૩

ખિલી ભવે ઉદર લીયા, ગિરોલો હત્યારી;
મૂઠ ગમાર ભવે તણે, મેં જી લીખ મારી.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૪

ભાઠ ભૂળાં તણે ભવે, એકેંદ્રીય જીવ;
જવાર ચણા ઘઉં શેકીયા, પાઠંતા રીવ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૫

ખાંડણુ પીસણુ ગારના, આરંભ અનેક;
રાંધણુ ઈંધણુ અગ્નિના, કીયા પાય ઉદેક.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૬

વિકથા ચાર કીધી વલો, ચેવ્યા પાંચ પ્રમાદ;
છળ વિયોગ પડાવોઆ, કીયા રૂઢન વિખવાદ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૭

સાધુ અને શ્રમણુ તણા, વૃત લઈને ભાંગ્યા,
મૂલ અને ઉત્તર તણા, મુજ દુષણુ લાગ્યાં.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૮

સાપ વીંછી સિંહ ચીતરા, સકરાને સમલી;
હિંસક જીવ તણે ભવે, હિંસા કીધી સબળી.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૨૯

સુવાવડો દુષણુ ઘણા, વળી ગર્ભ ગળાવ્યા;
જીવાણી દોડ્યા ઘણા, સીલવૃત ભંગાવ્યા.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૩૦

ભવ અનંત ભમતાં થકા, કીધા કુટુંબ સંબંધ;
ત્રિવિધ ત્રિવિધ કરી વેસિરૂં તીણુ સુપ્રતિબંધ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૩૧

ભવ અનંત ભમતાં થકા, કીધા પરિગ્રહ સંબંધ;
ત્રિવિધ ત્રિવિધ કરી વેાસિરૂં, તીણુ સુપ્રતિબંધ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૪૨

એણીપરે ઇણુ ભવે પરભવે, કીધા પાપ અખત્ર;
ત્રિવિધત્રિવિધ કરી વેાસિરૂં, કડું જન્મ પવિત્ર.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૩૩

રાગ વૈરાડી જે સુણે, એ ત્રીજી ઢાળ;
સમય સુંદર ઠહે પાપથી, છુટે તતકાળ.
તે મુજ મિછામી દોકડું. ૩૪

કેટલીક જાણવા લાયક પચુરણ બાબતો.

- ૧-સાતમી નારકીનો જીવ મરીને તિર્યચ થાય છે, મનુષ્ય થતો નથી.
- ૨-લોકાવધિ જ્ઞાનવાળા ચૌદરાજલોકની વાત જાણી શકે છે
- ૩-પરમાવધિ જ્ઞાનવાળાને એક સમય પછી કેવળજ્ઞાન થાય.
- ૪-દેવતા મરીને દેવતા થાય નહીં, નારકી મરીને નારકી થાય નહીં.
- ૫-શ્રી જાતી વધારેમાં વધારે છઠ્ઠી નારકી સુધી જાય છે.
- ૬-સાસ્વાદન ગુણઠાણું જેને અર્ધ પુદ્ગલ પરાવર્ત સંસાર બાકી હોય તેને હોય, બીજાને નહીં.
- ૭-ચિત્ત, વિત્ત, અને પાત્ર એ ત્રણેનો યોગ મહા ક્ષણદાયી છે.
- ૮-અષ્ટાપદ ઉપર જે પોતાની લખિધથી જાય તે ચરમ શરીર હોય છે.

૬-રૂપભદ્રેવ ભગવાન્ પછી પચાસ લાખ કોટી સાગરોપમ પછી અણ્ણતનાથ ભગવાન થયા; સૌધર્મ ઇંદ્રનું આમુખ્ય બે સાગરોગમનું છે તેથી એટલા વખતમાં પચીસ લાખ કોટી ઇંદ્ર થઈ ગયા.

૧૦-ચક્રવર્તીને છખંડ સાધતાં ચક્રમનો તપ કરવો પડે છે. પણ તિર્યકર ચક્રવર્તી થાય તો તે તપ કરવો પડતો નથી.

૧૧-સંપૂર્ણ ચૌદ પૂર્વી અસંખ્યાત ભવ બાણી શકે છે.

૧૨-પરમાધારી ભવ્ય અને અભવ્ય એમ બે પ્રકારના હોય છે.

૧૩-પોસહ લીધેલી સ્ત્રી રસ્તામાં ગીત ગાય તે શાસ્ત્રાધારે નથી.

૧૪-૨૦૦૪ યુગપ્રધાન માંહિલા, સુધર્માસ્વામી તથા પ્રધાન જંપુસ્વામી તદ્દભવ મોક્ષગામી થયા છે. બાકીના આચાર્યો એકાવતારી સમજવા, જ્યાં એવા મહાત્માઓ વીચરે છે ત્યાં દશ ગાઉની અંદર દુષ્કાળઆદી ઉપદ્રવો નાશ પામે છે.

૧૫-નરકમાં શીત, ઉષ્ણ, ક્રુધા, તૃષ્ણા, ખુજલી, ભય, શોક, પરાધિનતા, જવર, અને દાહ એ દશ પ્રકારની વેદના હોય છે.

૧૬-૬ ઠી અને ૭ મી નારકીમાં ૫૬૮૬૬૫૮૪ પ્રકારના રાજ કહ્યા છે.

૧૭-દેવતા અર્ધ માગધિ ભાષા બોલે છે.

૧૮-યુવલીઆં તિર્યંચો યુગલ ધર્મતું પાલણુ કદી દેવગ-
તીમાં જાય છે.

૧૯-મનુષ્ય લોકમાં-કુઆમમાં રહેકાણુ. ૨ કુજ્જપલિની જેવા.
૩ કુતિસત્ અભક્ષ્ય ભોજન.
૪ કોધિષ્ટ સ્ત્રી. ૫ કન્માનું બહુત્વ.
૬ કંગાલ હાલત.

આ છ પ્રકારના નરકો જેવા છે.

૨૦-૫ ઇન્દ્રિય, મનબલ, વચનબલ, કાયબલ, આસીન્ધાસ,
અને આયુષ્ય એ દશ પ્રાણુ કહેવાય છે.

એકેન્દ્રિય જીવને——૪ પ્રાણુ હોય છે.

બે ઇન્દ્રિય જીવને——૬ ” ”

તેઈન્દ્રિય જીવને——૭ ” ”

ચોરેન્દ્રિય જીવને——૮ ” ”

અસંજિપંચેન્દ્રિય જીવને-૯ ” ”

સંજિપંચેન્દ્રિય જીવને-૧૦ ” ”

૨૧-કયો જીવ કઈ નરકે જાય—

સમુર્ધિમ્ તિર્યંચ પંચેન્દ્રિય.... પહેલી નારકી સુધી જાય.

ભૂજપરિસપં.....પ્રીજી.....

ખેચર.....ત્રીજી.....

સિંહ પ્રમુખ.....ચોથી.....

- ઉપરિસર્પ.....પાંચમી.....
 સ્ત્રી.....છઠ્ઠી.....
 મનુષ્ય તથા મચ્છ.....સાતમી.....
- ૨૨-કઈ નારકીનો જીવ કયાં આવી ઉપજે—
 સાતમી નારકીનો જીવ....ગર્ભજ તિર્યંચમાં પણ આવે
 અને સમકિત પણ પામે.
 છઠ્ઠી.....ગર્ભજ તિર્યંચ અને ગર્ભજ
 મનુષ્યમાં આવે અને દેશ
 વિરતિપણું પણ પામે.
 પાંચમી.....ગર્ભજ મનુષ્ય થાય અને સર્વ
 વિરતિપણું પામે. પણ કેવળ-
 જ્ઞાન ન પામે.
 ચોથી.....ગર્ભજ મનુષ્ય થાય. કેવળ-
 જ્ઞાન પામે તો પામે. પરંતુ
 તિર્યંકર ન થાય.
 ત્રીજી.....ગર્ભજ મનુષ્ય થાય. અને
 તિર્યંકર પણ થાય.
 બીજી.....મનુષ્ય થાય તેમજ વાસુદેવ
 બળદેવ પણ થાય. પણ
 ચક્રવર્તી ન થાય.
 પહેલી.....ચક્રવર્તી આદિ સમસ્ત પદવી
 પામે.

૨૩ એક જીવ સિદ્ધમાં જાય ત્યારે એક જીવ સુક્ષ્મ નિર્ગો-
દમાંથી બહાર નીકળે છે.

૨૪ જંબુ સ્વામી છેલ્લા કેવળી અને મુક્તિગામી થયા.
શાસ્ત્રકારો જણાવે છે કે એમના પછી નીચેની દશ
વસ્તુઓનો વિચ્છેદ થયો.

મનઃપર્યવજ્ઞાન, પરમાવધિ, પુલ્લાકલખ્ધિ, આહારકશરીર-
લખ્ધિ, શ્રપકશ્રેણિ, ઉપશમશ્રેણિ, જનકલ્પ, સંયમત્રિક
(પરિહાર વિશુદ્ધિ, સુક્ષ્મસંપરાય, યથાખ્યાન ચારિત્ર)
કેવલ્યજ્ઞાન અને મોક્ષ.

૨૫-વાસુદેવ, પ્રતિવાસુદેવને તેનાજ ચક્રથી મારી નાંખે
એવો અનાદિ કાળનો નિયમ છે.

૨૬-જંબુ સ્વામી, પ્રલવાજી, શય્યંભવ, યશોભદ્ર, સંભૂતિ
વિજય, ભદ્રબાહુસ્વામી, સ્થુલીભદ્ર, આ છ આચાર્યો
શ્રુત કેવલી હતા.

૨૭- મહાવીરસ્વામી પછી મોક્ષે ગયા આયુષ્ય
સુધર્માસ્વામી ,, ,, ૫૦ વર્ષે ૧૦૦ વર્ષ ૨૦
જંબુસ્વામી ,, ,, ૬૪ ૮૦ ,,
શ્રીભદ્રબાહુસ્વામી ,, ,, ૧૭૨૨ ૭૬ ,,
સ્થુલીભદ્રજી ,, ,, ૨૧૫ સ્વર્ગ ગ.૬૬ ,,

સિદ્ધસેન દિવાકર	„ „	૪૮૦	„	ખખરનથી
શ્રીવજ્રસ્વામી	„ „	૫૮૪	„	„
દુર્ગલિકા પુષ્પમિત્ર	„ „	૬૧૬	„	„
દેવધિગણી ક્ષમા શ્રમણ	„ „	૧૦૦૦	„	„
હરિભદ્ર સૂરિમાહારાજ	„ „	૧૦૫૫	„	„
જીનભદ્રગણી ક્ષમા શ્રમણ	વિ. સ.	૬૮૫	૧૦૪	„
(આ આચાર્ય યુગ પ્રધાન હતા)				

અપ્પમદ્વિસૂરિ	„	૮૬૫	„	૬૫ „
અભયદેવસૂરિ	„	૧૧૩૫	„	ખખરનથી
વાલીદેવસૂરિ	„	૧૨૨૬	„	૮૩ „
હેમચંદ્રાચાર્ય	„	૧૨૬૬	„	૮૪ „
યથોવિજયજી	„	૧૭૪૫	„	૬૫ „
મુળચંદ્ર મહારાજ	„	૧૬૪૫	„	ખખર નથી

૨૮-ભદ્રમાહુસ્વામી સુધી	૧૪ પૂર્વનું જ્ઞાન રહ્યું.
સ્થુલીભદ્ર સુધી	૧૪ પૂર્વ મૂળનું જ્ઞાન રહ્યું.
વજ્રસ્વામી સુધી	૧૦ પૂર્વ
આર્યશક્તિસૂરી	૬૧૧ પૂર્વ
દુર્ગલિકા પુષ્પમિત્ર સુધી	૬ પૂર્વ
દેવધિ ગણી ક્ષમા શ્રમણ પછી સઘળા પૂર્વોનો વિચ્છેદ	
થયો. વિક્રમ સંવત ૫૩૦માં	

૨૯-હુરિણુગમેધીદેવ જે ભગવાન મહાવીરને ગર્ભમાંથી સંહરનાર દેવતા હતો તેનો જીવ મરીને દેવાધિગણી ક્ષમા શ્રમણ થયો હતો.

૩૦-ડો. હંટરના મત પ્રમાણે બુદ્ધનો જન્મ ઇ. સ. પૂર્વે ૬૨૩ અને નિર્વાણ ઇ. સ. પૂર્વે ૫૪૩ માં ૮૦ વર્ષની ઉંમરે થયું હોય એ કંઈક ઠીક લાગે છે. પછી સત્ય તો કેવળી જાણે. કારણ મહાવીર સ્વામીનો જન્મ ઇ. સ. પૂર્વે ૫૯૯માં થયેલ છે અને નિર્વાણ ઇ. સ. પૂર્વે ૫૨૭માં થયેલ છે. અને બુદ્ધના નિર્વાણ પછી ૧૪ વર્ષ મહાવીર વિચર્યા હતા એ નિઃસંદેહ છે.

૩૧-ભગવંત મહાવીર કોઈ દીવસ ભૂમિ ઉપર સ્થિર થઈને બેઠા નથી. જેમ કોઈ પુરૂષ ગાય દોહવાને ઉબડુ બેસે તેવી રીતેજ પ્રભુ બેઠા છે. તેમજ દિક્ષા લીધા પછી શૂલપાણી યક્ષના મંદીરમાં માત્ર બેઘડી નિંદ્રા લીધી છે. બાકીનો સર્વકાળ નિંદ્રા વિનામાંજ પસાર કર્યો છે.

૩૨-ભગવાનનું રૂધીર દુધ સમાન હોય. અહાર નિહાર ચર્મચક્ષુને દ્રષ્ટિગોચર હોય નહીં.

૩૩-યુગલીક વખતમાં મનુષ્યની માફક તિર્થચણવો પણ બેઠકાપણે ઉત્પન્ન થાય છે. જી, માકડ, ડાંસ, મચ્છર વગેરે શરીરનો ઉપદ્રવ કરનારા હુકુળવો ઉત્પન્ન થતાં નથી ને તે સમયે ધર્મનો વિચ્છેદ હોય છે.

૩૪-પલ્લોપમના આયુષ્યવાળાને એક દિવસની અંદર શ્વાસ લેવાનું અને દિવસ પૃથક્ત્વે અહારની ઇચ્છા થાય છે. જેટલા સાગરોપમનું આયુષ્ય હોય તેટલા પખવાડીએ શ્વાસ લેવાનું અને તેટલા હજાર વર્ષે અહારની ઇચ્છા સમજવી. (અર્થાત ૩૩ સાગરોપમના આયુષ્યવાળાને ૩૩ પખવાડીએ (૧૬૧ મહીને) શ્વાસ લેવાનું ને ૩૩ હજાર વર્ષે અહારની ઇચ્છા જાણવી.

૩૫-દેવતાને અસાતા ઉત્કૃષ્ટ અંતર્મુહૂર્ત હોય ને શાતા
૫૫૫ છ માસ સુધી હોય. અન્ય મતી ખસ્મ દેવલોક સુધી ઉપજી શકે અને નિહવો નવમા ગ્રેવેક સુધી ઉપજી શકે.

૩૬-દેવતાને નિદ્રા હોય નહીં.

૩૭-જાતિસ્મરણુ જ્ઞાનવાળા મનુષ્ય પાછલા નવ ભવ દેખી શકે.

૩૮-મનઃપર્યવજ્ઞાન સાધુ મહારાજનેજ થાય. ગૃહસ્થને ન થાય.

૩૯-પૌષધમાં એકાસણું કરનારને લીલું શાક કલ્પે નહીં.

૪૦-કેવલજ્ઞાન પામ્યા પછી તીર્થંકર મહારાજે ગૌચરી જાય નહીં, તેમજ આચાર્ય મહારાજ પોતે ગૌચરી જાય નહીં. જાય તો દંડ આવે.

૪૧-ભગવાન મહાવીરનો જીવ જ્યારે ત્રીપુષ્પ વાસુદેવ હતા ત્યારે ગૌતમ સ્વામીનો જીવ તેમના સારથી તરીકે હતો.

૪૨-નરક તથા દેવગતીમાંથી આવેલા જીવ ચક્રવર્તી થાય પણ મનુષ્ય તિર્યચમાંથી આવેલા જીવ ચક્રવર્તી થાય નહીં. ભગવાન મહાવીરનો જીવ મનુષ્યમાંથી આવી ચક્રવર્તી થયા તે આશ્ચર્ય જાણવું.

૪૩-ભરતક્ષેત્રમાં જન્મેલા મનુષ્યને ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ હોય નહીં. કારણ ક્ષાયિક સમ્યક્ત્વ શ્રપક શ્રેણી આશ્રીને કહેલ છે. અને શ્રપક શ્રેણી તો જંબુસ્વામી પછી વિચ્છેદ થયેલ છે.

૪૪-જે માસની અંદરના આયુષ્યવાળો જીવ નરકમાં જાય નહીં. જે માસ ઉપરનો જીવ નરકમાં જાય (આ જાળ-તમાં ફેટલાકનો મતફેર પણ છે.)

૪૫-ધન્નાજી તથા શાલિલદ્રજી સર્વાર્થસિદ્ધ નામના વિમાનમાં દેવો થયા છે.

૪૬-આંધળા, લુલા, અપંગ મનુષ્યને દીક્ષા અપાય નહીં.

૪૭-સાધુ સાધવીએ દીક્ષા, પ્રતિક્રમણ, લોચ કરવા, વગેરે ધર્માનુષ્ઠાન ઉત્તર અથવા પૂર્વ દિશામાં મુખ રાખીને કરવા કલ્પે; ખીજી દિશામાં નહીં.

૪૮-સાધવીને પુરૂષ તેમજ સ્ત્રીની સલામાં કલ્પસૂત્ર વાંચવાનો નિષેધ છે. તેમજ એકલી સ્ત્રીની સલામાં સાધુ વ્યાખ્યાન કરે નહીં અને પુરૂષની અગાડી સાધવી વ્યાખ્યાન કરે નહીં.

- ૪૬-શ્રી સુવિધિનાથથી માંડીને શ્રી શાંતિનાથજી મહારાજ સુધીના મધ્યના ફક્ત સાત આંતરામાં તીર્થનો વિચ્છેદ થયો છે. શ્રી અરિહંત પરમાત્માના ધર્મની વાત પણ રહેવા પામી નહોતી. તે વિચ્છેદકાળ કોઈ આચાર્ય પોણાત્રણ પદ્યોપમનો કહે છે ને કોઈ અગ્યાર પદ્યોપમનો પણ કહે છે. ખીજા કોઈ તોયંકરોના વારામાં તીર્થનો વિચ્છેદ થયો નથી. (વિવિધ પ્રશ્નોત્તર પાનું ૭૫)
- ૫૦-સર્વે વાસુદેવો સરખા બળવાલા હોતા નથી. આ અવસાર્પણી કાળમાં દીન દીન બળની હાની છે.
- ૫૧-શ્રી શાંતિનાથજી ભગવાનની માતાએ બે વખત ચૌદ સ્વપ્નો જોયાં, તે સ્વપ્નો તીર્થંકરપણું તથા ચક્રવર્તીપણાનું સુચન કરનારા હતાં.
- ૫૨-રીખભદ્રેવ ભગવાને યુગલીક ધર્મ નિવારણ કરવા માટે ભરત મહારાજની બેન પ્રાદ્યીનો વિવાહ બાહુબલીજી સાથે તેમજ બાહુબલીજીની બેન સુંદરીનો વિવાહ ભરત મહારાજ સાથે વિપરીતપણે કર્યો છે (વિવિધ પ્રશ્નોત્તર પાનું ૮૪.)
- ૫૪-“અંકારા રાવઆરા”થી “દેહિમે દેવિસાર” એ પાઠ પ્રતિક્રમણમાં સૌ કોઈએ મોટેથી બોલવાનું કારણ કે કદાચ કોઈ વ્યંતર દેવ સાધુ આદિને ઉપદ્રવ કરવા રહેલ હોય તો તે ત્યાંથી જલદી ચાલ્યો જાય.

૫૪-શ્રીકૃષ્ણના જીવનો પહેલોભવ શ્રીકૃષ્ણ મહારાજનો, બીજો નારકીનો, ત્રીજો મનુષ્યનો, ચોથો વૈમાનિક દેવનો, અને પાંચમાભવે આવતી ચોવીશીમાં અમમ નામે બારમા તીર્થંકર થશે ને તેજ ભવે મોક્ષે જશે.

૫૫-અરિહંત ભગવાનના જન્મ, દીક્ષા, કેવળજ્ઞાન, અને નિર્વાણ કલ્યાણકને સમયે નરકના જીવો સાતા વેદની કર્મ વેદે છે

૫૬-શ્રી મહાવીર ભગવાનના તીર્થમાં જેણે તીર્થંકરનામ ઉપાર્જન કર્યું તેના નામ.

૧ શ્રી શ્રેણિક મહારાજ ૨ શ્રી સુપાર્શ્વ મહારાજ
૩ શ્રી ઉદાયી મહારાજ. ૪ શ્રી પોત્તિલ મહારાજ.
૫ શ્રી દુદાઉ. ૬ શ્રી શંક શ્રાવક. ૭ શ્રી શતક શ્રાવ
૮ શ્રી સુલસા શ્રાવિકા ૯ શ્રી રેવતિ શ્રાવિકા.

૫૭-કોઈક જીવ માતાના ગર્ભમાં વધારે બાર વર્ષ સુધી રહે. કોઈક પાપી જીવ માતાનો વૈરી ગર્ભમાં મરી પાછો ત્યાંજ ઉત્પન્ન થાય તો ચોવીશ વર્ષ સુધી પણ રહે.

૫૮-ભારંડપક્ષીમાં જીવ બે અને શરીર એક હોય છે. એક પેટ, બે મુખ, બે જીભ અને ત્રણ પગ હોય છે. તે મનુષ્યની ભાષા બોલે છે. અને હમેશ અપ્રમાદી રહે છે, કારણ કે શરીરમાં બે જીવ હોવાથી તેઓને આપ-સમાં જુદા જુદા ક્ષણની ઈચ્છા થાય તો તે પક્ષીનું મૃત્યુ થાય છે.

૫૯-દેવાધિદેવ તીર્થંકર ભગવાન પહેલી પોરિધી સુધી દેશના આપે. બીજા પહોરમાં ગણુધર મહારાજ દેશના આપે છે. ચોથા પહોરે પાછા તીર્થંકર મહારાજ દેશના આપે.

૬૦-કેવલજ્ઞાની ભગવાનને આવશ્યકઆદિ ક્રિયાઓ કરવાની હોય નહીં.

૬૧-શ્રી આવશ્યક સૂત્ર, દશવૈકાલિક સૂત્ર, નંદી સૂત્ર, અનુયોગદ્વાર સૂત્ર, આચાર સૂત્રો આ પાંચમા આરાના છેડા સુધી છેલ્લા યુગ પ્રધાન શ્રી દુઃપસહસૂરિ સુધી વિદ્યમાન રહેશે.

૬૨-કોઈ અવધિજ્ઞાની મહાત્મા પરમાણુને જાણે પણ દેખે નહીં, અને કોઈક જાણે પણ નહીં ને દેખે પણ નહીં, પરમાવધિજ્ઞાની જાણે પણ ખરા ને દેખે પણ ખરા.

૬૨-૭૩= અરિહંતનો-અ

અ+અ=આ

આ+આ=આ

સિદ્ધ ભગવાન-અ

આ+ઉ=ઓ

અશરીરી

આચાર્યનો-આ

ઓ+મ=ઑ બને છે.

ઉપાધ્યાયનો-ઉ

સાધુસુની-મ

ઐ=એ અર્થ પંચપરમેષ્ઠિ સુચક છે.

૬૪-આવશ્યક સૂત્રના સ્થાનાર ગણધર દેવજ છે.

૬૫-નવકારવળીમાં ૧૦૮ મણુકા રાખવાનું કારણ એ છે કે-

શ્રી અરિહંત લગવાનના ૮ ગુણુ ૧૨

શ્રી સિધ્ધ લગવાનના ૮ „

શ્રી આચાર્ય મહારાજના ૩૬ „

શ્રી ઉપાધ્યાયજી મહારાજના ૨૫

શ્રી સાધુ મહાત્માના ૨૭

૧૦૮

એમ પંચપરમેષ્ઠિના ૧૦૮ ગુણુ થાય છે માટે.

૬૬-સાધ્વી અથવા શ્રાવિકાએ કહેલાં સૂત્રો પુરૂષોને કલ્પે નહીં. તેમજ પચ્ચખાણુ પણ કલ્પે નહીં.

૬૭-ત્રીજી 'મિશ્ર' નામનું ગુણુ સ્થાનક, બારમું 'ક્ષીણુમોહ' અને તેરમું 'સયોગી' આ ત્રણ ગુણુસ્થાનકોમાં વર્તેલો જીવ કાળ ધર્મ પામે નહીં. બાકીના અગીઆર ગુણુ સ્થાનકોમાં વર્તેલો જીવ કાળ ધર્મ પામે. અને એ અગીઆરમાંથી પહેલું મિથ્યા દૃષ્ટિ, બીજું સાસ્વાદન અને ચોથું અવિરતિ સમ્યગ્દૃષ્ટિ ગુણુસ્થાનક પરભવમાં જીવની સાથે જાય. બાકીના નહીં.

ભગવાનની કલ્યાણક ભૂમિઓ.

ચંપાપૂરી-ભાગલપુરની પાસે. ત્યાં વાસુપુત્ર્ય સ્વામીના ચાર કલ્યાણક છે.

કાક'ડી-લખેશરાઈની પાસે, સુવિધિતાયના ઠંડ્યાણુક છે.

ખત્રીકુંડ-લછવારાની પાસે, મહાવીર સ્વામીના ત્રણ કલ્યાણક છે.

શુનીઆજી (ગોઝરગામ)-નવાડાની પાસે. ગૌતમ સ્વામીને
કેવળજ્ઞાન થયું છે.

પાવાપુત્રી-ગુનીઆજીથી ૭ ગાઉ દુર છે. મહાવીર સ્વામીનું એક કલ્યાણક છે.

ભેલુપુર-કાશીની પાસે, પાર્શ્વનાથ ભગવાનના ચાર કલ્યાણક છે.

ભદ્રેની-ભેલુપુરની પાસે. સુપાર્શ્વનાથના ચાર કલ્યાણક છે.

મીંહપુર-કાસીની પાસે, શ્રેયાંસનાથના ચાર કલ્યાણક છે.

ચંદનપૂરી-કાસીથી સાત કોશ દૂર છે. ચંદન પ્રભુના ચાર કલ્યાણક છે.

રતનપુરી-અયોધ્યાની પાસે છે.

હસ્તીનાપૂરી-મીરતથી ૨૪ માઈલ દૂર છે. શાંતીનાથ લગ-
વાનના ચાર, અરનાથ લગવાનના ચાર, અને
કુંથુનાથ લગવાનના ચાર, એમ બાર કલ્યાણક છે..

અસલ	હાલમાં	અસલ	હાલમાં
જુના નામ	ચાલુ નામ	જુના નામ	ચાલુ નામ
આણંદપૂર.....	વડનગર	વિનીતા.....	અયોધ્યા.
પ્રતિસ્થાનપૂર-પેઠણ(દક્ષિણમાં છે.)		તક્ષશીલા.....	ગીજની.
અવંતિ.....	ઉજ્જન	પાટલીપૂર.....	પાટણ
ચિત્રકુટ.....	ચિતોડ	પાઠલીપૂર.....	પાલીતાણ
સ્થંભનતીર્થ (ત્રંબાવટી)....	ખંભાત	વલ્લભીપૂર.....	વલ
સોપારા....	સોપારા (વસર્ષ પાસે)	ભૃગુપૂર.....	ભરૂચ
સૂર્યપૂર.....	સુરત	વીશલનગર....	વીસનગર
વામન સ્થલો....	વંધલો	વટપદ્ર.....	વડોદરા
કાન્ધ કુવજ.....	કનોજ	વાણારસી.....	કાશી.
સાંભર અથવા શાકંબરી... .	અજમેર	પ્રહલાદપૂરી.....	પાલણપૂર
બહુલીદેશ.....	અફઘાનીસ્તાન	સિંહપૂર..	સિંહપૂરી નગરી
		(કાશીથી બે માઈલ દૂર છે)	
મેઢપાટ.....	મેવાડ	ગોપનગર.....	ગ્વાલીયર

વેળા કુલપત્તન....વેશવળ પાટણ.

કેશલદેશ...અયોધ્યાની આબુ
બાબુનો દેશ

લાટદેશ....ભરૂચની આબુબાબુનો
દેશ

મગધદેશ....ખીહારપ્રાંત રાજગૃહી
નગરીની આબુ બાબુનો દેશ
કુશાચપુરનગર પણ મગધ
દેશમાંજ છે.

આદ્રકદેશ....એકન હોય એમ
સંભવે છે (નકકી નહી)

દેવગિરિ.....દોલતાબાદ

અંગદેશ.....ચંપાપૂરીની
આબુ બાબુનો દેશ.

સુકિતમતિનગરી...મથુરા

પાંચાલદેશ...કાંપિલપુરની
આબુ બાબુનો દેશ.

કેટલાંક અનુમાનો.

કુરુક્ષેત્ર—પાણીપત જ્યાં કૌરવો ને પાંડવોનું યુદ્ધ થયું તે.
શ્રંગવાન પર્વત—સાયાન્ત પર્વત. આદતાઈ અને બેઈકલ
સરોવરની વચ્ચે.

હિરણ્યક્ષેત્ર—સાયાન્ત પર્વતનો મધ્યનો ભાગ
નીલપર્વત—શ્યામશાન પર્વત. પૂર્વતુર્કસ્તાનની ઉત્તરે.

ગન્ધમાદન—હિંદુકુશ પર્વત.

નીષધ પર્વત—કારાકૌરમ.

કિંપુરુષક્ષેત્ર—કાશ્મીર.

ભરતક્ષેત્ર—કેપકન્યા કુમારીથી ગંગા સુધી.

જાંબુ નદી—તીબેટની ઝ્યાંબુ-જાંબુ નદી.

ચક્ષુ—આમુ દરીઆ.

અક્ષિ—ઓકસસ નદી.

તામ્રપર્ણા—સિંહલદ્રિષ (લંકા)

પારિપાત્ર—વિંધ્યાચલ.

મહેન્દ્ર—નિલગીરી (મૈસુરમાં)

આ ઉપરના અનુમાનો નેક્રીથ અને માકડનેલ નામના
પુરૂષે કરેલ છે. (આત્માનંદ પ્રકાશ. પુસ્તક ૨૪ અંક ૪થો)

જીવોની ભવસ્થિતિ અને કાયસ્થિતિ.

ભવસ્થિતિ—એક ભવમાં જેટલા વર્ષ રહે તે ભવસ્થિતિ કહેવાય.
કાયસ્થિતિ—એક કાયમાં ફરી ફરી ઉત્પન્ન થવાનો કાળ તે
કાયસ્થિતિ.

પૃથ્વીકાયની.....૨૨૦૦૦ વર્ષની ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ છે.

અપકાયની.....૭૦૦૦ ” ” ”

વાયુકાયની.....૩૦૦૦ ” ” ”

તેજકાયની.....ત્રણ સત્રીસીવસ ” ”

વનસ્પતિકાયની.....૧૦૦૦૦ ” ” ”

એ ઇન્દ્રિયની.....૧૨ વર્ષ ” ” ”

તેજન્દ્રિયની.....૪૬ સત્રીસીવસ ” ”

ચતુરેન્દ્રિયની.....૬ માસની ” ”

જનપરી ઉરપરિસર્પ } એક કોડ પૂર્વ વર્ષની ”
તથા જળચર મત્સ્યની }

પક્ષીની.....પદ્યોપમના અસંખ્યાતમા ભાગની

ચતુષ્પદની.....૩ પદ્યોપમ ” ”

સમૂર્ષિમ્ જળચરની...એક કોડ પૂર્વની ”

સમૂર્ષિમ્ ઉરગની.....૫૦૦૦ વર્ષની ”

સમુરિઈમ્ ભુંજંગની.....૪૨૦૦૦	”	”
સમુરિઈમ્ ખેચરની.....૭૨૦૦૦	”	”
સમુરિઈમ્ ચતુષ્પદની.....૮૪૦૦૦	”	”

આ પ્રમાણે ઉત્કૃષ્ટ ભવસ્થિતિ બાણવી.

સર્વ પ્રકારના તિર્યચ જીવોની જઘન્ય સ્થિતિ અંતર્મુહુર્તની છે.

મનુષ્ય એક સાથે મનુષ્યના સાત ભવ કરી શકે કદાચ આઠમો ભવ મનુષ્યનો થાય તો અસંખ્યાતાવર્ષનો એટલે યુગદ્વીઆનો થાય ને ત્યાંથી મરી દેવલોકમાં જાય પણ એ આઠ ભવ પછી અવશ્ય ખીજી ગતિમાં જાયજ.

તેમજ ગર્ભજ અને સુમુરિઈમ તિર્યચ પંચેન્દ્રિય જીવો પણ એક સાથે સાત આઠ ભવો તેજ કાયમાં કરી શકે.

પૃથ્વીકાય-અપકાય-તેઉકાય-વાયુકાય જીવોની કાય-સ્થિતિ દરેકની અસંખ્યાત ઉત્સર્પિણી અને અવસર્પિણી કાળની છે.

વનસ્પતિકાયની અનંત ઉત્સર્પિણીકાળની સ્થિતિ છે.

ખેઇન્દ્રિય-તેઇન્દ્રિય અને ચુતુરિન્દ્રિયની કાયસ્થિતિ સંખ્યાત હજાર વર્ષની છે.

તિર્થંકર ભગવાન અનંતાબળના ધણી કહેવાય છે.

- ઘણા માણસોને પહોંચી શકે તે—૧ યોદ્ધા
 ૧૨ યોધ્ધાનું બળ ૧ બળદમાં હોય.
 ૧૦ બળદનું „ ૧ ઘોડામાં „
 ૧૨ ઘોડાનું „ ૧ પાડામાં „
 ૧૫ પાડાનું „ ૧ હાથીમાં „
 ૫૦૦ હાથીનું „ ૧ સિંહમાં „
 ૨૦૦૦ સિંહનું „ ૧ અષ્ટાપદ પક્ષીમાં
 ૧૦ લાખ અષ્ટાપદનું ૧ બળદેવમાં „
 ૨ બળદેવનું „ ૧ વાસુદેવમાં „
 ૨ વાસુદેવનું „ ૧ ચક્રવર્તીમાં „
 ૧ લાખ ચક્રીનું „ ૧ નાગેંદ્રમાં „
 ૧ કોડ નાગેંદ્રનું „ ૧ ઈંદ્રમાં „

એવા અનંતા ઈંદ્રોનું બળ=જીનેશ્વરની એક ટચલી અંગુ-
લીમાં હોય છે.

(ભગધરાજ શ્રેણીક પાનું ૧૧૬)

ચક્રવર્તિ છ ખંડ સાધે તે વગેરે બાબત

અધિષ્ઠાયક દેવો

મગધદેશ.....દેવકુમાર (પૂર્વમાં)
 વરદામ.....વરદામદેવ (દક્ષિણ સાગર)
 પ્રભાસ.....પ્રભાસદેવ (પાશ્ચિમ)
 સિંધુ નદીનો દક્ષિણ તથા ઉત્તર પ્રદેશ.....(સિંધુ દેવી)
 વૈતાલ્ય પર્વત.....વૈતાલ્ય કુમાર
 તમિસ્ત્રાગુફા.....કૃતમાલ દેવ
 ચુળહિમાદ્રી પર્વત... ..ક્ષુદ્રહિમવંત કુમારદેવ
 ગંગા નદીનો પ્રદેશ.....ગંગાદેવી
 ખંડપ્રતાપાગુફા.....નાટ્યમાલ
 તક્ષ સીલાનગીરી.....(ગીજની) બાહુબલી

આ વિગેરે અધિષ્ઠાયકદેવો તથા મલેચ્છાને ઉત્તરમાં જીતે, વિદ્યાધરોને વશ કરે, ઋષભકુટે ચક્રિપણાનુ' નામ લખે, ને નવનિધાન પ્રગટે ત્યારે છખંડ સંધાય.

ચક્રવર્તિ છખંડ સાધી મળેલી રિદ્ધિ છોડી દિક્ષા લઈ ધર્મમાં જોડાય તો સર્વ કર્મ ક્ષય કરી તેજ ભવમાં મોક્ષે.

જાય, અથવા દેવગતિમાં ઉત્પન્ન થાય, પણ જો રિધિના મોહમાં ભવ પૂર્ણ કરે તો મહાન પરિશ્રદ્ધાની મમતાએ કરી ત્યાંથી મરીને નિશ્ચયે નરકમાં જાય.

વાસુદેવ પોતાની રિધિ ભોગવી નિયાણાવાલા હોવાથી નરકગતિમાં ઉત્પન્ન થાય.

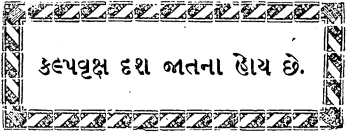
બળદેવ એ વાસુદેવના ઓરમાન ભાઈ હોય છે. અરસ પરસ ઘણા પ્રિતિવાળા હોય છે, પણ બળદેવ તે ભવમાં દિક્ષા લઈ ધર્માશયન કરી કર્મ અપાવે તો મોક્ષે જાય છે, અથવા દેવગતિનો બંધ કરે તો દેવગતિમાં ઉત્પન્ન થાય છે.

પ્રતિ વાસુદેવને રાજરિધિ ભોગવવાને વખતે વાસુદેવ સાથે વિશ્રદ્ધનો પ્રસંગ ઉભો થાય ને જાને વચ્ચે યુધ્ધ થાય છે; પણ વાસુદેવથી તેનું બળ ઓછું હોવાથી વાસુદેવને હાથે નાશ પામે છે. ને રૌદ્રધ્યાનના લીધે નરક ગતિનો બંધ કરી નરકમાં ઉત્પન્ન થાય છે.

આટલું છતાં ૨૪ તિર્થંકરો ૧૨ ચક્રવર્તિ હ વાસુદેવ હ બળદેવ હ પ્રતિવાસુદેવ એ સર્વે મળી ૬૩ સલાકા પુરૂષો કહેવાય છે. ને આગામીભવોમાં નિશ્ચયે મોક્ષે જાય છે.

એવો નિયમ છે કે દરેક ઉત્સર્પિણીમાં એવા ૬૩ શલાકા પુરૂષો ઉત્પન્ન થાય છે ને થશે.

કલ્પવૃક્ષ દશ જાતના હોય છે.

- ૧ મરુતંગ.....સરખામીઠા રસ આપે.
- ૨ ભૃંગ.....થાળી-વાડકા વગેરે વાંસળુ આપે.
- ૩ તુર્યાંગ.....વાજીંત્ર સહીત ૩૨ નાટક દેખાડે.
- ૪ જ્યોતીરંગ...રાત્રે સુર્યની પેઠે પ્રકાશ કરે.
- ૫ દ્વીપાંગ.....ઘરમાં દીવા અજવાળું કરે.
- ૬ ચીત્રાંગ.....સુગંધી ફળ વગેરે આપે
- ૭ ચીત્રરસા.....મનોવાંછીત લોજન આહાર આપે.
- ૮ મહીતાંગ.....ઘરેણું આલુષણ આદી આપે.
- ૯ ગેહાકાર.....ઘર આવાસ આપે.
- ૧૦ અનીતાંગ.....વસ્ત્ર-આસન-શયા-આદી આપે.

ચોવીશ તિથિકેશના નામ, આશુબ્ય અને દેહમાન વગેરે.

	નામ	આશુબ્ય પ્રમાણ	દેહમાન	ગર્ભકાલ પ્રમાણ માસ દીન	લાંછન
૧	રેષભદેવ	૮૪લાખપૂર્વ	૫૦૦ ધનુષ્ય	૯- ૪	બળદ
૨	અજીતનાથ	૭૨ "	૪૫૦ "	૮-૨૫	હાથી
૩	સંભવનાથ	૬૦ "	૪૦૦ "	૯- ૬	ઘોડા
૪	અભિનંદન	૫૦ "	૩૫૦ "	૮-૨૮	વાંદરો
૫	સુમતિનાથ	૪૦ "	૩૦૦ "	૯- ૬	કેંચપક્ષી
૬	પદ્મપ્રભુ	૩૦ "	૨૫૦ "	૯- ૬	કમળ
૭	સુપાર્શ્વનાથ	૨૦ "	૨૦૦ "	૯-૧૯	સાંથીઓ
૮	ચંદ્ર પ્રભુ	૧૦ "	૧૫૦ "	૯- ૭	ચંદ્ર
૯	સુવિધિનાથ	૨ "	૧૦૦ "	૮-૨૬	મગરમચ્છ
૧૦	શીતળનાથ	૧ "	૯૦ "	૯- ૬	શ્રીવચ્છ
૧૧	શ્રેયાંસનાથ	૮૪લાખવર્ષ	૮૦ "	૯- ૬	ગેડા
૧૨	વાસુદેવ	૭૨ "	૭૦ "	૮-૨૦	પાડા

૧૩	વિમળનાથ	૬૦લાંખવર્ષ	૬૦ ધનુષ્ય	૮-૨૧	શુક્રકર
૧૪	અનંતનાથ	૩૦ "	૫૦ "	૯-૬	સૌંચાણો
૧૫	ધર્મનાથ	૧૦ "	૪૫ "	૮-૨૬	વજ્ર
૧૬	શાંતિનાથ	૧ "	૪૦ "	૯-૬	હરણ
૧૭	કુશુનાથ	૬૫હજારવર્ષ	૩૫ "	૯-૫	બકરો
૧૮	અરનાથ	૮૪ "	૩૦ "	૯-૮	નંદાવર્ત
૧૯	મલ્લિનાથ	૫૫ "	૨૫ "	૯-૭	કલશ
૨૦	સૈની સુવ્રતસ્વામી	૩૦ "	૨૦ "	૯-૮	કાયળો
૨૧	નભિનાથ	૧૦ "	૧૫ "	૯-૮	શાળીકમળ
૨૨	નેમનાથ	૧ "	૧૦ "	૯-૮	શંખલો
૨૩	પાર્શ્વનાથ	૧૦૦ વર્ષ	૬ હાથ	૯-૬	સર્પ
૨૪	મહાવિરસ્વામી	૭૨ "	૭ "	૯-૭	સિંહ

આર ચક્રવર્તિના નામ વગેરે.

વાંચ્યેન સાર સંગ્રહ

નામ	કયા તિથિકરના વખતમાં થયા	રૂઢિનું પ્રમાણ	આયુષ્ય	ગતિ
૧ ભરત	ઋષભદેવ ભગવાનના વખતમાં	૫૦૦ ધનુષ્ય	૮૪ લાખ પૂર્વ વર્ષ	મોક્ષે ગયા
૨ સગર	અણ્ણતનાથ સ્વામીના વખતમાં	૪૫૦ "	૭૨ "	" "
૩ મધવા	ધર્મનાથ અને શાંતિનાથના આંતર સમયમાં	૪૦૧ "	૫ "	દેવલોકે ગયા
૪ સનકકેમાર		૩૬૧ "	૩ "	" "
૫ શાંન્તિ	શ્રી શાંતિનાથ પોતે થયા	૪૦ "	૧ લાખ વર્ષનું	મોક્ષે ગયા
૬ કુંથુ	શ્રી કુંથુનાથ પોતે થયા	૩૫ "	૬૫૦૦૦ "	" "
૭ અર	શ્રી અરનાથ પોતે થયા	૩૦ "	૮૪૦૦૦ "	" "
૮ સુભિમ	શ્રી અરનાથ અને મહિનાથના આંતર સમયમાં	૨૮ "	૬૦૦૦૦ "	સાતમી નરકે ગયા

૯	પદ્ય	૨૦	૩૦૦૦૦	મોક્ષે ગયા
૧૦	હરિષેલું	૧૫	૧૦૦૦૦	" "
૧૧	જય	૧૨	૩૦૦૦	" "
૧૨	પ્રહ્લદત્ત	૭	૭૦૦	સાતમી નરકે ગયા

નવ વાસુદેવના નામ વિગેરે.

નામ	કયાં તિર્થકરના સમયમાં થયા	દૃઢમાન	આયુષ્ય	ગતિ
૧ ત્રિપુલ	શ્રેયાંસનાથના સમયમાં	૮૦ ધનુષ્ય	૮૪ લાખ વર્ષ	૭મી નરકે ગયા
૨ દ્વિપુલ	વાસુપૂજ્ય સ્વામીના "	૭૦ "	૭૨ "	છઠ્ઠી નરકે ગયા
૩ સ્વયંભૂ	વિમલનાથના સમયમાં	૬૦ "	૬૦ "	" "
૪ પુરુષોત્તમ	અનંતનાથના સમયમાં	૫૦ "	૩૦ "	" "
૫ પુરુષસિંહ	ધર્મનાથના સમયમાં	૪૦ "	૧૦ "	" "
૬ પુરંદરિક	અરનાથ અને મલ્હિ- નાથના સમયમાં	૨૬ "	૬૫ હજાર	" "
૭ હત્ત	સુનિ સુવ્રત અને નમિ- નાથના આંતર સમયમાં	૨૬ "	૫૬ "	પાંચમી "
૮ લક્ષ્મણ		૧૬ "	૧૨ "	ચોથી "
૯ કૃષ્ણ	નેમનાથના સમયમાં	૧૦ "	૧ "	ત્રીજી "

આવતી ચોવીસીમાં કેના કેના જીવ તીર્થ કર થશે
તથા તેમના કેવાં નામ થશે તથા તેમના
જીવ હાલ ક્યાં છે તેની વીગત.

	કેના જીવ	હાલ ક્યાં છે.	તીર્થકર થશે
૧	શ્રેણિક	પહેલી નરકે	પદ્મનાભ
૨	સુપાર્શ્વ (મહાવીરના કાકા)	ખીખા દેવલોકે	સુરદેવ
૩	ઉદાયી (કોણીકનો પુત્ર)	ત્રીખા દેવલોકે	સુપાર્શ્વ
૪	પોટિલ	ચોથા દેવલોકે	સ્વયંપ્રભ
૫	દ્રઢકેતુ (મલ્લીનાથના કાકાજી)	ખીખા દેવલોકે	સર્વાનુભુતિ
૬	કાર્તિકશેઠ (આણુંદગાથાપતિ નો બાપ)	પહેલા દેવલોકે	દેવશ્રુત
૭	શંખશ્રાવક	બારમા દેવલોકે	ઉદયપ્રભ
૮	આનંદશ્રાવક	પહેલા દેવલોકે	પેઢાલ
૯	સુનંદા	પાંચમા દેવલોકે	પોટિલ
૧૦	શતકશ્રાવક	ત્રીજી નરકે	શતકિર્તિ
૧૧	દેવકી	આઠમા દેવલોકે	મુનિસુવ્રત
૧૨	કૃષ્ણ	ત્રીજી નરકે	અમમ

	કેનો જીવ	હાલ ક્યાં છે	તીર્થંકર થશે
૧૩	હરશતકી (રાવણનો પુરોહિત)	પાંચમા દેવલોકે	નિઃકષાય
૧૪	બળદેવ	છઠ્ઠા દેવલોકે	નિઃપુલાક
૧૫	સુલસા	પાંચમા દેવલોકે	નિર્મમ
૧૬	રોહિણી	બીજા દેવલોકે	ચિત્રગુપ્ત
૧૭	રેવતી (બળદેવની માતા)	બારમા દેવલોકે	સમાધિ
૧૮	સભાળ	આઠમા દેવલોકે	સંવર
૧૯	દ્રીપાયન (દ્વારિકાનો બાળનાર)	અગ્નિકુમારભુવને	યશોધર
૨૦	કેણિક	બારમા દેવલોકે	વિજય
૨૧	નારદ	પાંચમા દેવલોકે	મહિનાથ (મહિજન)
૨૨	અંબડતાપસ	બારમા દેવલોકે	દેવજીત
૨૩	અમર	નવમા ઐવેકે	અનંતવીર્ય
૨૪	સ્વયંબુદ્ધ	સર્વાર્થસિદ્ધે	ભદ્રજન

આવતી ઉત્સર્પિણીમાં શલાકા પુરૂષોના નામ

૨૪ તીર્થકરોના નામ ઉપર આપેલાં છે.

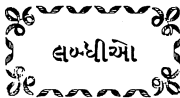
૧૨ ચક્રવર્તિ.....દીર્ઘદંત—ગૂઢદંત—શુબ્ધદંત—શ્રીચંદ્ર--
શ્રીભૂતિ, શ્રીસોમ-પદ્મ-મહાપદ્મ-દર્શન-
વિમલ-અમલવાહન-અરિષ્ટ.

૬ વાસુદેવ.....નંદિ-નંદીમિત્ર- સુંદરબાહુ--મહાબાહુ-
અતિબલ-મહાબલ-બલ-દ્વિપૃષ્ઠ-ત્રિપૃષ્ઠ.

૬ પ્રતિવાસુદેવ....તિલક-લોહજંઘ-વજ્રજંઘ-કેશરી-બળી-
મદહાદ-અપરાજિત-ભીમ-સુગ્રીવ.

૬ બળદેવ.....જયંત-અજિત-ધર્મ-સુપ્રભ-સુદર્શન—
આનંદ-નંદન-પદ્મ-સંવર્ષણ.

તા. ક:-ત્રિષષ્ટિ શલાકા પુરૂષોમાં તિર્થકર પાંચ
વર્ણવાલા-ચક્રી સુવર્ણ વર્ણવાલા-વાસુદેવ શ્યામ વર્ણવાલા-
બળદેવ ઉજ્જવળ વર્ણવાલા હોય છે. તે સર્વ મોક્ષગામી હોય છે.

- ૧ અણુત્વ....શરીરને નાનું કરવું, એક નાના છિદ્રમાં પ્રવેશ કરી શકાય ને ત્યાં ચક્રવર્તિના ભોગો ભોગવાય.
- ૨ મહત્વ.....મેરૂથી પણ શરીરને મોઢોટું કરવાનું સામર્થ્ય.
- ૩ લઘુત્વ.....વાયુથી પણ શરીરને હલકું કરવું.
- ૪ ગુરૂત્વ.....વજ્રથી પણ શરીરને ભારે કરવું.
- ૫ પ્રાપ્તિ.....પૃથ્વીપર રહેલો માણસ અંગુલીના અગ્રભાગથી મેરૂ પર્વતના અગ્રભાગને તથા સુર્યને પણ સ્પર્શ કરી શકે.
- ૬ પ્રાકાશ્ય....પાણીમાં પૃથ્વીને પેઠે પ્રવેશ કરવાની ને પાણીની પેઠે પૃથ્વી ઉપર હુબકી મારવાની શક્તિ.
- ૭ ઈંસીત્વ.....ત્રણ લોકની પ્રભુતા તથા તીર્થંકર ઈંદ્ર વગેરેની રિદ્ધિનું બનાવવું.
- ૮ વશીત્વ.....સઘળા જીવોને વશ કરવાની શક્તિ.
- ૯ અપ્રતિઘાતિત્વ.....પૃથ્વીમાં સંગ રહીત ગમન.
- ૧૦ અંતર્ધ્યાન.....અદ્રશ્યપણું.
- ૧૧ કામરૂપીત્વ.....એકી વખતે જુદા જુદા આકારની બનાવટ કરવાની શક્તિ.

પ્રાણશ્રમણ.....બાર અંગ અને ચઉદ પૂર્વને લણ્યા
વિના પણ જાણે.

વિદ્યાશ્રમણ.....મહાવિદ્યાએ; અલ્પમાં અલ્પ વિદ્યા
જાણે.

બીજી બુદ્ધિ.....જ્ઞાનાવર્ણાદિકના ક્ષયોપશમથી એક
અર્થ સાંભળી અનેક અર્થો જાણે.

પદાનુસારી.....એક પદના અર્થને સાંભળી આખા
ગ્રંથના અર્થને જાણી શકે.

અક્ષિણ મહાનસોવાળા..ગૌતમ સ્વામીની માફક.. પાત્રમાં
પડેલું અલ્પ માત્ર અન્ન ઘણાઓને
હીધાં છતાં ક્ષયપામે નહીં.

અક્ષિણ મહાલયો.....જે નાની જગ્યામાં થોડાં માણસ
સમાઈ શકે તેમાં અસંખ્યાતા દેવ,
તિર્થંચો, મનુષ્યો, પરિવાર સહીત
તિર્થંકરોની પર્યાયામાં બેસી શકે તે.

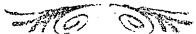

- ૧ મિથ્યાત્વ.....મિથ્યાત્વનો ઉદય હોય ત્યારે.
- ૨ સાસ્વાદન.....મિથ્યાત્વનો ઉદય ન હોય ને અનુ-
તાનુંબંધીની ચોકડીનો ઉદય હોય
ત્યારે ઉત્કૃષ્ટિ સ્થિતિ છ આવડીની છે.
- ૩ મિશ્ર.....સમ્યક્ત્વ અને મિથ્યાત્વના યોગથી
મિશ્ર હોય ત્યારે.
- ૪ અવિરતીસમ્યગ્દૃષ્ટિ....પચખખાણુનો ઉદય ન હોય તે
- ૫ દેશ વિરતી.....પચખખાણુનો ઉદય હોય ત્યારે.
- ૬ પ્રમત્ત...સંયમ લઈ પ્રમાદમાં રહે ત્યારે.
- ૭ અપ્રમત્ત.....સંયમ લઈ પ્રમાદ ન રહે ત્યારે.
- ૮ અપૂર્વ કચ્છ અથવા....પહેલાં કર્મોની સ્થિતિ ઘાતને નહીં
નિવૃત્તિબાદર.....કરતો હતો તે કરાય ત્યારે અને
ઉપશમશ્રેણીઓ જેમાં ત્યાંથી ક્ષપક
અને બાદર કષાયો નિવર્તે ત્યારે

- ૯ અનિવૃત્તીબાદર.....જ્યારે કષાયોના પરીણામો નનિવર્તે ત્યારે
- ૧૦ સુક્ષ્મ સંપ્રસાય.....ઉપલા નવમાંમાં ક્ષયક અને ઉપશમ
શ્રેણીઓ છે તે શ્રેણીવાળું.
- ૧૧ ઉપશાંત મોહ.....મોહનો ઉપશાંત થાય ત્યારે.
- ૧૨ ક્ષીણ મોહ.....મોહનો સત્તામાંથી પણ ક્ષય થાય ત્યારે.
- ૧૩ સયોગી કેવલી.....ઘાતીકર્મોનો ક્ષય થવાથી કેવળજ્ઞાન
થાય ત્યારે.
- ૧૪ અયોગી કેવલી.....મન-વચન કાયાનાયોગો રૂંધાઈ
જાય ત્યારે.

મિથ્યાત્વ-અવિરતી-પ્રમાદ-કષાય-અને યોગ એ બંધ
હેતુનો અભાવ થાય અને ચાર ઘાતી કર્મોનો નાશ થાય.
ત્યારે કેવળજ્ઞાન થાય છે.

બાકીના ચાર અઘાતી કર્મો (આયુ-નામ-ગોત્ર-અંતરાય),
નો ક્ષય થવાથી મોક્ષ મળે છે.

મહાવીર ભગવંતે કરેલા તપની વિગત

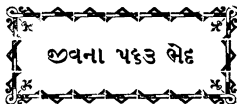
ભગવંત મહાવીરે દીક્ષાગ્રહણ કર્યા પછી બાર વર્ષ ને સાડા છ માસ ગયા પછી તેમને કેવળ જ્ઞાન ઉત્પન્ન થયું છે. તે દીક્ષા પર્યાયના કાળમાં ભગવંતે કરેલા તપની વિગત નીચે પ્રમાણે:—

તપનું નામ,	કેટલા કર્યા,	કુલ દિવસ	પારણાની સંખ્યા
૧ પુરણ છમાસી.....૧	૧૮૦	૧	
૨ પંચ દિવસૂણ છમાસી.૧	૧૭૫	૧	
૩ ચાર માસી.....૬	૧૦૮૦	૬	
૪ ત્રણ માસી.....૨	૧૮૦	૨	
૫ અઢી માસી.....૨	૧૫૦	૨	
૬ બે માસી.....૬	૩૬૦	૬	
૭ દોઢ માસી.....૨	૬૦	૨	
૮ એક માસી.....૧૨	૩૬૦	૧૨	
૯ અર્ધ માસી.....૭૨	૧૦૮૦	૭૨	
૧૦ અઠમ તપ.....૧૨	૩૬	૧૨	
૧૧ છઠ તપ.....૨૨૬	૪૫૮	૨૨૮	
૧૨ ભદ્રપ્રતિમા.....૧	૨	૧	
૧૩ મહાભદ્રપ્રતિમા....૧	૪	૧	
૧૪ સર્વતો ભદ્રપ્રતિમા.૧	૧૦	૧	
	૪૧૬૫	૩૫૦	

ભગવંતે તમામ તપ યૌવિહારપણું કરેલો છે એટલુંજ નહીં પણ આહાર વખતે પણ પાણી વાપરતા નહિં. ભગવંતના અતિશય એવા હતા કે પાણી વગર હાથ મોં સ્વચ્છ થતા હતા.

અત્રે શંકા થાય કે આટલા દિવસ આહાર પાણી વિના શરીર કેમ ટકી શકે ? પણ ભગવંતના અતિપય સંઘયણુ અલૌકિક હતા એટલે શંકાને સ્થાન હોયજ નહિં.

૧૪ નારકીના ભેદ

૭ પર્યાપ્તા ૭ અપર્યાપ્તા=૧૪

૪૮ તિર્યચના ભેદ

૨૮ પૃથ્વીકાય-અપકાય-તેહકાય-વાઉકાય એ ચાર સુક્ષ્મ અને ચાર બાહર=૮ તથા પ્રત્યેક વનસ્પતિકાય-સાધારણ વનસ્પતિકાય-અને સુક્ષ્મ વનસ્પતિકાય=૩ તથા બેઇંદ્રિ-તેઇંદ્રિ-ચૈરેંદ્રિ=૩ મળી કુલ ૧૪ થયા. એ ૧૪ પર્યાપ્તા અને ૧૪ અપર્યાપ્તા=૨૮

૨૦ જળચર-થળચર-ખેચર-ઉરપરિસર્પ-અને ભૂજપરિસર્પ એ પાંચ ગર્ભજ અને પાંચ સમૂર્છિમ મળી=૧૦. એ ૧૦ પર્યાપ્તા અને ૧૦ અપર્યાપ્તા મળી કુલ=૪૮.

૩૦૩ મનુષ્યના ભેદ

૧૫ કર્મભૂમિ-૩૦ અકર્મભૂમિ-૫૬ અંતરહીપ=૧૦૧ એ ૧૦૧ ગર્ભજ પર્યાપ્તા અને ગર્ભજ અપર્યાપ્તા અને ૧૦૧ સમૂર્છિમ કુલ=૩૦૩

૧૬૮ દેવતાના લેહ

૧૫ પરમાધામી

૮ વ્યંતર

૮ વ્યાણુવ્યંતર

૧૦ ભુવનપતિ

૧૦ તિર્યગ ભૃંભક

૧૦ જ્યોતિષી

ચંદ્ર-સૂર્ય-ગ્રહ-નક્ષત્ર-તારા એ પાંચ અઢીદ્વિપમાં
ફરતા અને પાંચ અઢીદ્વિપની બહાર સ્થિર છે.

૯ લોકાંતિક

૩ કિલ્લિઅવિયા.

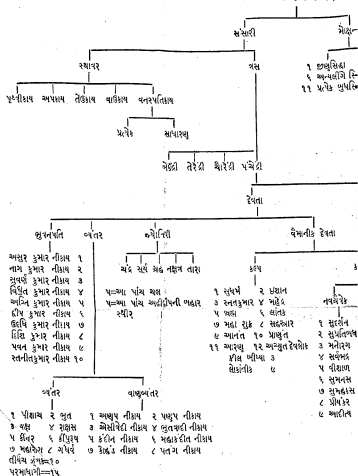
૧૨ કલ્પદેવલોક

૯ એવેક

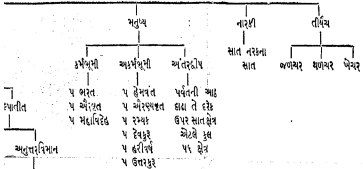
૫ અનુત્તરવિમાન

એ રીતે ૯૯ લેહ પર્યાપ્તા અને ૯૯ અપર્યાપ્તા.
એ રીતે ૧૪ નારકીના ૪૮ તિર્યચના ૩૦૩ મનુષ્યના ૧૬૮
દેવતાના મળે કુલે ૫૬૩ લેહ બાણવા.

જીવ વિચાર

૨ અલ્પસિદ્ધા	૩ તીર્થસિદ્ધા	૪ અતીર્થસિદ્ધા	૫ મુહુર્વાગિ સિદ્ધા
૬ સ્વર્વાગિ સિદ્ધા	૮ સ્ત્રીલોચિ સિદ્ધા	૯ પુરુષલોચિ સિદ્ધા	૧૦ નપુરુષલોચિ સિદ્ધા
૧૨ સ્વપંચુષ સિદ્ધા	૧૩ બોધબોધીતસિદ્ધા	૧૪ એક સિદ્ધા	૧૫ અનેક સિદ્ધા

સ્થાવીત

અનુસારવિમાન

- ૧ વિશ્વ
- ૨ વિશ્વવંત
- ૩ ભવંત
- ૪ અપરાજીત
- ૫ સર્વાર્થસિદ્ધ

આર દેવલોકના નામ.

૧ સુધર્મ દેવલોક	૨ ઇશાન દેવલોક
૩ સન્નત કુમાર દેવલોક	૪ મહેન્દ્ર દેવલોક
૫ પ્રદ્મ દેવલોક	૬ લાંતક દેવલોક
૭ મહાશુક દેવલોક	૮ સહસ્રાર દેવલોક
૯ આનંત દેવલોક	૧૦ પ્રાણુંત દેવલોક
૧૧ આરણુ દેવલોક	૧૨ અચ્યુત દેવલોક

જીવ પંદર પ્રકારે સિદ્ધિ પદ પામે

૧ જીજ્ઞુ સિદ્ધા.	૨ અજીજ્ઞુ સિધ્ધા.
૩ તીર્થ સિધ્ધા.	૪ અતીર્થ સિદ્ધા.
૫ ગૃહલિંગે સિદ્ધા.	૬ અન્યલિંગે સિધ્ધા.
૭સ્વલિંગે સિદ્ધા.	૮ સ્ત્રિલિંગે સિધ્ધા.
૯ પુરુષલિંગે સિધ્ધા.	૧૦ નપુંસકલિંગે સિધ્ધા.
૧૧ પ્રત્યેક બુદ્ધ સિધ્ધા.	૧૨ સ્વયં બુદ્ધ સિધ્ધા.
૧૩ બોધ બોધિત સિદ્ધા.	૧૪ એક સિદ્ધા.
૧૫ અનેક સિધ્ધા.	

નવ તત્વના નામ

૧ જીવતત્વ	૨ અજીવતત્વ	૩ પુણ્યતત્વ
૪ પાપતત્વ	૫ આશ્રવતત્વ	૬ સંવરતત્વ
૭ નિર્જરાતત્વ	૮ બંધતત્વ	૯ મોક્ષતત્વ

જીવ.....પ્રાણોને ધારે તે જીવ અથવા જ્ઞાનાદિક ચેતના
લક્ષણ સહીત હોય તે જીવ

અજીવ.....જ્ઞાનાદિક ચેતના લક્ષણ વિનાનો તે અજીવ.

પુણ્ય.....કર્મની સુભ પ્રકૃતિ તે પુણ્ય.

પાપ.....કર્મની અશુભ પ્રકૃતિ તે પાપ.

આશ્રવ.....જે થકી કર્મ આવે તે આશ્રવ.

સંવર.....જે થકી કર્મ આવતાં રોકાય તે સંવર.

નિર્જરા.....દેશથી કર્મનો ક્ષય થાય તે નિર્જરા.

બંધ.....જુના કર્મની સાથે નવાં બંધાય તે બંધ.

મોક્ષ.....સર્વ કર્મનો ક્ષય તે મોક્ષ.

સુક્ષ્મ-બાહર-સન્નિ-પર્યાપ્તિની સમજ.

સુક્ષ્મ.....જે આદરાજ લોકમાં વ્યાપી રહ્યા છે. જે કોઈથી છેદાય લેદાય નહીં, અગ્નિથી બળે નહીં, અને ચર્મ દ્રષ્ટિએ દેખાય નહીં, એવા જેને સુક્ષ્મ નામ કર્મનો ઉદય છે તે.

બાહર.....જે નિયત સ્થાનવર્તી છે, પરંતુ કોઈ વસ્તુને છેદી લેદી શકે નહીં ને જે બીજી વસ્તુથી છેદાય લેદાય, જેને અગ્નિ બાળી શકે, ચર્મ દ્રષ્ટિથી જોઈ શકાય, એવા દ્રશ્ય જેને બાહર નામ કર્મનો ઉદય છે તે.

સન્નિ.....જેને મન સંજ્ઞા હોય તે.

પર્યાપ્તિ.....આહારાદિક પુદ્ગલનો મેળાપ તે.

પર્યાપ્તા.....જેને જેટલી પર્યાપ્તિ કહી હોય તે પૂરી થયા પછી મરણ પામે તે.

અપર્યાપ્તા.....જેને જેટલી પર્યાપ્તિ કહી હોય તેટલી પૂરી કીધા વિના મરણ પામે તે.

આહાર પર્યાપ્તિ.....દરેક જીવને જન્મ થતાં તે સમયે
આહાર લઈને તેને રસપણે પરિણામ-
વવાની શક્તિ તે.

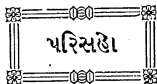
શરીર પર્યાપ્તિ.....રસરૂપ પરિણામને રસ, રૂઢિર, માંસ,
લેદ, અસ્થિ, મજ્જા, તથા વીર્ય, એ સાત
ધાતુપણે પરિણામીને શરીર બાંધવાની
શક્તિ તે.

ઇન્દ્રિય પર્યાપ્તિ.....ધાતુપણે પરિણામીએ રસ જેને જેટલી
દ્રવ્ય ઇન્દ્રિય જોઈએ તેટલી ઇન્દ્રિયપણે
પરિણામીની શક્તિ. ઉપરની ત્રણ
પર્યાપ્તિ પૂરી કર્યા વિના કોઈ જીવ મરે નહીં.

શ્વાસોશ્વાસ પર્યાપ્તિ.....ઉપરની ત્રણ પર્યાપ્તિ બાંધીને શ્વાસો-
શ્વાસને યોગ્ય વર્ગણના પુદ્ગલ લઈ
શ્વાસોશ્વાસપણે પરિણામીની શક્તિ તે.

ભાષા પર્યાપ્તિ.....ભાષા યોગ્ય પુદ્ગલ લઈ ભાષાપણે પરિ-
ણામીની શક્તિ તે.

મન પર્યાપ્તિ.....મનોવર્ગણના યોગ્ય પુદ્ગલ લઈ મનપણે
પરિણામીની શક્તિ તે.

- ૧ ક્રુધા પરિસહ....ગમે તેવી ભુખ લાગે પણ સાધુ
દોષવાળો આહાર લે નહીં, ને સમતાથી
ભુખની વેદના સહન કરે તે.
- ૨ તૃષા પરિસહ.....ગમે તેવી તૃષા લાગી હોય પણ સાધુ
સચ્ચીત પાણીની વાંછા પણ કરે નહીં,
ને તૃષાવેદની સમતાથી સહન કરે તે.
- ૩ શીત પરિસહ.....ગમે તેવી ટાઢ પડે પણ અકલ્પનીય
વસ્ત્રની વાંછા પણ કરે નહીં, તેમજ
અગ્નિથી તાપે નહીં. ને ટાઢ સહન
કરે તે.
- ૪ ઉષ્ણ પરિસહ.... ગમે તેવી ગરમી પંડતી હોય તોપણ
વિહાર કરતાં છત્રની કે લુગડાની કે
છાંયાની કે વિંઝણાના પવનની, શીત-
ળજળના સ્નાનની કે વિલેપનની ઇચ્છા
કરે નહીં ને આતાપના સહન કરે તે.
- ૫ કંથ પરિસહ.... ડાંસ, મચ્છર, જૂ, માંકડ, વગેરે તીક્ષણ
ડંખ મારે પણ તેના ઉપર દ્વેષ કરે
નહીં ને સમભાવથી સહન કરે તે.

- ૬ અચેલક પરિસહ...મુનિઓને જે વસ્ત્ર રાખવાનું પ્રમાણુ કહયું છે તે પ્રમાણુ સુછારહિત રાખે. કદાચ વસ્ત્ર જીવું છતાં ખીજું મળે નહીં. તોપણ મનમાં દીનતા ધરે નહીં. ને રૂડી પ્રકારે સમાધિમાં રહે તે.
- ૭ અરતિ પરિસહ...કદાચ વિહારાદિક પ્રસંગે સંયમમાં અરતિ ઉપજે તોપણ ધર્મને વિષે રક્ત થાય અને અરતિ દૂર કરે તે.
- ૮ સ્ત્રી પરિસહ.....સ્ત્રીઓને જોઈ તેનાં અંગ ઉપાંગ, હસકું વિલાસાદિ કુચેષ્ટાઓની વિચારણા કરે નહીં; કામ બુદ્ધિએ દ્રષ્ટિ સાથે દ્રષ્ટિ મેળવી જીએ નહીં તે.
- ૯ ચર્યા પરિસહ....મુનિએ એક સ્થાને રહેવું નહીં અને શાસ્ત્ર રીતે વિહાર કરવો; કદાચ કારણ પરત્વે રહેવું પડે તો મમત્વ રહિત પણે રહે.
- ૧૦ નૈવેદિકી પરિસહ..કોઈ મુની કાર્યોત્સર્ગાદિ કારણે કોઈ સ્થાને રહ્યા હોય ત્યાં જો સ્ત્રી, પશુ વગેરેનો કોઈ ઉપસર્ગ થાય તો ઉદ્વેગ રહિત સહન કરે તે.

- ૧૧ શય્યા પરિસહ....શય્યાની ભુંમિ ઉંચી નીચી હોય, ધુળ કાંઠરાવાળી, ખરાબ હોય તો પણ તે વિષે ઉદ્વેગ ધરે નહીં ને સહન કરે તે.
- ૧૨ આકેશ પરિસહ...કોઈ અજ્ઞાની ક્રોધથી તિરસ્કારના વચન કહે, પણ સામે ક્રોધ કરે નહીં પણ વિચાર કરે કે એ મારો ઉપકારી છે, એમ ધારીને સમતાથી સહન કરે તે.
- ૧૩ વધ પરિસહ.....કોઈ દુષ્ટાત્મા સાધુને ઢીંકા પાટુ મારે અથવા વધ કરે, તો પણ તેના ઉપર રોષ કરે નહીં ને વિચાર કરે કે આ શરીર તો પુદ્ગલરૂપ છે, જીવનો તો કોઈ વધ કરી શકતો નથી. જે મને શરીર સંબંધી દુઃખ થાય છે તે મારાં અશુભ કર્મ ઉદયમાં આવ્યાં છે તે ભોગવે છુટકો છે. એવું ધારી સહન કરે.
- ૧૪ ચાચના પરિસહ...કોઈ મુની સંયમના નિર્વાહને અર્થે વસ્ત્ર, પાત્ર, અન્ન, પાન, આદી કોઈ ચીજની ગૃહસ્થ પાસે ચાચના કરે, તે લજ્જા છાંડીને કરે, કોઈ વાતે હલકાપણું લાવે નહિ ને ભિક્ષા માંગવી એ યતિનો ધર્મજ છે એમ વિચારે તે.

૧૫ અલાભ પરિસહ, ગૃહસ્થના ઘરમાં કોઈ વસ્તુ ઘણી હોવા છતાં ન આપે તો તે વિષે મનમાં ઉદ્વેગ ધરે નહીં ને હલકુ વચન બોલે નહીં ને સમતા ધરે તે.

૧૬ રોગ પરિસહ....સાધુને જ્યારે કંઈ જ્વર, અતિસાર ઇત્યાદિ રોગ ઉત્પન્ન થાય ત્યારે સમતાથી સહન કરે. અને શાસ્ત્રાધારે નિર્વંદ્ય ચિકિત્સા કરાવે; કર્મ વિપાક સહન કરે; હાય વોય કરે નહીં અને આર્તધ્યાન કરે નહીં. જીન કદપી સાધુ તો રોગની ચિકિત્સા કરાવવાની ઇચ્છા પણ કરે નહીં.

૧૭ તૃણસ્પર્શ પરિસહ, ગચ્છવાસી સાધુ સંથારા માટે વસ્ત્ર વાપરે, પણ ભુમિકા ભીની હોય તો ડાભનો સંથારો કરે, પણ તે શરીરને લાગે તો પણ દુઃખ ચિંતવે નહીં તે.

૧૮ મલ પરિસહ....શરીરે મેલ ચઢ્યો હોય ને પરસેવાથી દુર્ગંધ માસતી હોય પણ સ્નાનની ઇચ્છા ન કરે તે.

૧૯ સત્કાર પરિસહ..સાધુની કોઈ પ્રસંશા કરે, ચરણ સ્પર્શ કરે, નમન કરે, કોઈ રાજા નિમંત્રણ

કરે, આદિ સત્કાર કરે, પણ મનમાં અભિમાન કરે નહીં; કદાચ કોઈ સત્કાર ન કરે તોપણ મનમાં ઉદ્વેગ કરે નહીં તે.

૨૦ પ્રજ્ઞા પરિસહ....પુર્વભવમાં જ્ઞાન આરાધ્યું હોય અને ઘણા શ્રુતનો જાણ હોય તો પણ તે સાધુ મનમાં ગર્વ કરે નહીં, કદાચ જ્ઞાન આરાધ્યું ન હોય તો તેના અભાવે ઉદ્વેગ પણ કરે નહીં, પણ પૂર્વકર્મનું સ્વરૂપ સમજી અભ્યાસમાં ઉદ્યમ કરે તે.

૨૧ અજ્ઞાન પરિસહ....વસ્તુતત્ત્વનું શ્રુતજ્ઞાનથી જાણવાનો અભાવ તે અજ્ઞાન કહેવાય; સાધુ મનમાં તે વખતે ચિંતવે નહીં કે હું સાધુપણાની સર્વ ક્રિયા કરું છું. પણ મને આગમનું જ્ઞાન નથી. તે મને ધિઃકારહો એવું ચિંતવે નહીં પણ સમતા રાજે અભ્યાસ જારી રાખે.

૨૨ સમ્યક્ત્વ પરિસહ....આગમની બારીક વાતો સાંભળી અશ્રદ્ધા કરવી નહીં. દેવતા ઇંદો સાનિધ્ય કરતા ન હોય તેથી દેવતા ઇંદો છે કે નહીં એવી અશ્રદ્ધા કરવી નહીં. અન્ય દર્શનિયોની ઋધિ જોઈ મુઝાવું નહીં તે.

વખતનું પ્રમાણ.

- અસંખ્યતા સમય.....૧ આવલી
- ૧૬૭૭૭૨૧૬ આવલી.....૧ મુહુર્ત=૨ ઘડી
- ૨૭૭૩ શ્વાસોશ્વાસ.....૧ મુહુર્ત
- ૩૦ મુહુર્ત.....૧ દીવસ
- ૧૫ દીવસ.....૧ પખવાડી
- ૨ પખવાડીઆ.....૧ માસ
- ૧૨ માસ.....૧ વર્ષ
- ૫ વર્ષ.....૧ યુગ
- ૮૪૦૦૦૦૦ ચૌરાશી લાખ વર્ષ..૧ પુર્વાંગ
- ૮૪૦૦૦૦૦ પુર્વાંગ.....૧ પુર્વ
- ૮૪ લાખ×૮૪ખાલ=૭૦૫૬૦૦૦૦૦૦૦૦૦ વર્ષ....૧ પુર્વ
- ૮૪ પુર્વ.....૧ તુડીતાંગ
- ૮૪ તુડીતાંગ.....૧ હડંગ
- ૮૪ હડંગ.....૧ અવવંગ
- ૮૪ અવવંગ.....૧ હુહુઅંગ
- ૮૪ હુહુઅંગ.....૧ ઉત્પલઅંગ
- ૮૪ ઉત્પલઅંગ.....૧ પદમાંગ
- ૮૪ પદમાંગ.....૧ નલીનાંગ

- ૮૪ નલીનાંગ.....૧ પુર્નાંગ
 ૮૪ પુર્નાંગ.....૧ અનુઅંગ
 ૮૪ અનુઅંગ.....૧ નભિઅંગ
 ૮૪ નભિઅંગ.....૧ પ્રભુત ચુલીકાઅંગ
 ૮૪ ચુલીકાઅંગ.....૧ શીર્ષ પ્રહેલીકાઅંગ

ત્યાર પછી પદ્યોપમ. અસંખ્યાતા વર્ષતું પદ્યોપમ થાય છે.

૧૦ કોડાકોડી પદ્યોપમ.....૧ સાગરોપમ

૧૦ કોડા કોડી સાગરોપમ.....૧ ઉત્સર્પિણી

૧૦ કોડા કોડી સાગરોપમ.....૧ અવસર્પિણી

૨૦ કોડા કોડી સાગરોપમ.....૧ કાળચક્ર

અનંતા કાળચક્ર.....૧ પુદ્ગલ પરાવર્તન

અધિકાર ઘણું કરી ભગવતીજીના રપમે સતકે ૫ માં ઉદ્દેશે કહ્યો છે (નકકી ખબર નથી.)

આ અવસર્પિણી તથા ઉત્સર્પિણીના બાર આરાના સમયને એક કાળચક્ર કહે છે. તેના વીસ કોડા કોડી સાગરોપમ વર્ષ થાય.

૧લા આરામાં છોડ્યુગલ જનમ્યા પછી ૪૬ દીવસ પાલના કરે.

૨જા " " " ૬૪ " " "

૩જા " " " ૭૬ " " "

ત્યારપછી તે યુગલના માતપીતા મરણુ પામે.

એ ત્રણે આરામાં પંચે દ્રોણ માત્ર યુગલીઆં જાણવાં.
યુગલીઆ બલા મનવાળા, અદ્વ કષાયવાળા, રૂપવંત,
સમચોરસ શરીરવાળા, સુંદરાકાર હોય છે,

એ યુગલીઆ મનુષ્ય હોય અથવા તીર્થંક હોય પણ
તે પોતાના આયુષ્યથી ઓછા અથવા તેટલાજ આયુષ્ય
પ્રમાણે દેવતામાં જઈ ઉપજે.

અવર્ષિપિણીના ત્રીજા આરાને વીશે ૮૯ પખવાડીઆ
બાકી રહે ત્યારે પહેલાં તીર્થંકર સિદ્ધિપદ પામે અને ચોથા
આરાના ૮૯ પખવાડીઆં બાકી રહે ત્યારે ચોવીશમાં તીર્થંકર
સિદ્ધિપદ પામે.

ઉત્સર્પિણીના ત્રીજા આરાના ૮૯ પખવાડીઆં જાય
ત્યારે પહેલા તીર્થંકર જન્મે અને ચોથા આરાના ૮૯ પખવા-
ડીઆં જાય ત્યારે છેલ્લા તીર્થંકર જન્મે.

પાંચમા આરાને અંતે જૈન ધર્મ આદિ સર્વે ચીજનો
નાશ થાય છે.

છઠ્ઠા આરાના મનુષ્ય, મત્સ્યનો આહાર કરે, માઠારૂપ
વાળા હોય નિર્દય હોય, બીલને વિષે રહેવાવાળા હોય, વસ્ત્ર
વિના પશુની માફક નગ્ન કરે, પીતા પુત્ર, સ્ત્રી બેહેન,
વગેરેનો વિચાર ન હોય, છ વર્ષની સ્ત્રી ગર્ભ ધારણ કરે.
અતિ દુઃખે પ્રસવ કરે, સ્ત્રીઓને ઘણું છોડું હોય.

પાંચમા આરામાં થનારા યુગ પ્રધા- નોના ત્રેવીશ ઉદયની સમજ.

(મહાન સંપ્રતિ. સસ્તી વાંચનમાળા. પાનું ૨૮૧-૨૮૬)

ભસ્મચ્છદના બે હજાર વર્ષ અને પાંચશો વક્રીના મળી
પચ્ચીશો વર્ષ શાસન ડાળાશે. પણ તે પછી જૈનધર્મનો
ઉદય થશે. તે આ પાંચમાં આરાના છેવટ સુધી એકવીશ
હજાર વર્ષ પર્યંત અસ્ખલિત પણ ચાલશે. આ પાંચમાં
આરામાં ૨૦૦૪ યુગ પ્રધાનોના ત્રેવીશ ઉદય થવાના છે.

સર્વે યુગ પ્રધાનો એકાવતારી હોય. તેઓ જ્યાં જ્યાં
વિચરે ત્યાં ચારે દિશામાં અઢી જોજન ભૂમિમાં દુષ્કાળ ત
હિંસક જીવોનો ભય હોય નહીં.

જગત વિખ્યાત કલંકી આઠમાં ઉદયની શરૂઆતમા
શ્રી પ્રલયુગ પ્રધાનના સમયમાં થશે.

પહેલો ઉદય શ્રીમહાવીરના નિર્વાણથી ૬૧૭ સુધીમાં
સમાપ્ત થશે. પછી બીજો ઉદય ૧૩૮૦ વર્ષ ચાલશે.

એ પ્રમાણે યુગપ્રધાનો તથા ઉદય વગેરેનું કૅપ્ટક
નીચે પ્રમાણે સમજવું.

ક્રમમાં	યુગ પ્રધાનની સંખ્યા	પહેલા યુગ પ્રધાન થશે.	છેલ્લા યુગ પ્રધાન થશે.	વર્ષ ચાલશે.
૧	૨૦	સુધર્માસ્વામિ	પુષ્પમિત્ર	૬૧૭
૨	૨૩	વજ્રસેન	અર્હુન્મિત્ર	૧૩૮૦
૩	૬૮	પાડિવયસૂરિ	વૈશાખ	૧૫૦૦
૪	૭૮	હરિસહ	સત્કીર્તિ	૧૫૪૫
૫	૭૫	નંદિમિત્ર	થાવર સુત	૧૬૦૦
૬	૮૬	સૂરસેન	રહસુત	૧૬૫૦
૭	૧૦૦	રવિમિત્ર	જયમંગલ	૧૭૭૦
૮	૮૭	શ્રીપ્રભ	સિદ્ધાર્થ	૧૦૧૦
૯	૬૫	મણીરતિ	ઈશ્વાન	૮૮૦
૧૦	૮૭	યશોમિત્ર	રથમિત્ર	૮૫૦
૧૧	૭૬	ધણુસિંહ	ભરણીમિત્ર	૮૦૦
૧૨	૭૮	સત્યમિત્ર	દ્રઢમિત્ર	૪૪૫
૧૩	૬૪	ધમ્મલ	સંગતિમિત્ર	૫૫૦
૧૪	૧૦૮	વિજયાનંદ	શ્રીધરસુત	૫૬૨
૧૫	૧૦૩	સુમંગલ	માગધસુત	૬૬૫

ક્રમમાં	યુગ પ્રધાનની સંખ્યા	પહેલા યુગ પ્રધાન થશે.	છેલ્લા યુગ પ્રધાન થશે.	વર્ષ ચાલશે
૧૬	૧૦૭	જયદેવ	અમરસુત	૭૧૦
૧૭	૧૦૪	ધર્મસિંહ	રેવતીમિત્ર	૬૫૫
૧૮	૧૧૫	સુરદિત્ત	કીર્તિમિત્ર	૪૬૦
૧૯	૧૩૩	વૈશાખ	સિંહમિત્ર	૩૫૬
૨૦	૧૦૦	કૌડિત્ય	કૂલકમિત્ર	૪૦૮
૨૧	૯૫	માયુર	કલ્યાણમિત્ર	૫૭૦
૨૨	૯૯	વિજયપુરી	દેવમિત્ર	૫૬૦
૨૩	૪૦	શ્રીદત્ત	દુષ્પસહસૂરિ	૪૪૦

છેલ્લા દુષ્પસહસૂરિ યુગ પ્રધાન પછી પાંચમો આરો પૂરો થતાં જૈનધર્મ નષ્ટ થશે. છટ્ટો આરો ખેસશે. એ આરો એકવીશ હજાર વર્ષનો પૂરો થતાં પહેલો આરો છટ્ટા આરા જોવોજ ખેસશે. અવસર્પિણીનો છેલ્લો ને ઉત્સર્પિણીનો પહેલો આરો ધર્મ-કર્મ અને વ્યવહાર રહિત સમજવો. એ આશાની અંતમાં સાત દિવસ પર્યંત જુદી જુદી જાતનાં વસ્ત્રો થતાં પૃથ્વીમાં ધાન્ય વગેરે ઉગી નીકળશે. મનુષ્યનાં શરીર આયુ

ધીમે ધીમે વૃદ્ધિ પામશે. એકવીશ હજાર વર્ષના તે આરો પૂરો થતાં ખીજો તેટલાજ પ્રમાણવાળો આવે છે. એ ખીજા આરાની શરૂઆતમાં માણસનું ઉત્કૃષ્ટ આયુષ્ય ૨૦ વર્ષનું ને જે હાથનું શરીર હોય છે. આ પાંચમાં આરાના અંતમાં પણ તેટલુંજ જાણી લેવું.

પછી ખીજા આરાના અંતમાં સાત હાથનું શરીર અને ૧૩૦ વર્ષનું આયુષ્ય પ્રમાણ થશે. થોડાં વર્ષ બાકી રહેશે ત્યારે જે જાતિ સ્મરણ જ્ઞાન પામીને નગર વગેરેની વ્યવસ્થા કરશે તે પહેલો કુલગર કહેવાશે. એમ સાત કુલગર થશે.

ત્રીજા આરાના સાડા ત્રણ વર્ષ જશે પછી સાતમાં કુલગરને ત્યાં શ્રેણીક મહારાજાનો જીવ પ્રથમ નરકમાંથી નીકળી પદ્મનાભ નામે પહેલા તીર્થંકર થશે.

મહાવીરસ્વામી અને પદ્મનાભ તીર્થંકરને ૮૪૦૦૭ વર્ષને પાંચ માસનું અંતર સમજી લેવું.

અઢીદ્વિપ વિષેની કંઈકે આખત.

અઢીદ્વિપની બહાર મનુષ્યની વસ્તી નથી. તેમજ નદી-દ્રહ-મેઘ-મેઘગર્ભરવ-બાહર અગ્નીકાય-તીર્થંકર-બળદેવ-વાસુદેવ-ચક્રી વગેરે સામાન્ય મનુષ્યના જન્મ-મરણ-મુક્તિ-પ્રહર-દીવસ-ચંદ્ર-સુર્ય-વીજળી એ સર્વે અઢીદ્વિપની બહાર હોય નહીં.

અઢીદ્વિપની મનુષ્યની સંખ્યા ૨૯ આંકડે છે. ૭૯૨૨-૮૧૬૨-૫૧૪૨-૬૪૩૩-૭૫૬૩-૫૪૩૬-૫૦૩૩૬. અઢીદ્વિપની ભુમી ૪૫ લાખ ચોજન પ્રમાણે છે. તો તેમાં એટલા મનુષ્ય પૃથ્વી ઉપર વિચરે તે સંભવતું નથી.

૪૫ લાખ ચોજનમાં ૨૦ લાખ ચોજન સમુદ્ર છે જ્યાં માણસ રહી શકતા નથી. હવે ભુમીની ગણતરી કરતાં એક મનુષ્યને ભાગે એક હાથ જમીન આવે તેમાં સુવાય, બેસાય ફરાય નહીં. તેમજ પર્વત-નદી દ્રહ વન પ્રમુખ પણ વસ્તી વિનાની ભુમી ઘણી છે તો એટલા મનુષ્ય શી રીતે રહી શકે એ શંકા છે. એ કેવલીગમ્ય છે.

આર્યધર્મના સાડીપચીસ દેશના નામ

દેશ	નગરી
૧ મગધદેશ.....	રાજગૃહી
૨ અંગદેશ.....	અંપાપુરી
૩ બંગદેશ.....	તામ્રલીપ્તી
૪ કાશીદેશ.....	વાણ્વરસી
૫ કલીંગદેશ.....	કાંચનપુરી
૬ કૌશલદેશ.....	અયોધ્યા
૭ કુરુદેશ.....	હસ્તીનાપુર
૮ કશર્પદેશ.....	શૌર્યપુર
૯ પંચાલદેશ.....	કાંપીલ્યપુર
૧૦ જંગલદેશ.....	અહીષત્રાપુરી
૧૧ વિદેહદેશ.....	મીથીલાપુરી
૧૨ સોરઠ.....	દારીકા
૧૩ વત્સદેશ.....	કૌશાંબીપુરી
૧૪ મલયદેશ.....	ભદ્રીલપુર

- ૧૫ સંદર્ભદેશ.....નાંદીપુર
 ૧૬ વરૂણદેશ.....પુનરૂણપુરી
 ૧૭ મત્સ્યદેશ.....વૈરાટનગરી
 ૧૮ ચૈત્રીદેશ.....સુકતીમતીપુરી
 ૧૯ દશાર્ણદેશ.....મૃતીકાવતી
 ૨૦ સીંધુદેશ.....વિત્તભયપુર
 ૨૧ સૌવીરદેશ.....મથુરાપુરી
 ૨૨ સુરસેનદેશ.....અપાપાપુરી
 ૨૩ માસપુરીવત્તદેશ....ભંગીપુરી
 ૨૪ પુલાણુદેશ.....શ્રાવસ્તીપુરી
 ૨૫ લાટદેશ.....કોટીવર્ધપુર
 ૨૬ કેનકાર્ધદેશ.....વેતાંબાપુરી

પચ્ચખાણુમાં આવતા શબ્દોના અર્થ.

સૂરેઉગ્ગએ....		...સૂર્યોદયથી જે ઘડી પછી.
નમુકકાર સહીઅં....		...નવકાર કહીને પાડું ત્યાંસુધી.
પચ્ચખખાઈ		...પચ્ચખખાણુ કરું છું.
ચઉવીહંપી આહરં		...ચારે આહારનું.
અસણું....		ખાવાનું (રાંધેકુ)
પાણું		પીવાનું.
ખાઈમં....	...	ખાદીમ (રાંધ્યા વગરનું ખાવું)
સાઈમં....		...સ્વાદીમ (તંભોલ, પાન-સોપારી-એલચી)
અ-નચ્ચણા ભોગેણું		...પચ્ચખખાણુનો ઉપયોગ ભુલવાથી અંજાણુપણે કંઈ મોંમાં નાંખવાથી.
સહસાગારેણું		...અજાણુપણે કંઈ મોંમાં પડી જાય.
વોસિરે...		...વોસરાવું છું.
મુઠુંસહીઅં		...નવકાર ગણી મુઠી મોકલી મુકું ત્યાંસુધી.

મહત્તરાગારેણું....	મોઢોટાની આજ્ઞાથી મોટાલાલને અર્થે પચ્ચખખાણુ પારવાનો વખત ન થયે છતે પારવાથી.
સંવસમાહીવત્તીઆગારેણું....	સર્વ પ્રકારે શરીરમાં અસમાધી હોવાથી પચ્ચખખાણુ પારવું.
પોરિસિ....	પહોર દીવસ સુધી.
સાઠ પોરિસિ....	દોઢ પહોર સુધી.
પચ્છન્નકાલેણું	વખત બરોબર માલમ ન પડવાથી અધુરી પોરિસિએ પારવું તે.
દિસામોહેણું	દિસિ વિપર્યાસ થવાથી અનાણુતાં વહેણું પારવું તે.
સાઠુ વયણેણું	સાધુના વચનથી.
પુરીમદ્દુ	સૂર્યોદયથી બે પોહોર સુધી.
અવદ્દુ	સૂર્યોદયથી ત્રણ પોહોર સુધી.
વિગઈ... ..	જે ખાવાથી કામાદિ ઉત્પન્ન થાય તે દશ છે. (૪-અલક્ષ્ય)-માંસ, મદ્દીર, માખણ, મધ. (૬-લક્ષ્ય) દુધ, દહીં, ઘી, તેલ, ગોળ, પકવાન. એ દશમાંથી કોઈપણ એકનું પચ્ચખખાણુ તે 'વિગઈ' પચ્ચખખાણુ. સમસ્ત વિગઈનું પચ્ચખખાણુ તે 'નીવિગઈ'નું પચ્ચખખાણુ કહેવાય.

- લેવાલેવેણું'....જે વિગઈનું પચ્ચખખાણુ સાધુને
હોય તેનાથી ખરડાયલો હાથ.
ગૃહસ્થ લુછીને વહોરાવે તે.
- ગીહથ્થસંસઠેણું'વિગઈથી ખરડાયલા વાંસણુથી
વહોરાવે તે.
- આઉટણુ પસારેણું'જમવા બેઠા પછી હાથ પગ
પસારવાથી આસન ચળે તો
પચ્ચખખાણુ ભાંગે નહીં.
- શુર અભુઠાણેણું'શુર આવવાથી ઉભો થાય.
- પારીઠાવણીઆગારેણું'નિર્દોષ આહાર સાધુએ વાપર્યા
પછી વધે ને પરઠવતાં જીવઆદીની
વિરાધના થાય. તે જાણીને શુરની
આજ્ઞાથી એકાસણુથી ઉપવાસના
પચ્ચખખાણુવાળો વધેડો આહાર
વાપરે તો પચ્ચખખાણુ ભાંગે નહીં.
- અભતઠું'ભાત પાણીનો.
- પાણુહારપાણીનો આહાર.
- ઘર સહીઅં'ઘેર જઈને નવકાર ગણી પચ્ચ-
ખખાણુ પાડે.
- પાણુસ્સ લેવેણુવા....લેપજળ.

અલેવેણુવા ધોવણુજળ.
 અથથેણુવા નિર્મળ ઉચ્ચ જળ.
 બહુલેવેણુવા ડોહોળું.
 સસિથેણુવા પીઠતું ધોવણુ.
 અસિથેણુવા ફાસુંજળ.

એટલા રાખી બાકીના પાણી.

ચઉદ્ધ નિયમ ધારવાની ગાથા.

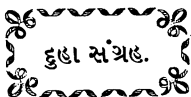
સચીત દબ વગિઠ વાણુહ તંબોલ વથથ કુસુમેસુ,
 વાહણુ સયણુ વિલેવણુ બંલ દીશી નહાણુ લ-તેસુ.

સચીત.....પાણી ફળ ખીજ દાંતણુ વગેરે સચીત વસ્તુ.
 દબ.....ખાવાના પદાર્થ.
 વગિઠ.....છ વગિઠ (ધી તેલ ગોળ દહીં દુધ કઠાવગિઠ).
 વાણુહ.....પગરખાં.
 તંબોળ.....પાન સોપારી.
 વથથ.....વસ્ત્ર.
 કુસુમેસુ.....પુલ, સુંઘવાના પદાર્થ.
 વાહણુ.....ગાડી પ્રમુખ.

- સયણ.....સઘ્યા, પાટ, પાટલા, પથારી.
 વિલેવણ.....ચોપડવાની વસ્તુ, સુગંધી.
 ખંભા.....મૈથુનની મર્યાદા.
 દીસી.....દીશીતું પરીમાણ.
 નહાણ.....નાહવાનો નિયમ.
 ભત્તેસુ.....ભાતપાણીનો નિયમ (ખાવા પીવાની વસ્તુ.)

છરી પાળવી (છ-રી) પાળવી તેની સમજ.

- ૧-એકાહારી (એક વખત ખાવું)
 ૨-ભૂમી સંચારી (જમીનપર સુવું)
 ૩-પાદચારી (પગે ચાલવું ગાડીમાં બેસવું નહીં)
 ૪-સમ્યક્ત્વધારી (દેવગુરૂ ધર્મ હિપર સંપૂર્ણશ્રદ્ધા રાખવી)
 ૫-અચીત આહારી (તમામ સચીત વસ્તુનો ત્યાગ કરવો)
 ૬-પ્રદાચારી (શીયળ પાળવું)

શાસન નાયક સમરીએ, શ્રી મહાવીર ભગવાન;
ચોવીસે જનરાજને, નિત્ય કરૂં પ્રણામ. ૧.

પરમાનંદ પરમ પ્રભુ, પ્રણમું પાસ જીવુંદ;
વંદુ વીર આદે સહુ, ચોવીશે જીવુંદ. ૨

ચોવીશે જનરાય છે, મોક્ષતણા દાતાર;
ભક્તિ કરે તુમ સેવકો દિનાનાથ દયાળ. ૩

નામ જપતાં જન તણું, દુરગતિ દૂરે જાય;
ધ્યાન ધરતાં પરમાત્મનું, પરમ મહોદય થાય. ૪

અરિહંત અરિહંત સમરતાં, લાધ્યું સુકિતનું ધામ;
જે નર અરિહંત સમરશે, તેનાં સરશે કામ. ૫

પરમ પંથ પરમેષ્ટિકો, સમરણ અતિ સુખદાય;
અતી આદરથી કીજીએ, જેથી ભવ દુઃખ જાય. ૬

સુતાં બેસતાં ઉઠતાં, જે સમરે અરિહંત;
દુઃખીઆના દુઃખ કાપશે, લહેશે સુખ અનંત ૭

અશુભ કરમકે હરનકું, મંત્ર બડો નવકાર;
 વાણી દ્રાઢશ અંગથી, સુધ લહો તત્વસાર. ૮
 દર્શનં દેવ દેવસ્યં, દર્શનં પાપ નાસનં;
 દર્શનં સ્વર્ગ સોપાનં, દર્શનં મોક્ષ સાધનં. ૯

જ્ઞાન કલસ ભરી આતમા, સમતા રસ ભરપૂર;
 શ્રી જીનને નવરાવતાં, કરમ થાય અક્યૂર. ૧૦

સમો સરણુ સુરવર રથે, રત્ન સિંહાસન સાર;
 ખેડા પ્રભુ તસ ઉપરે, ચોત્રીશ અતિશય ધાર. ૧૧

વાણી શુભ પાંત્રીસ કરી, વરસે અમૃત ધાર;
 તેની સુણી દૃઢ્યે ધસી, પામું ભવજળ પાર. ૧૨

મહાવીર સ્વામી મુકતે ગયા, ગૌતમ કેવળ જ્ઞાન;
 વંદન કરીએ શુદ્ધ ભાવથી, વર્તે કોડી કલ્યાણ. ૧૩

જ્ઞાન વડું સંસારમાં, જ્ઞાન પરમ સુખ હેત;
 જ્ઞાન વિના જગ જીવડા, ન લહે તત્વ સંકેત. ૧૪

નેમનાથ જ્ઞાન્ની હુવાએ, ભાળે સાર વચનતો;
 જીવદયા શુભ વેલડીએ, કીજે તાસ જતનતો. ૧૫

દાન શીયળ તપ ભાવના, ધર્મના એ ચાર પ્રકાર;
 રાગ ધરો નિત્ય એહશું, કરો શક્તિ અનુસાર. ૧૬

અનુભવ રત્ન ચિંતામણી, અનુભવ હે રસ કુપ;
 અનુભવ મારગ મોક્ષનો, અનુભવ સિદ્ધ સ્વરૂપ. ૧૭

પ્રભુ દરિશન સુખ સંપદા, પ્રભુ દરિશન નવનિધ;
 પ્રભુ દરિશનથી પામીએ, સકળ પદારથ સિદ્ધ. ૧૮

ભાવે જનવર પુણ્યે, ભાવે દીજે દાન;
 ભાવે ભાવના ભાવીએ, ભાવે કેવળ જ્ઞાન. ૧૯

જીવડા જનવર પૂજ્યે, પૂજના કળ હોય;
 રાજ નમે પ્રજા નમે, આજ્ય ન દોષે કાય. ૨૦

પુલાં કેરાં ખાગમે, બેઠે શ્રી જનરાજ;
 જેમ તારા માંહે ચંદ્રમા, તેમ શેલે મહારાજ. ૨૧

પ્રભુ નામકી ઔષધિ, ખરે મન શું ખાય;
 રોગ પીડા વ્યાપે નહી, મહાદોષ મીટ જાય. ૨૨

ગુરૂ ગોવિંદ દોનો ખડે, કીસકું લાગું પાય;
 બલીહારી ગુરૂ દેવકી, ગોવિંદ દીયા ખતાય. ૨૩

અંગુઠે અમૃત વસે, લલિતભૂષા ભંડાર;
 શ્રીગુરૂ ગૌતમ સમરીએ, મન વાંછિત ફલ હાતાર. ૨૪

ગુરૂ ચંદન ગુરૂ આરશી, ગુરૂ ગૌતમ અવતાર;
 એહના ગુરૂ કબ મીલે, ટાળે સર્વ વિકાર. ૨૫

ગુરૂ દીવો ગુરૂ દેવતા, ગુરૂ વિષ્ણુ દ્યોર અંધાર;
 જે ગુરૂ વાણી વેગળા, તે રડવડયા સંસાર. ૨૬
 જીવ દયા ગુણ વેલડી, રોપી રૂપભજીયુંદ;
 આવક કુલ મંડપ ચઢી, સીંચી ભરત નરિંદ. ૨૭
 ખાર આઠ છત્રીશ ગુણ, પચવીશ સત્તાવીસ;
 એકસો આઠ મણુખા ગણો, આરાધો જગદીશ. ૨૮
 વક્તા તેને જાણીએ, વચન વાપરે ખુબ;
 શ્રોતાના મનમાં તરે, જેમ પાણીમાં તુંબ. ૨૯
 કુંભે બાંધ્યું જળ રહે, જલવિષ્ણુ કુંભ ન હોય;
 જ્ઞાને બાંધ્યું મન રહે, ગુરૂ વિના જ્ઞાન ન હોય. ૩૦
 જ્ઞાન સમું કોઈ ધન નહીં, સમતા સમું નહીં સુખ;
 જીવિત સમ આશા નહીં, લોભ સમું નહીં દુઃખ. ૩૧
 સાહેબકે દરબારમે, કમી વસ્તુકી નાંહી;
 બંદા મોજ ન પાવહો, તો ચુક ચાકરીમાંહી. ૩૨
 હરિણાપિ હરેણાપિ, બ્રહ્મણા ત્રિદશૈરપિ;
 લલાટે લીખીતા રેખા, ન શક્યા પરિમાલુંતુમ. ૩૩
 જન્મ દુઃખ જરા દુઃખ, મૃત્યુ દુઃખ પુનઃ પુનઃ;
 સંસાર સાગરે દુઃખ, તસ્માત્ જાત જાત. ૩૪

દ્યુતંચ માંસંચ સુરાંચ વેશ્યા,
પાપર્ધિં ચોરી, પરદાર સેવા;
એતાનિ સપ્ત, વ્યસનાની લોકે,
ઘોરાતિઘોરં, નરકં નયન્તિ. ૩૬

આહાર નિંદ્રા ભય મૈથુનંચ,
સમાન મેતત્ પશુભિર્નરાણામ્;
તત્રાપિ ધર્મ મધિક્ષા વિશેષો,
ધર્મેષુ હિનો પશુભિઃ સમાનાઃ ૩૭

કાલ કરતો આજ કર, આજ કરતો અખ;
અખ કરતાં ધમ થશે, પછી કરીશ કખ. ૩૮

યેષાં ન વિદ્યાં ન તપો ન દાનં,
નચાપિ શીલં ન શુભો ન ધર્મ;
તે મૃત્યુલોકે ભૂવિ ભાર ભૂતા,
મનુષ્ય રૂપા પશવશ્ચરંતિ, ૩૯

પુનરપિ જનનં, પુનરપિ મરણં;
પુનરપિ જનની, જઠરે શયનમ્. ૪૦

ઉદયતિ યદિ ભાતુઃ, પશ્ચિમાયાં દિશાયાં,
પ્રચલતિ યદિ મેરૂઃ શીતતાં યાતિ વહ્નિ;
વિકસતિ યદિ પદ્મ પર્વતાગ્રે શિલાયાં,
તદપિ ન ચલતીયં, ભાવિની કર્મરેખા. ૪૧

કર્મણોહિ પ્રધાનત્વં, કિંકુર્વન્તિ શુભાચ્રહાઃ ?
વશિષ્ઠદત્ત લગ્નોપિ, રામ પ્રવર્ણતો વને. ૪૨

સદા ન લક્ષ્મી સ્થિર રહે, સદા ન સુખનો સંગ;
સદા ન કાયમ સખળતા, સદા ન ચઢતો રંગ. ૪૩

મરના મરના કયા કરે, મરી ન જાણે કોય;
મરના એસા કીજાએ, કે ફીર મરના ન હોય. ૪૪

જ્ઞાન સમો કોઈ ધન નહીં, સમતા સમો નહીં સુખ;
જીવીત સમ આશા નહીં, લોભ સમો નહીં દુઃખ. ૪૫

મા જાણુસિ જીવ તુમં, પુત્ર કુલત્તાઈં મુજ સુક હેઉં;
નિઉણુ બંધણું મેઝં, સંસારે સંસરં તાણું.
જણુણી જાયઈ જાયા, જાયા માયા પિઆય પુ-તોઝ;
અણુવથા સંસારે, કમ્મ વસા સંવ જીવાણું. ૪૬

ભાવાર્થ—હે જીવ તું એમ જાણીશ નહીં કે પુત્ર-સ્ત્રી-માતા પીતા
પ્રત્યાદિ સુખના હેતુ છે. આ સંસારમાં પરિભ્રમણ કરતાં
જીવોને માતા પીતાનો સંબંધ, આકર્ષે સંસાર બંધનનું કારણ
છે. કોઈ સંસાર છોડાવતું નથી. માતા તે સ્ત્રીપણે થાય, સ્ત્રી
તે માતાપણે થાય, પીતા તે પુત્રપણે થાય, પુત્ર તે પીતાપણે
થાય. એમ સંસારમાં અનિયમીતપણું છે. સર્વ જીવો કર્મને
વશ થકા અવતાર લે છે. પણ જીવ સંસારમાં પરવશ થઈ
ધર્મને આદરતો નથી.

નસા બાંધ નસા બેણી, નતં ઠાણું નતં કુલં;
ન બાયા ન મુઆ જથ, સંવેણવા અણુંતસો. ૪૭

આવાર્થ—ચક્રરાજ લોકમાં એવી કોઈ ગતી નથી, પોતિ નથી. સ્થાન નથી, કુલ નથી, કે જ્યાં જીવ જનમ્યો નથી કે મુઓ નથી. એ જીવ સર્વ ઠેકાણે અનંતીવાર સંસારમાં ભમ્યો છે.

અન્ને ન કુણું અહીંએ, હિઅંપિ અપ્પા કરેઈ નહુ અન્નો;
અપ્પ કયં સુહ દુઃખં ભુજસિ તા કીસ દીણુ મુહો. ૪૮

આવાર્થ—હે જીવ તને બીજે કોઈ અહિત કરતો નથી, અને હિત પણ કરતો નથી, પોતાનો આત્માજ કરે છે. જીવ પોતેજ પોતાને સુખ દુઃખ કરે છે, અને પોતાના કરેલાં કર્મોએ કરી ચાર ગતીના સુખ દુઃખ ભોગવે છે. તો હે જીવ! ક્યામણું સુખ શા માટે કરે છે.

ધી ધી ધી સંસારે, દેવો મરિઉણુ જં તિરિહોઈ;
મરિઉણુ રાયરાયા, પરિપચ્ચઈ નરય બલાએ. ૪૯

આવાર્થ—ધીક ધીક ધીક આ સંસારને ધિકાર છે. કે જે સંસારમાં દેવો સરખા ઉત્તમ જીવ મરીને તિર્યચની ગતિમાં બાંધે છે. ને રાખનો રાખ ચક્રવર્તિ સરખા પણ નરકની અગ્નિ જવા-લામાં પકવાય છે. તો એથી વિશેષ વૈરાગનું ઠેકાણું કયું છે વાર?

અષ્ટકર્મ તે હું નહીં, હું હું આત્મ સ્વભાવ;
આત્મ સ્વભાવે વર્તતાં, યાય કર્મનો અભાવ. ૫૦

અષ્ટ કર્મ અભાવથી, આનંદ થાય અપાર;
અવિગત ચિદ્ધનરૂપનો, પામે પુરણ સાર. ૫૧

દુઃખમાં સઉ હરીને ભજે, સુખમાં ભજે ન કૌય;
જો સુખમાં હરીને ભજે, તો દુઃખ કહાંસે હોય. ૫૨
સત્ય વચન ઓર દીનતા, પરસ્ત્રી માત સમાન;
ઉત્કું જો પ્રભુ ન મિલે તો, તુલસીદાસ જામાન. ૫૩

પરદારા છે પાપણી, સાપણી ઝેરી એહ;
કરે કાપણી આપણી, તાપણી દુઃખની તેહ. ૫૪

મોહ મદીરા પાન કરીને, નહીં કરવાનું કરવું;
ચોરી ચાડી ચુગલી કરીને, પેટ પાપથી ભરવું,
એવા દુઃખથી ડરવું રે, ધ્યાન પ્રભુનું ધરવું. ૫૫

સત્ય ક્ષમા સંતોષ દયાથી, પરહિત કરી દુઃખ હરવું;
સદાચારની સરળ વાટમાં, સમતા સહીત વિચરવું;
એવા શુભથી મરવું રે, ફરી ફરી નહીં અવતરવું. ૫૬

સુવરને વિષ્ટા રૂચે, મુકી ઘાસ ને અન્ન;
ત્યમ મુક્તિ સુખ ત્યાગીને, ભોગ ચહે વિધન. ૫૭
પ્રમાદ તુમે કરે નહીં, નથી કાળની જાણ;
કયારે આવી હુંટશે, કરશે મુક્તિ હાણ. ૫૮

માતા પીતા તે બાણવા, બાણવા પ્યારા મિત્ર;
વડીલ તેને બાણવા, શીખવે ધર્મ પવિત્ર. ૫૯
માતા કે પીતા રહે, રહે વહુ કે બાળ;
ચાકર કે શેઠજ રહે, તોએ ન છોડે કાળ. ૬૦

શહેર વન કે પાહાડમાં, નહીં ગુફા કે ઘેર;
સુતો હોય કે બગતો, નહીં કરે એ (કાળ) મહેર. ૬૧

બાણું કુટુંબ જે માહરું, તેનો અહીં સંબંધ;
સુઆ પછી નહીં કોઈનું, ફેકટ કર્મનો બંધ. ૬૨

ઘણા કાળ મેં લોગવ્યું, ઈન્દ્રી લોગવું સુખ;
સંતોષ કોઈ કાળે નહીં, બાણું તેથી દુઃખ. ૬૩

ખને મસગુલ દુનીઆમે; પ્રભુ દીલમે ન લાતેહો;
સુંદર નર દેહ પાકર, વૃથા બોબા ઉઠાતે હો. ૬૪

હરગીઝ યહ સમય તુમકો, ફીર ફીર ન મીલતે હો;
કરકે તુમ મહેદારી, મીટીમે કયું મીલતે હો. ૬૫

આશા તો છે જનમની, ઘડી પલકી બાણુ,
દીવસ ચારનું ચાંદણું રાજ ઉગે છે લાણુ. ૬૬

સમતા વિષુ જે અનુસરે, પ્રાણી પુણ્યના કામ;
છાર ઉપર તે લીપણું, ઝાંખર જેમ ચિત્રામ. ૬૭

સુખ દુઃખ કારણ જીવને, કેઈ અવર ન હોય;
કર્મ આપ જે આચર્યાં, લોગવીએ સોય. ૬૮

રાગ દ્વેષો યદિ સ્યાતાં, તપસા કિં પ્રયોજનમ્;
તાવેવ યદિ ન સ્યાતાં, તપસા કિં પ્રયોજનમ્. ૬૯

બન્યો રાજા બન્યો યોગી, બન્યો બિહુક ને લોગી;
તથાપી રોજનો રોગી, સદા સંયોગી વિયોગી. ૭૦

નિગોઢે નર્ક ભૂમિનો, અને તિર્થંથ યોનિનો;
અનુભવ તો નિહાળી જો, પછી સંસાર માપીજો. ૭૧

બધે ઇતીહાસ સરખો છે, જગત તો એક ચરખો છે;
જવાની વાત એ પકડી, મરણુ તિથિ નહીં નકડી. ૭૨

નિર્દયઃ કરટી (હાથી) હયોગત જવ (ઝડપ)
શ્વંદ્રં વિના શર્વરી (રાત્રી)

નિર્ગંધં કુસુમં. સરોગત જલં.

છાયા વિહીન સ્તંભઃ

લોભ્યં નિર્લવણું. સુતોગત ગુણુઃ

આરિત્ર હીનો યતિઃ

નિર્દેવં ભવનં ન રાજતિ તથા.

ધર્મં વિના માનવાઃ

ધર્મ ધર્મ સખકો કહે, ધર્મ ન જાણે મર્મ;
ધર્મ મર્મ જાણ્યા પછી, કોઈ ન ખાંધે કર્મ, ૭૪

રાજન: ખેચરેંદ્રાશ્ચ, કેશવાશ્ચ ચકવર્ત્તિન:
દેવેંદ્રા વીતરાગાશ્ચ, મુચ્યંતે નૈવકર્મણા. ૭૫

કૃપણે કૃપણને પૂછીઓ, કયું દુઃખે તેરા વહન;
કે કુછ ખાયા ગાંઠકો, કે કોઈકું દીન, ૭૬

ના કુછ ખાયો ગાંઠકો, ના કોઈકું દીનન;
એક નર દેતાં દેખીઓ, તેણે દુઃખે મેરા વહન. ૭૭

અગ્નિ કેરાં બળ થકી, માખણનું ઘી થાય;
અંતર વૃત્તિ ધ્યાનથી, પરમાત્મ પ્રગટાય. ૭૮

કોટી વર્ષ ક્રિયા કરી, પામે જે નિજરૂપ;
પલકવારમાં જ્ઞાની એ, પામે સિદ્ધ સ્વરૂપ. ૭૯

જગત પડયું મુખ કાળને, કેડામોર જનાર;
ઘંટીને ગાળે પડયા, દાણા લોટ થનાર. ૮૦

અભિમાને દુઃખ ઉપજે, અભિમાને જશ જાય;
મિથ્યા અભિમાને કરી, જીવનું જોખમ થાય. ૮૧

અભિમાનીને અંતરે, સ્વપ્ને પણ નહીં સુખ;
થાય વૃથા અભિમાનથી, ફાવાનળ સમ દુઃખ. ૮૨

માળા ફેરત હાથમેં, જીભ હીલત મુખમાંહી;
 મનુવા ફેરત બજારમેં, ચેલી સમરન નાહીં ૮૩
 કૃત કર્મ ક્ષયો નાસ્તિ, કલ્પ કોટી શતૈરપિ;
 અવશ્યમેવ લોકતવ્યં, કૃત કર્મ શુભા શુભમ્. ૮૪
 મનમાં મરડાઈને, તું મૂરખ શીઠ મલકાય છે;
 પ્રબળ સત્તા દેવની, ત્યાં ધાર્યું કોતું થવાતું છે. ૮૫
 જ્યસી કરણી વયસી ભરણી, આજકીયા કલ પાવેગા;
 ધોકા દેગા ગયરોકા, તો આપહી ધોકા ખાવેગા. ૮૬
 અણુધારી જો ને જીવડા, તુંજ આંખ બંધ થવાની છે;
 ઉર્મિ ઉછળતી હૃદયની, વાને ઝપાટે જવાની છે. ૮૭
 ઈંદ્ર ચંદ્ર ચક્રીને, ગ્રહની ગતિ આધીન છે;
 દેવની ન્યારી કળા, જ્યાં સકળ પ્રાણી દીન છે. ૮૮
 આશા અનોપમ વેલડી, પળવારમાં છુંદાય છે;
 જીવનરૂપી નૌકા ખરે, સાગર માંહે લુટાય છે. ૮૯
 દશા કરે તે કોઈ ન કરશે, મુરખ કરે અભિમાન;
 માનવ મગતરૂં શું કરે, જ્યાં દર્ધવ દશા બળવાન. ૯૦
 કાયા બંગલે જીવ મુસાફર, ઘાટ ભલે ઘડતો;
 એક દીન એવો આવશે, નરકે જઈ પડતો. ૯૧

કાયા મનોહર ખંગલી, હુંટાશે તારી માનવી;
સંધ્યા સમયના રંગ જેવી, જીંદગી આ જાણવી. ૯૨

આશારૂપી વિષ વેલડી, વિંટાઈ પામર શું કરે;
વેળા વેળાની છાંયડી, પસ્તાવો પાછળ તું કરે. ૯૩

હું ઠરું આ મેં કર્યું, એમ મનમાં મલકાય છે;
પાપના ખ્યાલા ભરી, પાપી ખરે પસ્તાય છે.
ચડતો દશાને ચાકડે, મરતો પલકમાં માનવી;
રટતો નહી જીન નામને, તે જીંદગી શું જાણવી. ૯૪

અંગે ભભૂતિ ઓપતી, લીધું કમંડળ હાથમાં;
દેવતાણા અધિરાજ શંભુ, ભટકે જંગલ ઘાટમાં.
ચડી દશાને ચાકડે, અભિમાન મૂરખ શું કરે;
કફા મરજી દૈવની તો ધાર્યું તારૂં ધુળ મળે. ૯૫

કખીરા કખીરા કયા કરો શોષા આપ શરીર;
પાંચે ઇંદ્રીય વશ કરો, આપહી દાસ કખીર. ૯૬

ધરમ કરે તે જગમાં તરશે, પાપી ઝટ મરશે;
કાળાં ધોળાં કરે જે પ્રાણી, વિષુ મોતે મરશે.

પુણ્ય કરંતા પ્રાણી જગમાં, શીવ સંપત વરશે;
આકીન રાખે એક જગતમાં, ભવસિંધુ તરશે.

ફોકટ ફાંફાં મારે મૂરખ જન, જનમી જગ મરનાર;
 સત્ય ટેક ખાતર જે ખમશે, આફત અપરંપાર.
 નાહક આકીન છોડે નીચ નર, એક દીન તું ખરશે;
 જીનવર નામતું ધ્યાન ધરે તો, લવ લાતું ભરશે. ૯૭

કરની રેખા શું જીઓ, જીઓ હૃદયની રેખ;
 કર રેખા જીહી થશે, સત્ય હૃદયની રેખ. ૯૮

કહાં જન્મે કહાં ઉપને, કહાં લડાએ લાડ;
 તુળસી ઈશુ શરીરકા, કહાં પડેગા હાડ. ૯૯

માલા તો મનકી લલી, ચોર કાપ્ટા ભારા;
 જો માલાસે ગરજ સરે તો, કેમ વેચે મણીઆરા. ૧૦૦

જુરા જુરા સખકો કહે, જુરા ન દીસે કોય;
 જો ઘટ શોધું આપણો, તો મુજસે જુરા ન કોય. ૧૦૧

માયા મોટો તુંબડો, તારૂં ને તારે;
 અબજીને અબુજને, મુંજવી મુંજવી મારે. ૧૦૨

સતીયાં સત મત છોડીએ, સત છોડે પત જાય;
 સતકી ખાંધી લક્ષ્મી, ફેર મીલેગી આય. ૧૦૩

જીવડો ગર્ભાવાસમાં, પ્રતિજ્ઞા કરે અપાર;
 જનમ્યા પછી ભૂલી ગયો, હા હા મૂઠ ગમાર. ૧૦૪

પોથી પડપડ મર ગયે, પંડીત ભયે ન કોય;
અઢાઈ અક્ષર પ્રેમકા, પઢે સો પંડીત હોય. ૧૦૫.

રાગ દ્રેષ મળ ગાળવા, ઉપશમ રસ ઝીલો;
આતમ પરિણતિ આઢરી, પર પરિણતિ પીલો. ૧૦૬

ચતુરથી છાની નહીં રહે, બુદ્ધિની કોઈવાત;
વૈદ્ય પારખે કર ગ્રહી, જેમ રોગની જાત. ૧૦૭.

ધન મેળવતાં દુઃખ છે, સાચવતાં પણ દુઃખ;
જો આવેલું જાય તો, જાય સમુળું સુખ. ૧૦૮

ઢોલત બેટી સુમકી, ખરચી કયુ ન જાય;
પાળી પોષી મોટી કર્યે, પર ઘર ચાલી જાય. ૧૦૯.

વિવેક વિનાનું માનવી, સમજો પશુ સમાન;
વાનરને પણ છે જુઓ, હાથ પાય સુખ કાન. ૧૧૦.

સમકીતવંતા પ્રાણીઆ, કરે કુટુંબ પરીપાળ;
અંતરઘટ ન્યારા રહે, ધાવ ખીલાવે બાળ. ૧૧૧.

ચૌહાલ ચુકે ખારાં બૂલે, છ કાયકા ન જાણે નામ;
નગર ઢંઢેરો ફેરીઓ, આવક અમારા નામ. ૧૧૨.

લક્ષ્મી ચંચળ નાર, એક દીન તે ચાલી જશે;
શાણા સમજે સાર, મનની મનમાં રહી જશે. ૧૧૩.

સંત મીલનકું ચાલીએ, તજ માયા અભિમાન;
જ્યું જ્યું આગે પગ પડે, કોટિ યજ્ઞ સમાન. ૧૧૪

જો સંસાર સુખે સુધરેતો, જોગી બને જાએ કુણ બાળુ;
તિર્ય પિતા માતા તણ કૌણ, ચડે ગીરનાર આળુ. ૧૧૫

જો મન શુદ્ધ પઢો ન પઢો, પછી વેદપુરાણ કુરાન કીતાણુ;
પાણીથકી જો શુદ્ધ થયું પટ, શા માટે ઘસીએ લઈ સાળુ. ૧૧૬

જો અધિકારથી જીવી શકે કદી, તો નવ જાત શિવાળ મરી;
જો ધનથી જન જીવી શકે કદી, તો જમશેદ જીવેજ ફરી. ૧૧૭

બહોત ગઈ થોડી રહી, મન આતુર મત હોય;
ધીરજ સખકા મિત્ર હે, કરી કમાઈ મત ખોય. ૧૧૮

આતમ સાખે ધર્મ જ્યાં, ત્યાં જનનું શું કામ;
જન મન રંજન ધર્મનું, મૂલ ન એક બદામ. ૧૧૯

રામ રામ સખકો કહે, ઠગ ઠાકર સોનાર;
તોતા મમ જાણે નહીં, કયમ પામે લવપાર. ૧૨૧

તરૂવર કદી ન ફલ લખે, કદી ન સંચે નીર;
પર ઉપકારકે કારણે, સંતે ધર્યો શરીર. ૧૨૨

નિંદક ધોળી દો જણ, ધોવત હે સખ મેલ;
ધોળી કમાઈ કરતહે, નિંદક ઠેલમ ઠેલ. ૧૨૩

તીલક કરતાં ત્રેપન થયાં, રૂઢ માળાના નાકાં ગયાં,
કથા સૂણીને પુટયા કાન, તોએ ન આન્યું બ્રહ્મજ્ઞાન. ૧૨૪

ઘર છોડી બાવા બન્યા, મનમાં રાખે કુડ;
દોનું બગાડે બાપડા, પડી મુખમેં ધુડ. ૧૨૫

નારી હરણુ બંધવ મરણુ, એ દુઃખ તો રહ્યો દૂર;
લંક ન દીધી બિલિષણાં, એ દુઃખ સાથે ભૂર. ૧૨૬

રામ ઠહે સુગ્રીવને, લંકા કેતી દૂર;
આળસુને અળગી ઘણી, ઉઘમવંત હજુર. ૧૨૭

ફિકર સખકું ખા ગઇ, ફિકર સખકા પીર;
ફિકરકી ફાકી કરે, ઉસકા નામ ફીકર. ૧૨૮

હું પુછું તુજ લક્ષ્મી, કૃપણ ઘરે કેમ જાય;
દાતા શુર ચતુર નર, તે તુજને ન સોહાય. ૧૨૯

કાક બીઠાયો પીંજરે, પઢીઓ ચારે વેદ;
વેદ અર્થ જાણ્યો નહીં, રહ્યો ઢેઢકો ઢેઢ. ૧૩૦

વાણી પાણી બે સદા, પવિત્રતા કરનાર;
લલના લાલચ બે સદા, આપદના દાતાર. ૧૩૧

સેજ મળ્યા સો દુધ બરોબર, માંગ લીઆ સો પાણી;
ખેંચ લીઆ સો રક્ત બરોબર, ખોદ્યા ગોરખ વાણી. ૧૩૨

સાધુ તે જે સાથે કાયા, દમડી એક ન રાખે માયા;
 લેણા એક ને દેણા દોય, એસા પંથ સાધુકા હોય. ૧૩૩
 ઉઠ કોડ રોમ રાયમે, પોણા દોદો રોગ;
 નવ લાખ નવકાર ગણુ, વાધે ધર્મ સંભોગ. ૧૩૪
 નથી કોથી જનો ડરતાં, અનિષ્ટાચાર આદરતાં;
 નથી પરવા કશી કરતાં, પૂરણ ઉર પાપથી ભરતાં. ૧૩૫
 આ ચાર દીન કુડ કપટના, કાલે સવારે વહી જશે;
 સુખ સંપતિને સાહેબી, હોતી ન હોતી થઈ જશે. ૧૩૬
 બાણ રચેલી તરંગની, મનમાં અધુરી રહી જશે;
 ચમદૂત ગળચી પકડીને, નિશ્ચય નરકમાં લઈ જશે. ૧૩૭
 પર નારી કે ચારકો, જરા ન હોવે ચેન;
 ખાના પીના છોડકે, ફીરે પુઠે દીન રેન. ૧૩૮
 લાલ સૂરખ તિહાં લોહકી, પૂતળી નારી આકાર;
 લિપટાવે જમ સાથ તસ, રોવે ભરો ભર. ૧૩૯
 પલ પલ છીજે આઉખું, અંજલી જલ જ્યું એહ;
 ચલતે સાથે સંબલો, લેઈ શકે તો લેહ. ૧૪૦
 પરિહર હરિ હર દેવ સવી, સેવ સદા અરિહંત;
 દોષ રહિત ગુરૂ ગણધરા, સુવિહિત સાધુ મહંત. ૧૪૧

કુમંતિ કદાચહ મૂઠ તું, શ્રુત ચારિત્ર વિચાર;
ભવજળ તારણ પોત સમ, ધર્મ હિયામાં ધાર. ૧૪૨

એક ઘડી આધી ઘડી, આધીમેં બો આધ;
તુલસી સંગતિ સાધુકો, કટે કોટિ અપરાધ. ૧૪૩

આધી છોડ આખી કેા જાય,
આધી રહે ન આખી પાય. ૧૪૪

ચંદનં શીતલ લોકે, ચંદનાદપિ ચંદ્રમાઃ;
ચંદન ચંદ્રયોર્મધ્યે, શીતલઃ સાધુ સંગમઃ. ૧૪૫

વહ કોનસા ઉકદા(કઠણ કામ) હૈ, જો હો નહીં સકતા;
હિમત કરે ઇનસાન, તો કયા હો નહીં સકતા. ૧૪૬

અલગ હમ સબસેં રહેતે હેં, મિલાલે તાર તાંબુરા;
જરા છેડેસે મિલતે હૈ, મિલાલે જસકા જ ચાહે. ૧૪૭

જો ઉવસમ્મઇ, તરસ અતિ આરાહણા;
જો નઉવસમ્મઇ, તરસ નતિ આરાહણા. ૧૪૮

કાષ્ટાદીના જના વાસે, ચાવંત:પરમાણુવઃ;
તાવંતિ વર્ષ લક્ષાણિ, તત્કર્તા સ્વર્ગ ભાગ ભવેત્. ૧૪૯

જબ તું આયો જગતમેં, લોક હસે તું રોય;
એસી કરણી અબકરો, તુમ હસે જગ રોય. ૧૫૦

અન્ન દાનં પરં દાનં, વિદ્યાદાનં તતોઽધિકમ્;
 અન્નેન ક્ષણિકા તૃપ્તિઃ યાવજજીવમ તુ વિદ્યાયા. ૧૫૧.
 સત્ય સંતાડયું નવ રહે, ખરો જુઓ એ ખેલ;
 જેમ ઉપર આવી તરે, જળ તળીએથી તેલ. ૧૫૨
 નિત્ય પ્રભાતે ઉઠવું, રાખી મન ઉમંગ;
 ધરવું ધ્યાન વિતરાગનું, કરવું નિર્મળ અંગ. ૧૫૩
 સંપત્તિ સંપત્તિ સાંપડે, સંપત્તિ જાયે કલેશ;
 જેના ઘરમાં સંપ નહીં, સુખ નહીં લવલેશ. ૧૫૪
 ગાંડી માથે બેડલું, મર્કટ કોટે હાર;
 જુગારી પાસ નાણું રહે, જતાં કેટલી વાર. ૧૫૫
 ઈચ્છે જેવું અવરતું, તેવું આપતું થાય;
 નહીં માનો તો કરી જુઓ, જેથી તુર્ત જણાય. ૧૫૬
 સંપત્તિ ગઈ તે સાંપડે, ગયાં વળે છે વહાણ;
 ગત અવસર આવે નહીં, ગયા ન આવે પ્રાણ. ૧૫૭
 અવગુણ ઉપર ગુણ કરે, એ સજ્જન અભ્યાસ;
 જો સુખડ સજગાવીએ, આપે સરસ સુવાસ. ૧૫૮
 માણસને અભીમાનથી, મળે ઠઠી નહીં માન;
 ઉલટું અપમાનજ મળે, નકકી ઠરે ના દાન. ૧૫૯

શઠની સંગતથી સહે, ભલા જનો દુઃખ ભાર,
 માકડના મેળાપથી, ખાય ખાટલો માર. ૧૬૦
 નાણું ખીન નીતી તણું, નિશ્ચય નહીં રહેનાર,
 મુલ્લાં લાવે મુઠીએ, અલ્લા ઉંટ હરનાર. ૧૬૧
 તુલસી મીઠી બચનસે, સુખ ઉપજે કછુ ઝોર,
 વશીકરણુ વિદ્યા એહી, તણુ દયો વચન કઠોર. ૧૬૨
 અગર તણે અનુસાર, પિડંતા પરિમળ કરે,
 તે સન્નજન સંસાર, જોતાં જય વિરલા મળે;
 મિત્તા એહવા કીજીએ, જેહવા ટંકણુખાર,
 આપ જળે પર રીઝવે, ભાંગ્યા સાંધે હાડ;
 મિત્તા એહવા ન કીજીએ, જે બેઠા સોહે પાસ,
 વર શીર બદનામી ચડે, લોક ન દે સાબાશ. ૧૬૩
 કીટિકા સંચિતં ધાન્યં, મક્ષિકા સંચિતં મધુ,
 કૃપણઃ સંચિતં વિત્તં, પરે રેવોપ ભુજ્યતે. ૧૬૪
 સરખી બુદ્ધિ સરવને, પ્રભુએ આપી હોત,
 તો પંડીત અને મુરખતણું, ચિત્ર જગત નહીં જોત. ૧૬૫
 ઉપદેશોહિ મૂખાણું, પ્રકોપાય ન શાંતયે,
 પયઃપાનં ભુજંગાનાં, કેવલ વિષ વર્ધનમ્. ૧૬૬
 સાંજુ હોય શરીર તો, સઘળી વાતે સુખ;
 નહીં તો નાણું બહુ છતાં, દીન દીન પ્રત્યે દુઃખ. ૧૬૭

ઉઠારનો અને કૃપણનો, સરખો વરો સદાય;
કસર કરે કંજુસ તે, લાખ રીતે હુંટાય. ૧૯૮
પાપ છીપાવે ના છીપે, છીપે તો મોહોટો ભાગ્ય;
દાખી દુખી ના રહે, રૂઠ લપેટી આગ. ૧૯૯

વરં વનં વ્યાધ્ર, ગજેન્દ્ર સેવિતમ્,
દુર્માલયં પકવ, ફલાંબુ લોજનમ્;
તૃણાનિ શય્યા, પરિધાન વલકલમ્,
ન બંધુ મધ્યે, ધનહિન જીવનમ્. ૧૭૦

હુંડા માણસથી ભાગીએ, ન દધએ દીલની વાત;
કાંતે છેતરી શર પડે, કાં ઘરમાં આણે ઘાત. ૧૭૧

ગઈ બાત શોથે નહીં, આગમ ચિંતા નાંહી,
વર્તમાન વર્તે સદા, સો જ્ઞાતા જગ માંહી. ૧૭૨

કરણુ ખીન કારજ નહીં, નિશ્ચે એહ વચન;
હોત રસોઈ જખ મિલે, આગ જલન જલ અન્ન. ૧૭૩

તાબૂત શું જોશે તમો, મન રાખો મજબૂત;
સમજાવ્યો સમજે નહીં, તે પડે તાબૂત. ૧૭૪
પીપલ પાન ખરતાં, હસ્તી કુંપળીઆં;

હમ વિતી તુજ વિતસે, ધીરી બાપડીઆં. ૧૭૫

નીચું જોઈ ચાલતાં, ત્રણ ગુણ લેગા થાય;
કાંટો ટળે દયાપળે, પગ પણ નવી ખરડાય. ૧૭૬

વિદ્યા ધન મુખ સાહેબી, સદગુણનો સમુદાય;
નેક્રીસે સખ આત હે, ઓર બદી સે સમજાય; ૧૭૭

વડા વડાઈ ના કરે, વડા ન જોલે જોલ;
હીરા મુખસે ના કહે, લાખ હમારાં મોલ. ૧૭૮

મરૂં પણ માંગું નહીં, અપને સ્વાસ્થ કાજ;
પણ પરમાર્થ માંગતાં, નહીં શર્મ નહીં લાજ. ૧૭૯

તાનસેન કે તાનમેં, સખી તાન ગુલતાન;
આપ આપકે જાતમેં, સખી જાત મસ્તાન. ૧૮૦

કહેતે હે કરતે નહોં, મુખકે બડે લખાડ;
સાહીબ કે દરબારમેં, ખાશે ખાશડા માર. ૧૮૧

લોજન ખીચ પાણી ભલું, લોજન અંતે છાસ.
મધ્યાને લોજન કરે, સર્વ રોગનો નાશ. ૧૮૨

ચાર ઘડી રાત્રી પછી, મુર્ય ઉદય પર્યંત;
બાહ્ય મુહુર્ત તે જાણવું, લજન ધ્યાન બળવંત ૧૮૩

તુલસી ઇણ સંસારમેં. ભાત ભાત કે લોક;
સખસું હીલ મીલ રહીએ; નદી નાવ સંજોગ. ૧૮૪

કહે નેપોલીઅન દેશને, કરવા આખાદાન;
 સરસ રીત તો એજ છે, દો માતાને જ્ઞાન. ૧૮૫
 ઓકી દાંતણુ જે કરે, નરણુ હરડે ખાય;
 દુધે વાળુ જે કરે, તસ ઘેર વૈદ્ય ન જાય. ૧૮૬
 માતા વૈરી પિતા શત્રુ, યેન બાલા ન પાઠિતા;
 સભા મધે ન શોભાંતે, હાંસ મધ્યે બકા યથા. ૧૮૭
 ખુદાને બાળકી આપી, બાંધે છે મીઠજો મહે;
 પીતા પુત્રી તણા પાપી, પરત્તાવામાં પછી પડે. ૧૮૮
 ખુદ્યે:ફલં તત્વ વિચારણુંચ-દેહસ્ય સારં વ્રત ધારણુંચ;
 વિત્તસ્યસારં કિલપાત્રદાનં; વાય:ફલં પ્રોતિકરં નરાણામ્ ૧૮૯
 ઉપેક્ષ લોષ્ટ ક્ષેપ્તારં, લોષ્ટં દશતિ મણુડલઃ;
 મૃગારિ: શરમુત્પ્રેક્ષ્ય, શર ક્ષેપ્તારં મૃચ્છતિ. ૧૯૦
 રાબા ભેગી અગન જલ, ઉનકી ઉલટી રીત;
 બચતે રહીઓ ફરસ રામ, થોડી પાળે પ્રીત. ૧૯૧
 વારિ અખીલ પ્રદ્યાંડતું સમુદ્ર માંહે જાય;
 તેમજ મત પંથો સહુ, ચેતનમાંહે સમાય. ૧૯૨
 મંત્ર જંત્ર ને વેલડી, તે તો તુતે તુત;
 વળજે છે વસુધા વિશે, લોખા જનને ભૂત. ૧૯૩

નિર્લજ્જ બો લબ્ધ ધરે, સરે ન સ્વારથ કામ;
 બો ગુણિકા શરમાય તો, દેખે નહીં કદી દામ. ૧૯૪
 બિના બસીલે ચાકરી, બિના ઢાલકો જવાન;
 એ દોનું ફીકા લગે, જ્યું કથે બિન પાન. ૧૯૫
 સજ્જન સમો વિચારીએ, અપના કુલકી રીત;
 બરા બરીસે કીજીએ, વિવાહ વેર ચોર પ્રિત. ૧૯૬
 રાગ વિના રાગોડવું, નિર્ધિનીઓ કુટાય;
 નબળો સબળાને ગુણકરે, તે આટા લુલ્હમાં જાય. ૧૯૭
 નમન નમન મેં લેદ હે, બહોત નમે નાદાન;
 દગલબાજ હુના નમે, જ્યું ચિત્તા ચોર કમાન. ૧૯૮
 એક રામ ચડતાં ગયું, રાવણ કેરું રાજ;
 સોળ રામ શીરપર ચઢે, કહો રહે કેમ લાજ. ૧૯૯
 અંધાને અંધો કહે, કડવું લાગે કેજી;
 ધીરે ધીરે પુછીએ, ભાઈ શાથી ખોયાં નેજી. ૨૦૦
 વણ પરણેલો પરણવા, પરણ્યો તજવા જાય;
 લકકડ લાડુ ખાય તે, ન ખાય તે પરજાય. ૨૦૧
 કવીજન કાવ્ય કરી મરે, ગુણ ચાખે ગાનાર;
 સોની ઘાટ ઘડી મરે, રાય સજે સણગાર. ૨૦૨

શકની સંગતથી સહે, લલા જનો દુઃખ ભાર;
 માકડના મેળાપથી, ખાય ખાટલો માર. ૨૦૩
 નેક ન્યાયથી વર્તશે, રૂઠા રાજ કુમાર;
 તોજ ચલાવી જાણશે આપ તણે અધિકાર. ૨૦૪
 અધિકાર મળ્યા પછી, જુલમ કરે અપાર;
 સત્તા ગયાથી સર્વદા, “અ” જઈ રહે “ધિકાર.” ૨૦૫
 ભેરાવરના જુલમની, કોણ કરે ફરીયાદ;
 વાઘે માર્યું માનવી, તેનો શું ઈનસાફ. ૨૦૬
 તુલસી હાય ગરીબકી, કણુ ન ખાલી જાય;
 મુઆ ઢોરકે ચામસે, લોહ ભરમ હો જાય. ૨૦૭
 સૌથી ભુંડી ચાકરી, તેથી ભુંડો ભાર;
 તેથી ભુંડું ચાચવું, જે સુમ કહેવો દાતાર. ૨૦૮
 મુંગાવું સ્વપ્નું કદી, મુખે નહીં કહેવાય;
 તેમ અનાદિ રૂપને, લખતાં નહીં લખાય. ૨૦૯
 ઉભરો દુધનો જે ચડે, ઉછળી ઉછળી જાય;
 પણ તે પાછો ખેસતાં, ઓછું મૂળથી થાય. ૨૧૦
 અંધો પણ સંભાળીને, ચાલે રસ્તે ચાલ;
 લોભે જે અંધો થયો, દેખે શું કંગાલ. ૨૧૧

ગણે ન કોઈ ગરીબને, ધનોતીને સૌ ધાય;
છીંક ખાય જો ધનપતી, ખમા ખમા કહેવાય. ૨૧૨

રાખી ઘરેણું રોકડું, આપે નાણું જેહ;
સો મણુ કેરે ગાડલે, સુખે ઉઘશે તેહ. ૨૧૩

પામર ઉચકે પાલખી, જોસે ધનનાં બાળ;
હુકમ ચલાવે હામ ધરી, પૈસાથી મહીપાળ. ૨૧૪

સમજે તેનો ધર્મ છે, રાખે તેની લાજ;
સંઘરે તેનું ધન વધે, ઉઘોગીને આજ. ૨૧૫

તાબુત ઘેલા તરકડા, વિવાહ ઘેલી નાર;
હોળી ઘેલા હિંદુડા, એ ત્રણે એક અવતાર. ૨૧૬

નામ રહંતા ઠક્કરો, નાણું નહીં રહંત;
કિર્તિ કેરાં કોટડાં, પાડ્યાં નહીં પડંત. ૨૧૭

શું રાજા સરદાર શું, મોહોટા મેલુસ્ટ્રેટ;
સહિને વળગ્યું સર્વદા, પાપ રૂપ આ પેટ. ૨૧૮

પરમેશ્વર જો પાધરો, શત્રુથી શું થાય;
પથરો ફેંકે પાપી પણુ, ફૂલ થઈ ફેલાય. ૨૧૯

સહસ્ર ડુબકી મેં લહી, મોતી ન આયો હાથ;
સાગરકો કયા દોષ હે, હીન હમારે લાગ. ૨૨૦

- શીર મુંડાયે તીન ગુણુ, સીરકી મીટ ગઈ ખાજ;
ખાનેકો રાટી મીલે, લોક કહે મહારાજ. ૨૨૧
- કાવ્યો એ કવી હૃદયનાં, જાણો ફાટોઆફ;
જેવી સ્થિતિનો કવી હશે, તે વરતાસે સાફ. ૨૨૨
- ખારે ગાઉએ બોલી બઢલે, તરુવર બઢલે શાખા;
જાતે દહાડે કેશ બઢલે, (પણ) લખણુ ન બઢલે શાખા. ૨૨૩
- પાશ ન બંધો પારધી, હરણુ ન લાગે ખાણુ;
હું પુછું તુજ પંડીતા, કિણુ વિધ છૂટા પ્રાણુ. ૨૨૪
- જલ થોડો ને સ્નેહ ઘણો, લગા પ્રેમકા ખાણુ;
તું પી તું પી કરતહીં, ઇણુ વિધ છૂટા પ્રાણુ. ૨૨૫
- જલ ઠંઠાણે થલ કરે, થલ ત્યાં જલ તૈયાર;
શક્તિ ધરાવે અંગમાં, દરિયો કે દરબાર. ૨૨૬
- અન્ન દેવ સખસેં બડે, સખ દેવનકા દેવ;
દેવ દેવતા માનવી, કરે અન્નકી સેવ. ૨૨૭
- ભગત ચલે વૈકુંઠમેં, બેઠ વિમાના માંહી;
અધવચસે પીછા વલે, વહાં ભાંગ તમાકુ નાંહી. ૨૨૮
- ધર શૂરા મઠ પંડીઆ, ગામ ગમારા ગોઠ;
ભરી સભામેં બોલતાં, થર થર ધુજે હોઠ. ૨૨૯

કાકા વહાલા કુંભ જલ, ગધા વહાલી રાખ;
પ્રાદાણુ વહાલા લાડવા, ખોઈ સવા લાખ. ૨૩૦

અછલ હે પણ ફેમ નહીં, ફેમ અછલસે બાદા;
બારા મણ રોટી તેરા મણ ઘી, કુત્તા લેકે ભાગા. ૨૩૧

જીણ દીન રાવણ જનમીચો, દશ મુખ એક શરીર;
માતા મન સંશય પડી, કીણ મુખ પાવું ખીર. ૨૩૨

ખટ દર્શનના જુદા મતાં, શોધ્યા તેણે ખાધાં ખતાં;
અખો કહે અંધારો કુવો, ઝગડો ટાળી કોઈ ન મુઓ. ૨૩૩

અલ્લા પુછે અલાદીને, એક વાતની અડી;
એરણુ હથોડી ને સાણસી, ત્રણમાં પહેલી કોણ ઘડી. ૨૩૪

દુષ્ટ નારી ઠગ મિત્રો, ચાકર સામુ ખોલનારો;
સાપ વસે જે ઘરમાં, મોત વિના નહીં આરો. ૨૩૫

સરવે સરખા નર નહીં, સર્વ સરખી નહીં નાર;
કેઈ ભલા કેઈ ભુંડા, એમ ચાલ્યો જાય સંસાર. ૨૩૬

અધિકારો બની અમલનો, જો નહીં ન્યાય કરીશ;
'અ' મુકીને અક્ષરો, સર્વ તને બક્ષીસ. ૨૩૭

એરણુની ચોરી કરે, કે સોયકા દાન;
ઉંચો નીચો ઉછળે, કેમ ન આયા વિમાન. ૨૩૮

ઉગમતાં અતિ રાતડો, આથમતાં નહીં પાર;
 દોય અવસ્થા લોગવે, દિન માંહી દિનકાર. ૨૩૬
 મણિખંધ સુદમ નવી હોવે, નાવે દિપક ગંધ;
 નાકાગ્ર દેખે નહીં, રોગી મરણ સંબંધ ૨૪૦
 ઘાસ પૂશ જો ખાતહે, ઉનકું સતાવે કામ;
 ખટરસ લોજન આવતાં, લજ્જા રાખે રામ. ૨૪૧
 અતિ ભલા નહીં ખેલના, અતિ ભલી નહીં ચૂપ;
 અતિ ભલા નહીં વરણુ, અતિ ભલી નહીં ધૂપ. ૨૪૨
 ચંપા તુજમે તીન ગુણુ, રૂપ ઘાટ ઓર વાસ;
 એક અવગુણુ એ સાંભળ્યા, ભમર ન આવે પાસ. ૨૪૩
 જાતી સ્મરણુ પામશે, અવધિ જ્ઞાન પ્રકાશ;
 ઉદય ઉદય પૂજા થશે, મંત્ર દેવ બલ ખાસ. ૨૪૪
 નિંદા હુમારી જો કરે, મિત્ર હુમારા સોય;
 બિન સાબુ બિન પાનીસે, મેલ હુમારા ધાય, ૨૪૫
 મુંડ મુંડાવી ટોપી ઘાલી, એમ ન થઈએ વેરાગીરે;
 મમતા ભાંગી તે વેરાગી, બાકી જગના ઢાંગીરે. ૨૪૬
 અંગ ગલિતં પલિતં મુંડં, દશન વિહીનં જાતં તુંડં;
 વૃદ્ધો યાતિ ગૃહીત્વા દંડં, તદપિ ન મુચ્યત્યાશાપિંડમ્. ૨૪૭

શ્રાવકે રાત્રે સુતી વખતે શું કરણી કરવી જોઈએ

(આ વિધિ પ્રશ્નોત્તર રત્નચિંતામણિમાં પાને ૨૮૪)

(પ્રથમ દેવનું સ્મરણ કરવું)

નમો વીયરાયાણું, સંવ નૂણું;
તેલુકપૂર્ણઆણું, જહઠિઆં વત્થુવાઈણું.

(અર્થ) - સર્વ વસ્તુના જાણ, ત્રણ લોકને પૂજનિક અને
યથાસ્થિત વસ્તુના પ્રરૂપક એવા વીતરાગ દેવને
નમસ્કાર થાઓ.

(પછી શુરૂનું સ્મરણ કરવું)

ધન્યાસ્તે ગ્રામ નગર જન પદાદયો;
યેષું મહીય ધર્માચાર્યા વિહરંતિ.

(અર્થ) - ધન્ય તે ગ્રામ, નગર, જનપદાદિક કે જેને વિષે મહારા.
ધર્માચાર્યા વિચરે છે.

(પછી ચાર શરણુ કરવા)

ક્ષીણુ રાગાદિ દોષોઘાઃ, સર્વજ્ઞા વિશ્વપૂજતા;
યથાર્થ વાદિનાહ્તઃ, શરણુયા શરણુ મમ.

(અર્થ) - ક્ષીણુ કર્યા છે રાગાદિ દોષોના સમૂહો જેમણે, સર્વ વસ્તુના જાણુ, વિશ્વે પૂજેલા, યથાર્થ વાદી, અને શરણુ કરવાને યોગ્ય એવા અરિહંત ભગવાનનું મને શરણુ થાઓ.

ધ્યાનાગ્નિ દગ્ધ કર્માણિ, સર્વજ્ઞા સર્વદર્શિનઃ;
અનંત સુખ વીર્યે ધાઃ, સિદ્ધાશ્ર શરણુ મમ.

(અર્થ) - ધ્યાનરૂપી અગ્નિયે બાળી નાખ્યાં છે કર્મ જેમણે, સર્વ વસ્તુના જાણુનાર, તથા દેખનાર અનંત સુખ, અનંત-વીર્યયુક્ત, એવા સિદ્ધ ભગવાનનું મને શરણુ થાઓ.

(પછી સાધુજીનું શરણુ)

જ્ઞાન દર્શન ચારિત્ર, યુતા સ્વપર તારકાઃ;
જગત્પૂજ્યાઃ સાધવશ્ચ, ભવંતુ શરણુ મમ.

(અર્થ) - જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર કરી યુક્ત, પરને અને પોતાને તારનાર, અને ત્રણુ જગતને વંદનીક એવા સાધુનું મને શરણુ થાઓ.

(પછી ધર્મનું શરણુ)

સંસાર દુઃખ સંહત્તા, કર્તા મોક્ષસુખ સ્થય;

જન પ્રણીત ધર્મશ્રી, સદૈવ શરણુમમ.

(અર્થ)-સંસારરૂપી દુઃખનો નાશ કરનારા અને મોક્ષ સુખને આપનારા એવા જન પ્રણીત ધર્મનું મને શરણુ થાઓ.

ચક્રિંગો જીજ્ઞાસુમો, ન કચ્છો ચક્રિંગસરણુમવિ નકયં;
ચક્રિંગ ભવચ્છેદ્યો, ન કચ્છો હા હારિચ્છો ધર્મમોત્તિ.

(અર્થ)-દાન, શીલ, તપ અને ભાવરૂપ ચાર અંગવાલો ધર્મ મેં ન કર્યો, ચાર શરણુ પણ ન કર્યાં, અને ચાર ગતિરૂપ ભવનો છેદ પણ ન કર્યો, હા ! ઇતિ ખેદે ! હું ધર્મ હારી ગયો !

(પછી દુષ્ટત્વની ગહાં યાને નિંદા.)

જમણુ વય કાચ્છેહિં, કચકારી આણુમધિં આચરિયં;
ધર્મવિરુદ્ધમસુદ્ધં, સ્વં ગરિહામિ તં પાવં

(અર્થ)-મન વચન કાયાના યોગથી જે કોઈ ધર્મ વિરુદ્ધ અર્થાત પ્રભુની આજ્ઞા વિરુદ્ધ કૃત્ય કર્યું હોય, કરાવ્યું હોય, તેમજ અનુમોદ્યું હોય તે સર્વ પાપની હું નિંદા કરું છું.

(સુકૃત્યનું અનુમોદન કરવું.)

અહવા સંવચિય વીયરાયવયણાનુસારી જ'સુકયં;
કાલતએવિ તિવિહં, આણુમોએ સો તયં સંવં.

(અર્થ)–અથવા વીતરાગના વચનને અનુસારે ત્રણ કાલમાં
જે સર્વ કૃત્ય કર્યું, તે સર્વ મન વચન કાયાએ
કરી અનુમોદું છું.

(સર્વ જીવોને ખમાવવા.)

ખામેમિ સંવ જીવા, સંવે જીવા ખમંતુ મે;
મિત્તિ મે સંવ જૂએસુ, વેર'મઝઝં ન કેણુઈ.

(અર્થ)–સર્વ જીવોને હું ખમાવું છું. સર્વ જીવો મહારા ઉપર
ક્ષમા કરજો. મહારે સર્વ જીવોની સાથે મિત્રતા છે.
પણ કોઈની સાથે વૈરભાવ નથી. (પછી ગંઠસીનું
પચ્ચખખાણુ કરે. વ્રત સંક્ષેપ કરી, ખારે વ્રત અંગીકાર
કરી દેશાવકાશિકનું પચ્ચખખાણુ કરે.)

(પાપ સ્થાન વર્જવા)

તહા કોહં ચ માણું ચ, માયા લોહં તહેવં ચ,
પિન્નં દોસં ચ વળ્લેમિ, અભ્યાખ્યાણું તહેવં ચ;
અરથં રથં પેસૂન્નું, પરપરિવાયં તહેવં ચ,
માયા મોસં ચ મિચ્છત્તં, પાવઠાણાણિ વળ્લેમોત્તિ.

(અર્થ) - કોધ, માન, માયા, લોભ, રાગ, દ્વેષ, અભ્યાખ્યાન,
પેશુન્ય, રતિ અરતિ, પરપરિવાદ, માયા, મૃષાવાદ,
અને મિથ્યાત્વશબ્દ એ પાપસ્થાનોને હું વર્જું છું.

જઠં મે હુજ્જં પમાઓ, ઈમસ્સ દેહસ્સ ઈમાઇ રયણીએ,
આહાર સુવહિ દેહં, સંવં તિવહેણુ વોસરિયં.

(અર્થ) - જો આ રાત્રીને વિષે માફં મરણુ થાય તો ચાર
પ્રકારનો આહાર, ધન, ધાન્ય, ઘર, રાચરચીલું અને
કુટુંબ તેમજ આ દેહ એ સર્વને મન, વચન,
કાયાએ કરી વોશિરાવું છું.

(ભાવના ભાવવી)

એગોહં નત્થિ મે કોઇ, નાહમજ્જસ્સ ઈસ્સઇ;
એવં અદીણુ માણુસો, અપ્પાણુ માણુસાસઇ.

એગો મે સાસઓ અપ્પા, નાણુ દંસણુ સંજુઓ;
 સેસા મે બાહિરા ભાવા, સગ્વ સંજોગ લખખણુ.
 સંજોગ મૂલા જીવેણુ, પત્તા દુખખં પરંપરા;
 તમ્હા સંજોગ સંબંધં, સગ્વે તિવિહેણુ વોસરિયં.

(અર્થ)—હું એક છું, મારું કોઈ નથી, તેમ હું પણ કોઈનો
 નથી, એ પ્રકારે આ દીન મનથી આત્માને શીખા-
 મણુ આપે.

જ્ઞાન દર્શન યુક્ત એવો એક મારો આત્મા શાશ્વત
 છે, બાકીના તન ધન અને કુટુંબ એ સર્વ સંયોગ
 રૂપ લક્ષણવાળા છે. સંયોગ રૂપ મૂલથી જીવ દુઃખની
 પરંપરાને પામ્યો છે. તે કારણ માટે સર્વ સંયોગ
 સંબંધને મન વચન કાયાથી વોસિરાવું છું.

એવી રીતે ભાવના ભાવી નવકાર મંત્ર સમરતો સુએ.
 એમ એક નવકારગણી ન પાલે ત્યાં સુધી અભિગ્રહ છે.
 આ વિધિ ઘણી સારી છે. મરણ થાય તો આરાધક
 થઈ જાય. માંદગીને વખતે તો અવશ્ય કરવા યોગ્ય છે.

સમાધિ વિચાર.

(સસ્તી વાંચન માળાની “ મગધરાજ શ્રેણિક ” માં આવેલા ૩૮૨ દુહામાંથી લંબાણના લયથી માત્ર થોડાકજ અત્રે આપ્યા છે.)

પરમાણુદં પરમ પ્રભુ, પ્રણમું પાસજીણુદં;
વંદુ વીર આદે સહુ, ચઢવીશે જીન ચંદ. ૧

ઈંદ્રભૂતિ આદે નમુ, ગણધર મુનિ પરિવાર;
જીનવાણી હૈડે ધરી, ગુણવંત શુરૂ નમું સાર. ૨

આ સંસાર અસારમાં, લમતાં કાળ અનંત;
અસમાધે કરી આતમા, કીમહી ન પામ્યો અંત. ૩

ચઉ ગતિમાં લમતાં થકાં, દુઃખ અનંતાનંત;
લોગવીયાં એણે જીવડે, તે જાણે ભગવંત. ૪

કોઈ અપૂરવ પુણ્યથી, પામ્યો નર અવતાર;
ઉત્તમ કુળ ઉત્પન્ન થયો, સામગ્રી લહી સાર. ૫

જીનવાણી શ્રવણે સુણી, પ્રણમી તે શુભ ભાવ;
તિણથી અશુભ ટળ્યાં ઘણાં, કાંઈક લહી પ્રસ્તાવ. ૬

- વિષય ક્ષાય ટળ્યા થકી, હોય સમાધી સાર;
તેણુ કારણુ વિવરી કહું, મરણુ સમાધિ વિચાર; ૭
- જે પરિણામ ક્ષાયના, તે ઉપશમ જન્મ થાય;
તેહ સરૂપ સમાધિનું, એ છે પરમ ઉપાય. ૮
- સમ્યગ્ દ્રષ્ટિ જીવને, તેહનો સહજ સ્વભાવ;
મરણુ સમાધિ વાંછે સદા, થિર કરી આતમ ભાવ. ૯
- કાળ અનાદિ અભ્યાસથી, પરિણતિ વિષય ક્ષાય;
તેહની શાંતિ જળ હુએ, તેહ સમાધિ કહાય. ૧૦
- અવસર નિકટ મરણુ તણે, જળ જાણે મતિવંત;
તવ વિશેષ સાધન લણી, ઉલસિત ચિત્ત અત્યંત. ૧૧
- સમ્યગ્ દુષ્ટિ સિંહ છે, શત્રુ મોહાદિક આઠ;
અષ્ટ કર્મકી વર્ગણા, તે સેનાનો ઠાઠ. ૧૨
- દુઃખ દાયક એ સર્વદા, મરણુ સમય સુવિશેષ;
જેર કરે અતિ જાલમી, શુદ્ધિ ન રહે લવલેશ. ૧૩
- કર્મો કે અનુસાર એમ, જાણી સમકિત વંત;
કાયરતા દૂરે કરે, ધીરજ ધરે અંતિ સંત. ૧૪
- સમ્યગ્ દ્રષ્ટિ જીવકું, સદા સરૂપકે ભાસ;
જડ પદ્મલ પરિચયથકી, ન્યારો સદા સુખવાસ, ૧૫

- આતમ જ્ઞાનકી મગનતા, તિનમેં હોય લયલીન;
રંજત નહીં પર દ્રવ્યમેં, નિજગુણમેં હોય પીન. ૧૬
- વિનાશીક પુદ્ગલ દશા, ખીણુ ભંજુર સ્વભાવ;
મેં અવિનાશી અનંત હું, શુદ્ધ દશા થીરભાવ. ૧૭
- નિજ સરૂપ જાણે ઇસો, સમકિત દ્રષ્ટિજીવ;
મરણુ તણેા ભય નહીં મને, સાધ્ય સદા છે શિવ. ૧૮
- થિરતા ચિત્તમેં લાયકે, ભાવના ભાવે એમ;
અથિર સંસાર એ કારમા, ઇણું મુજ નહિ પ્રેમ. ૧૯
- એહ શરીર શિથિલ હુઆ, શક્તિ હુઈ સખ ખીણુ;
મરણુ નજીક અખ જાણીએ, તેણે નહીં હોના દીન. ૨૦
- સાવધાન સખ વાતમેં, હુંઈ કઈં આતમ કાજ;
કાલ કૃતાંતકું (યમ)જીતકે, વેગે લઈ શિવરાજ. ૨૧
- દેખતહી ઉત્પન્ન ભયા, દેખત વિલય તે હોય;
તિણે કારણુ એ શરીરકા, મમત ન કરણુ કોય. ૨૨
- એહ સંસાર અસારમેં, ભમતાં વાર અનંત;
નવ નવ ભવ ધારણુ કર્યા, શરીર અનંતા નંત. ૨૩
- જન્મ મરણુ હોય સાથ છે, છિણુછિણુ મરણુ તે હોય;
મોહ વિકળ એ જીવને, માલમ ના પડે કોય. ૨૪

- મેં તો ચેતન દ્રવ્ય હું, ચિદાનંદ મુજરૂપ;
એતો પુદ્ગલપિંડ હે, ભરમ જાલ અંધ કુપ. ૨૫
- સડણ પડળ વિદ્વંસણો, એહ પુદ્ગલકો ધર્મ;
થિતીપાકે ખિણુ નવી રહે, જાણે એહિજ મર્મ. ૨૬
- અનંત પરમાણુ મિલીકરી, લયા શરીર પરજાય;
વરણાદિક બહુવિધ મિદ્યા, કાળે વિખરી જાય. ૨૭
- પુદ્ગલ મોહિત જીવકું, અનુપમ ભાસે એહ;
પણ જે તત્ત્વવેદી હોયે, તિનકું નહીં કુછ નેહ. ૨૮
- ઉપની વસ્તુકારમી, ન રહે તે થિર વાસ;
એમ જાણી ઉત્તમ જનો, ધરે ન પુદ્ગલ આશ. ૨૯
- પુદ્ગલ મોહિત જીવકું, અનુપમ ભાસે એહ;
પણ જે તત્ત્વવેદી હોયે, તિનકું નહીં કછું નેહ. ૩૦
- ઉપની વસ્તુ કારમી, ન રહે તે થીર વાસ,
એમ જાણી ઉત્તમ જનો, ધરે ન પુદ્ગલ આશ. ૩૧
- મોહ તણ સમતા લણ, જાણો વસ્તુ સ્વરૂપ;
પુદ્ગલ રાગ ન કીજીએ, નવિ પડિયે ભવ કુપ. ૩૨
- વસ્તુ સ્વભાવે નીપજે, કાળે વિણુસી જાય;
કરતા લોકતા કેા નહીં, ઉપચારે કહેનાય. ૩૩

તેહ કારણ એ શરીર શું, સંબંધ ન મારે કાય;
મેં ન્યારા એહથી સદા, એ પણ ન્યારો જોય. ૩૪

એહ જગતમાં પ્રાણીઆ, ભરમે ભૂદયા જેહ;
જાણી કાયા આપણી, મમત ધરે અતિ તેહ. ૩૫

જબ યિતિ એહ શરીરકી, કાળ પોંચે હોય ખિલ;
તવ શુરે અતિ દુઃખ ધરે, કરે વિલાપ એમ દિન. ૩૬

હા માતા તું કિહાં ગઈ, અમ ધરની રખવાળ;
હા બેની તું કિહાં ગઈ, રોવત મૂકી બાળ. ૩૭

મોહ વિકલ એમ જીવડા, અજ્ઞાને કરી અંધ;
મમતાવશ ગણી માહરા, કરે કલેશના ધંધ. ૩૮

જ્ઞાનવંત ઉત્તમ જના, ઉનકા એહ વિચાર;
જગમાં કોઈ કીસીકા નહીં, સંજોગિક સહુ ધાર. ૩૯

ભવમાં ભમતાં પ્રાણીઆ, કરે અનેક સંબંધ;
રાગદ્વેષ પરિણતી થકી, બહુવિધ બાંધે બંધ. ૪૦

વનકે બીચ એક તડૂ વિષે, સંધ્યા સમય જબ હોય;
દશ દિશથી આવી મળે, પંખી અનેક તે જોય. ૪૧

રાત્રે તિહાં વાસો વસે, સર્વિ પંખી સમુદાય;
પ્રાતઃકાળ ઉડી ચલે, દશે દિશે તેહુ બાય. ૪૨

- ઈણવિધ એહ સંસારમેં, સવિ કુટુંબ પરિવાર;
સંબંધે સહુ આવી મળે, ચિતિ પાકે રહે ન કે વાર. ૪૩
- કીસકા બેટા બાપહે, કીસકી માત ને જાત;
કીસકા પતિ કીસકી પ્રિયા, કીસકી ન્યાત ને જાત. ૪૪
- કીસકા મંદિર માળીયા, રાજ્ય ઋષ્ય પરિવાર;
ક્ષીણ વિનાસી એ સહુ, એમ નિશ્ચે ચિત ધાર. ૪૫
- એહ શરીર નહીં માહરૂં, એ તો પુદ્ગલ ખંધ;
હું તો ચેતન દ્રવ્ય છું, ચિદાનંદ સુખકંદ. ૪૬
- એહ શરીરકા નાશથી, મુજકું નહીં કાંઈ ખેદ;
હું તો અવિનાશી સદા, અવિચળ અકળ અલેદ. ૪૭
- સડો પડો વિદ્રંસ હો, જલો ગલો હુઓ છાર;
અથવા ચિર થઇને રહો, પણ મુજકું નહીં ખ્યાર. ૪૮
- જ્ઞાન દ્રષ્ટિ પ્રગટ ભઈ, મીટ ગયા મોહ અંધાર;
જ્ઞાન સરૂપી આતમા, ચિદાનંદ સુખકાર. ૪૯
- નિજ સરૂપ નિરધારકે, મેં લયા ઇનમેં લીન;
કાળકા લય મુજ ચિત નહીં, કયા કર શકે એ દીન; ૫૦
- ઈનકા દળ પુદ્ગલ વિશે, મોપર ચલે ન કાંચ;
મેં સદા થીર શાસ્વતા, અક્ષય આતમરાય. ૫૧

જ્ઞાન રસાયણ પાયકે, મીટ ગઈ પુદ્ગલ આશ;
અચળ અખંડ સુખમે' રમું, પુરણાનંદ પ્રકાશ. ૫૨

જેસે ઠંચુકે ત્યાગથી; વિણસત નાહીં ભુજંગ;
દેહ ત્યાગથી જીવ પણ, તેસે રહત અભંગ. ૫૩

એહ અવસર એમ બાણકે, મેં ભયા અતિ સાવધાન;
પુદ્ગલ મમતા છાંડકે, ધરું શુદ્ધ આતમ ધ્યાન. ૫૪

અપની પરિણતિ આદરી, નિર્મળ જ્ઞાન તરંગ;
રમણ કરું નિજ રૂપમેં, અખ નહીં પુદ્ગલ રંગ. ૫૫

પુદ્ગલ પિંડ શરીર એ, મેં હું ચેતન રાય;
મેં અવિનાશી એહ તો, ક્ષીણમેં વિણસી જાય. ૫૬

ઈણકી ચિતિ પુરણ ભઈ, રહેણેકી નહીં આશ;
વરણ રસ ગંધ ફરસ સહુ, ગિલન લગા ચિંહુ પાસ. ૫૭

રાગ દ્વેષ પરિણામથી, કરમ બંધ બહુ હોય;
પરભવ દુઃખદાયક ઘણા, નરકાદિક ગતિ જોય. ૫૮

મેં મેરા એ ભાવથી, કિયોં અનંતો કાળ;
જનવાણી ચિત પરિણમે, છૂટે મોહ જંજાળ. ૫૯

ઈચ્છાથી નવી સંપજે, કલ્પે વિપત ન જાય;
પણ અજ્ઞાની જીવકું, વિકલ્પ અતિશય થાય. ૬૦

- પુદ્ગલ રચના કારમી, વિષ્ણુસંતા નહીં વાર;
એમ બાણી મમતા તણ, સમતા શું સુજ પ્યાર. ૬૧
- એહ શરીરકા કારણે, જો હોય ગુણુકા નાશ;
એહ કઠાપી ના કળએ, તુમકું કહું શુભ ભાસ. ૬૨
- આત્મા ગુણુ રક્ષણુ બાણી, દ્રઢતા ધરે અપાર;
દેહાદિક મૂર્છા તણ, સેવે શુભ વ્યવહાર. ૬૩
- સંજમ ગુણુ પરિભાવથી, ભાવી ભાવ સંજોગ;
મહા વિદેહ ખેત્રાં વિશે, જન્મ હોવે શુભ જોગ. ૬૪
- જીહાં સીમંધર સ્વામીજી, આદે વીશ જીણુંદ;
ત્રીભુવન નાયક સોહતા, નિરખું તસ મુખચંદ, ૬૫
- કેવલ જ્ઞાન દિવા કરૂં, બહુ કેવળી ભગવાન;
વળી મુનિવર મહા સંજમી, શુદ્ધ ચરણુ ગુણુવાન. ૬૬
- એહવા ઉત્તમ ક્ષેત્રમાં, જો હોય મહારો વાસ;
તો પ્રભુ ચરણુ કમળ વિશે, નિશ્ચિન કરૂં નિવાસ. ૬૭
- અતિ ભકિત બહુ માનથી, પૂજ પદ અરવિંદ;
અવણુ કરૂં જીનવર ગિરા, સાવધાન ગત દ્વંદ. ૬૮
- સમવ સરણુ સુરવર રચે, રતન સિંહાસન સાર;
બેઠા પ્રભુ તસ ઉપરે, ચોત્રીશ અતિશય ધાર. ૬૯

વાણી શુભ પાંત્રીશ કરી, વરસે અમૃત ધાર;
 તે નિસુણી હૃદયે ધરી, પામું ભવ જલ પાર. ૭૦
 નિવિઠ કર્મ મહારોગ જે, તિણકું ફેડણ હાર;
 પરમ રક્ષાયણ જીનગિરા, પાન કંઈ અતિ ખ્યાર. ૭૧
 ક્ષાયક સમકિત શુદ્ધતા, કરવાનો પ્રારંભ;
 પ્રભુ ચરણ સુપસાયથી, સફળ હોવે સારંભ. ૭૨
 રાગ દ્રેષ દોષ દોષ એ, અષ્ટ કરમ જડ એહ;
 હેતુ એહ સંસારકા, તિનકો કરવો છેહ. ૭૩
 ત્રિભુવનમેં સૂરજ પડે, મિથ્યા તિમિર હરંત;
 એહવા પ્રભુ કું દેખ કે, રોમ રોમ ઉલસંત; ૭૪
 આરોહણ કરી શ્રેણીકું, ઘાતી કરમ કો નાશ;
 ઘન ઘાતી છેદી કરી, કેવળ જ્ઞાન પ્રકાશ. ૭૫
 એક સમય ત્રણ કાળ કે, સકળ પહારથ જેહ;
 જાણે દેખે તત્વથી, સાદી અનંત અછેહ. ૭૬
 અવિચળ લક્ષ્મીકો ધણી, એહ શરીર અસાર;
 તિનકી મમતા કીમ કરે, જ્ઞાનવંત નિરધાર. ૭૭
 સમ્યગ્ દ્રષ્ટિ આત્મા, એણુ વિધ કરી વિચાર;
 ચિરતા નિજ સ્વભાવમેં, પરપરિણતિ પરિહાર. ૭૮

સમરથ એક મહાબળી, મોહ સુભટ જગ બાણ;
સર્વી સંસારી જીવકું, પટકે ચિંહું ગતિ ખાણ. ૭૬

દુષ્ટ મોહ ચંડાળકી, પરિણતિ વિષમ વિરૂપ;
સંજમધર મુનિ શ્રેણિગત, પટકે લવજળ કૂપ. ૮૦

અવસરલહી અખ મેં લયા, નિર્ભય સર્વ પ્રકાર;
આતમ સાધન અખ કરે, નિઃસંદેહ નિરધાર. ૮૧

એણી વિધ લાવ વિચારકે, આણુંદમય રહે સોય;
આકુળતા કીણુ વિધ નહીં, નિરાકુલ ધિર હોય. ૮૨

આકુળતા લવ બીજહે, ઇણુથી વધે સંસાર;
બાણી આકુળતા તજે, એ ઉત્તમ આચાર. ૮૩

આકુળતા કેઈ કારણે, કરવી નહીં લગાર;
એ સંસાર દુઃખ કારણો, ઇણુકુ દૂર નિવાર. ૮૪

જખ નિજ ભોગ ચલિત હોવે, તખ કરે એહ વિચાર;
એ સંસાર અનિત્ય છે, ઇણુમેં નહીં કછુ સાર. ૮૫

એહ સરૂપ સંસારકો, બાણી ત્રીભુવનનાથ;
રાજ ઋધિ સખ છોડકે, ચલ્યા શિવપુર સાથ. ૮૬

મુજને પંચપરમેષ્ઠિ એ, પરમ શરણુ મુજ એહ;
વળી જીનવાણિ શરણુ છે, પરમ અમૃત રસ એહ. ૮૭

- જ્ઞાનાદિક આતમગુણા, રતનત્રયી અભિરામ;
એહ શરણુ મુજ અતિ લહું, જેથી લહું શીવધામ. ૮૮
- એહ શરણુ ચિત્ત ધારકે, થિર કરવો પરિણામ;
જળ થિરતા હોયે ચિત્તમાં, તખ નિજરૂપ વિસરામ. ૮૯
- આત્મરૂપ નિહાળતાં, કરતાં ચિંતન તાસ;
પરમાણુદ પદ પામીએ, સકળ કર્મ હોય નાશ. ૯૦
- પરમજ્ઞાન જગ એહ છે, પરમ ધ્યાન પણ એહ;
પરમબ્રહ્મ પરગટ કરે, પરમ જ્યોતિ ગુણુ ગેહ. ૯૧
- જે સરૂપ અરિહંતકો, સિદ્ધ સરૂપ વળી જેહ;
તેહવો આતમરૂપ છે, તિણુમે નહીં સંદેહ. ૯૨
- અખ એહ શરીરકી, આયુર્બલ થિતિ જેહ;
પુરણુ ભઈ અખ નવી રહે, કીણુવિધ રાખી તેહ. ૯૩
- થિતિ પરમાણુ તે રહે, અધિક ન રહે કેણીભાત;
તો તસ મમતા છોડવી, એ સમજણુકી ખાત. ૯૪
- જો અખ એહ શરીરકી, મમતા કરીએ ભાઈ;
પ્રિતિ રાખીએ તેહસું, દુઃખદાયક બહુ થાઈ. ૯૫
- ઈંદ્રાદિક સુર મહાબળી, અતિશય શક્તિધરંત;
થિતિ પુરણુથયે તેહ પણ, ખીણુ એક કોઉ ન રહંત. ૯૬

એવહા પરાક્રમકા ધણી, જબથિતિ પૂરણ હોય;
 કાળ પિશાચ જબ સંગ્રહે, રાખી ન શકે કોય. ૬૭
 પુદ્ગલ રચના કારમી, વિણુસંતાં નહીંવાર;
 તે ઉપર મમતા કીસી, ધરમ કરો જગ સાર. ૬૮
 જુઠા એહ સંસાર છે, તિણુકું જાણો સાચ;
 ભૂલ અનાદી અજ્ઞાનકી, મોહ કરાવે નાચ. ૬૯
 સ્વપ્ન સરીખા લોગ છે, ઋષિ ચપળા ઝબકાર;
 કાલ આણી જળખિંદુ સમ, આયુ અધિર સંસાર. ૧૦૦
 રાગ દશાથી જીવકું, નિવિડ કરમ હોય બંધ;
 વળી દુર્ગતિમાં જઈ પડે, જીહાં દુઃખના બહુ બંધ ૧૦૧
 એહ સરૂપ સંસારકા, પ્રત્યક્ષ તુમ દેખાય;
 તેણુ કારણ મમતા તણ, ધર્મ કરો ચિત્તલાય. ૧૦૨
 પુન્ય સંજોગે પામિયા, નરભવ અતિ સુખકાર;
 ધર્મ સામગ્રી સવિમળી, સફલ કરો અવતાર ૧૦૩
 ધરમ ધરમ જગ સહુ કરે, પણ તસ ન લહે મરમ;
 શુદ્ધ ધરમ સમજ્યા વિના, નવિમીટે તસ ભરમ. ૧૦૪
 પરમ પંચ પરમેષ્ઠિકો, સમરણ અતિ સુખદાય;
 અતિ આદરથી કીજીએ, જેહથી ભવદુઃખ જાય. ૧૦૫

અરિહંત સિદ્ધ પરમાતમા, શુદ્ધ સરૂપી જેહ;
તેહના ધ્યાન પરલાવથી, પ્રગટે નિજ ગુણ રેહ. ૧૦૬

ભવ ભવ મેલી મૂકીયા, ધન કુટુંબ સંજોગ;
વાર અનંતા અનુભવ્યા, સવિ સંજોગ વિજોગ. ૧૦૭

અજ્ઞાની એ આતમા, ભસ ભસ ગતિમેં નય;
મમતાવશ ત્યાં તેહવો, હુઈ રહી બહુ દુઃખ પાય. ૧૦૮

સહજ સ્વરૂપ જે આપણો, તે છે આપણી પાસ,
નહીં કીસીસું જાણના, નહીં પરકી કીસી આસ. ૧૦૯

જન્મ મરણકા દુઃખ ટળે, જબ નિરખે નિજ રૂપ;
અનુક્રમે અવિચળ પદ લહે, પ્રગટે સિદ્ધ સ્વરૂપ. ૧૧૦

નિજ સરૂપ જાણ્યા વિના, ભવ ભમે સંસાર;
જબ નિજ રૂપ પિછાણીએ, તબ લહે ભવકો પાર. ૧૧૧

કાળ જગતમેં સહુ શીરે, ગાફલ રહેણાં નાંહી;
કબહીક તુંજકું પણ ગ્રહે, સંશય ઈનમેં નાંહી. ૧૧૨

ફાગદ ખેદ ના કીજીએ, કર્મ બંધ બહુ થાય;
જાણી એમ મમતા તણ, ધર્મ કરો સુખઢાય. ૧૧૩

એહ થિતિ સંસારકી, પંખીકા મેલાપ;
ખીણ ખીણમેં ઉડી ચલે, કયા કરના સંતાપ. ૧૧૪

ભવ સાયરમાં ખૂડતાં, ના કોઈ રાખણહાર;
ધર્મ એક પ્રવહણ સમો, કેવલી ભાખીત સાર. ૧૧૫

દાન શિયલ તપ ભાવના, ધર્મ એ ચાર પ્રકાર;
રાગ ધરો નિત્ય એહ શું, કરો શક્તિ અનુસાર. ૧૧૬

રાગે રાગ દશા વધે, તેમ વળી વિષય વિકાર;
મમતા મૂર્છા બહુ વધે, એ દુર્ગતિ દાતાર; ૧૧૭

જો ઉત્તમ પુરૂષ તણી, સંગતે લહીએ ધર્મ;
ધરમ આરાધી અનુક્રમે, પામીએ શિવપુર સર્મ. ૧૧૮

આયુ અલ્પ નિજ બાણકે, સમકિત દ્રષ્ટિવંત;
દાન પુન્ય કરણા છકે, નિજ હાથે કરે સંત. ૧૧૯

મહાવ્રતધારી મુનિવરા, સમ્યગ્ જ્ઞાન સંયુક્ત;
ધારક દશવિધ ધર્મના, પંચ સમિતિ ત્રણ શુભ. ૧૨૦

એહવા ઉત્તમ શુરૂ તણો, પુન્યથી જોગ જો હોય;
અંતર ખોલી એકાંતમે, નિશલ્યભાવ હોય સોય. ૧૨૧

અપના મનમેં ચિંતવે, દુષ્ટ કરમ વશ જેહ;
પાપ કરમ જે હોઈ ગયું, બહુ વિધ નિંદે તેહ. ૧૨૨

મિથ્યા દુષ્કૃત લલી પરે, દીજે ત્રિકરણ શુદ્ધ;
એણી વિધ પવિત્ર થઈ પછે, કીજેનિર્મળ બુધ. ૧૨૩

અવશ્ય મરણ નિજ મન વિશે, લાસ ન હુએ જામ;
 સર્વ પરિશ્રદ ત્યાગકે, આહાર ચાર તજે તામ. ૧૨૪
 જો કદિ નિર્ણય નવી હુવે, મરણતણે મનમાંહે;
 તો મરજદા કીજીએ, અમુક કાલકી ત્યાંહે. ૧૨૫
 સર્વ આરંભ પરિશ્રદ, તીનકો કીજે ત્યાગ;
 ચારે આહાર પચખિએ, ઇણવિધિ કરે મહા ભાગ. ૧૨૬
 શુદ્ધ ઉપયોગમાં વર્તતો, આતમ શુણ અનુરાગ;
 પરમાતમકે ધ્યાનમેં, લીન ચોર સખ ત્યાગ. ૧૨૭
 ધ્યાતા ધ્યેયની એકતા, ધ્યાન કરતા હોય;
 આતમ હોય પરમાતમા, એમ જાણે તે સોય. ૧૨૮
 એહ સમાધિ પ્રભાવથી, ઇંદ્રાદિકકો ઋધ્ધ;
 જિત્તમ પદવિ તે લહે, સર્વ કારજકો સિદ્ધ. ૧૨૯
 મહા વિભૂતિ પાયકે, વિચરંતા ભગવાન;
 વળી કેવલી મુનિરાજને, વંદે સ્તવે બહુ માન. ૧૩૦
 નંદીસર આદે ઘણાં, તીરથ વંદે સાર;
 સમકિત નિર્મળ તે કરે, સદ્ગુણ કરે અવતાર. ૧૩૧
 સુર આયુ પૂરણ કરી, તિહાંથી ચવીને તેહ;
 મનુષ્યગતિ જિત્તમ કુલે, જનમ લહે લવીતેહ. ૧૩૨

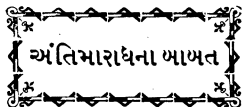
રાજ્ય ઋષિ સુખ લોગવી, સદ્ગુરૂ પાસે તેહ;
 સંજમ ધર્મ અંગીકરી ગુરૂ સેવે ધરીનેહ. ૧૩૩

શુદ્ધ ચરણ પરિણામથી, અતી વિશુદ્ધતા થાય;
 શ્રપક શ્રેણી આરોહીને, ઘાતી કરમ ખપાય ૧૩૪

કેવળ જ્ઞાન પ્રગટ ભયો, કેવળ હરશન ભાસ;
 એક સમય ત્રણ કાલકો, સરવે વસ્તુ પ્રકાશ. ૧૩૫

મહિમા મરણ સમાધિનો, જાણે અતિ ગુણગેહ;
 ભણુ કારણ ભવી પ્રાણીયા, ઉદમ કરી તે એહ. ૧૩૬

હે જીવ ! તારે આખર વખતે શું કરવું જોઈએ.

૧-અતિચાર આલોવવા, પ્રતો ઉચ્ચરવા, જીવોને ખમાવવા,
અને અઠાર પાપસ્થાનક વોસરાવવાં જોઈએ.

૨-ચાર શરણુ ગ્રહણ કરવાં, દુષ્કૃત (પાપ)ની નિંદા કરવી,
સારાં કામોની અનુમોદના કરવી, પંચપરમેષ્ટિને નમસ્કાર
કરવા જોઈએ.

૩-છતી શક્તિએ જ્ઞાનીઓને વસ્ત્ર, પાત્ર, અન્ન વિગેરે ન
આપ્યું હોય કે અવજ્ઞા કરી હોય તે માફ દુષ્કૃત
મિથ્યા થાઓ.

૪-જ્ઞાનની નિંદા કરી હોય, આશાંતના કરી હોય, તે
માફ દુષ્કૃત મિથ્યા થાઓ.

૫-સમ્યક્ત્વ રૂઢી પેરે પાળ્યું ન હોય તે માફ દુષ્કૃત
મિથ્યા થાઓ.

- ૬-જીનેશ્વરની ભક્તિપૂર્વક પૂજા ન કરી હોય, કે અભક્તિથી પૂજા કરી હોય તે માફ દુષ્ટ મિથ્યા થાઓ.
- ૭-દેવદ્રવ્યનો જાણે અજાણે વિનાશ કર્યો હોય, અથવા નાશ થતો જોઈ ઉપેક્ષા કરી હોય તે માફ દુષ્ટ મિથ્યા થાઓ.
- ૮-જીન મંદીરમાં આશાતના કરનારને છતી શક્તિએ રોક્યો ન હોય તો તે માફ દુષ્ટ મિથ્યા થાઓ.
- ૯-પંચસમિતિ, ત્રણ ગુપ્તિ સહીત ચારિત્ર ન પાળ્યું હોય તો તે માફ દુષ્ટ મિથ્યા થાઓ.
- ૧૦-મારાથી એકેન્દ્રિય, બેઠંદ્રિય, ત્રેન્દ્રિય, ચૌરેન્દ્રિય, જીવની વિરાધના થઈ હોય, તેમજ જળચર, થળચર, ખેચર વિગેરે પંચેન્દ્રિય જીવોનો વધ થયો હોય તો તે માફ પાપ મિથ્યા થાઓ.
- ૧૧-હું ક્રોધથી-લોભથી-ભયથી-હાસ્ય,કુતુહલથી અસત્ય જોલ્યો હોઉં તેની હું નિંદા કરું છું.
- ૧૨-છળકપટથી કોઈનું નહીં આપેલું એવું થોડું પણ ધન મેં ગ્રહણ કર્યું હોય તેની હું નિંદા કરું છું.
- ૧૩-રાગ સહીત દેવતા, મનુષ્ય, તિર્યંચ સંબંધી મેં મૈથુન સેન્યું હોય તેની હું નિંદા કરું છું.

૧૪-ધન, ધાન્ય વિગેરે પરિગ્રહમાં મેં મમત્વભાવ રાખ્યો હોય તેની હું નિંદા કરું છું.

૧૫-રાત્રિભોજનનો ત્યાગ કર્યો ન હોય તેની હું નિંદા કરું છું.

૧૬-જીનેશ્વર ભગવાને કહેલો બાર પ્રકારનો તપ છતી શક્તિએ ન કર્યો હોય તેની હું નિંદા કરું છું.

૧૭-મોક્ષ સમીપ લઈ જવાવાળા સારાં કામોમાં મન વચન અને કાયાથી ઉદ્યમ ન કર્યો હોય તેની હું નિંદા કરું છું.

૧૮-હે જીવ ! તારે કે.ધ મુકી દઈ સર્વ જીવોને ક્ષમા આપવી અને પૂર્વનું વેર દુર કરી સર્વે તારા મિત્રો છે એવું ચિંતવવું જોઈએ.

૧૯-જે અરિહંતો ચોત્રીસ અતિશય યુક્ત છે, આઠ કર્મથી યુક્ત છે, જેમને સંસાર રૂપી સમુદ્રમાં ભગવાનું નથી, જેણે ભાવ શત્રુઓનો નાશ કર્યો છે અને ત્રણ જગતને પૂજનીય છે એવા અરિહંતોનું મને શરણુ હોજો.

૨૦-જેઓ આ દુઃખી સંસાર રૂપી સમુદ્ર તરી ગયા છે. ને જેઓ સિદ્ધિપદને પામ્યા છે, જેઓએ ભારે તપશ્ચર્યા કરી કર્મોને જીત્યા છે, ને મોક્ષ સુખ મેળવ્યું છે. જેમને જન્મ, જરા, મરણનો ભય નથી, કોઈ જાતના કષાયો નથી. ને જેમનો આત્મા શુદ્ધ નિર્મળ છે તેવા સિદ્ધ ભગવાનનું મને શરણુ હોજો.

૨૧-જે મુનિઓ બેતાલીસ દોષ રહિત ગોચરીથી આહાર ગૃહણ કરે છે, જેઓએ પાંચ ઇંદ્રીઓને વશ રાખી છે, કામદેવને જીતી બ્રહ્મચર્યનું પાલણ કરે છે, પાંચ સમિતિ, ત્રણ ગુપ્તિ સહીત, પાંચ મહાવ્રતોનું પાલણ કરે છે. જેમને મિત્ર અને શત્રુ સમાન છે ને મોક્ષના મુખના અનુરાગી છે એવા મુનિઓનું મને શરણુ હોજો.

૨૨-તિર્થંકર મહાત્માએ પ્રરૂપેલો, જગતભરના જીવોને હીત-કારી એવા જૈનધર્મનું મને શરણુ હોજો.

૨૩-જેમાં જીવમાત્ર ઉપર દયા કરવાનું વર્ણન હોય એવા અહિંસા ધર્મનું મને શરણુ હોજો.

૨૪-જે જીવને કુગતિએ જતો અટકાવે અને આ સંસાર રૂપી લવાટવીમાં રખડતા જીવોને સ્વર્ગ અને મોક્ષના માર્ગમાં સહાયભૂત થાય તેવા ધર્મનું મને શરણુ હોજો.

૨૫-મિથ્યાત્વથી વ્યામોહ પામીને મન, વચન, કે કાયાથી અસત્ય મતનું સેવન કર્યું હોય અથવા જીનધર્મથી ઉલટો અસત્ય માર્ગ પ્રગટ કર્યો હોય તેમજ હું બીજાને પાપનું કારણભૂત થયો હોઉં તો તે સર્વની હું નિંદા કરું છું.

૨૬-હજ, હથીઆર, સાંખેલું, ઘંટી વગેરે જેને જન્તુઓને દુઃખના આપનાર છે તેનો ઉપયોગ કર્યો હોય અથવા પાપી કુટુંબનું ભરણ પોષણ કર્યું હોય તો તે સર્વની હું નિંદા કરું છું.

૨૭-જીનભુવન, પ્રતિમા, પુસ્તક વગેરે સાત ક્ષેત્રમાં જે ધન મેં ખર્ચ્યું હોય તે સુકૃતની હું અનુમોદના કરું છું.

૨૮-જ્ઞાન, દર્શન, ચારીત્ર જે સમ્યગ્ રીતે પાળ્યાં હોય તેની હું અનુમોદના કરું છું.

૨૯-અરિહંત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય, સાધુ, સાધર્મિક અને જૈન સિદ્ધાંત વિષે જે મેં બહુમાન કર્યું હોય તે સુકૃતની હું અનુમોદના કરું છું.

૩૦-સામાયિક અને છ આવશ્યકમાં મેં જે ઉદ્યમ કર્યો હોય તેની હું અનુમોદના કરું છું.

૩૧-આ જગતમાં પૂર્વે કરેલાં પુણ્ય પાપ એજ સુખ દુઃખના કારણો છે, અને પૂર્વે નહિં ભોગવાયલાં કર્મો ભોગવવાથીજ છુટકો છે, એવું જાણી શુભભાવ રાખવો.

૩૨-હે જીવ ! તેં નરકમાં નારકીના અસહ્ય દુઃખો ભોગવ્યા તે વખતે તારૂં કાંઈ સચું હતું નહીં. એવું જાણી શુભ ભાવ રાખવો.

૩૩-હે જીવ ! તેં ઢગલાળધ આહાર લીધો. ખટરસ લોજનો લીધાં. છતાં સંતોષ તો મળ્યો નહીં. માટે અને તો ચતુર્વિધ આહારનો ત્યાગ કર.

૩૪-આહાર સુલભ છે પણ વિરતિ દુર્લભ છે અને આહાર લેવામાં એકેન્દ્રિય જીવની વિરાધના થાય છે એવું માનીને અને તો ચતુર્વિધ આહારનો ત્યાગ કર.

૩૫-હે જીવ ! રાજ્ય મળવું સુલભ છે, દેવપણું પામવું સુલભ છે, પણ અંત સમયે નવકાર મંત્ર જે ચૈાદ પૂરવનો સાર છે તે પામવો દુર્લભ છે માટે નવકાર મંત્રનું મનની અંદર સ્મરણ કર.

૩૬-નવકાર મંત્ર પરભવને વિષે મનોવર્ણિત સુખ આપે છે અને ભવરૂપી સમુદ્ર તરી જવાય છે તો તે નવકાર મંત્રનું સ્મરણ કર.

૩૭-હે જીવ ! આ પ્રમાણે સકલ પાપ વોસરાવીને નવકાર મંત્રનું તથા પરમેષ્ઠિનું આરાધન કરવાથી દેવપણું તેમજ મોક્ષ પણ મળે છે.

૩૮-આ સંવેગ ઉત્પન્ન કરનાર આરાધનાનું સેવન કરશે તે અક્ષય સુખને પામશે.

ખરેખર ચાચના મારી, ક્ષમા હૃદયે વસાવી દ્યો;
પરસ્પર સુમતી લાવી, ખમો સૌને ખમાવી દ્યો—૪

આરાધનાની ગાથાઓ

ચત્તારિ મંગલં-અરિહંતા મંગલં, સિદ્ધા મંગલં;
સાહુ મંગલં, કેવલિ પન્ન-તો ધમ્મો મંગલં-૧

ચત્તારિ લોગુત્તમા-અરિહંતા લોગુત્તમા, સિધ્ધા લોગુત્તમા;
સાહુ લોગુત્તમા, કેવલિ પન્ન-તો ધમ્મો લોગુત્તમો-૨

ચત્તારિ સરણું પવજ્ઞમિ-અરિહંતે સરણું પવજ્ઞમિ,
સિધ્ધે સરણું પવજ્ઞમિ, સાહુ સરણું પવજ્ઞમિ,
કેવલિ પન્નત્તં ધમ્મં સરણું પવજ્ઞમિ-૩

અરિહંતો મહદેવો, જાવજ્ઞવં સુસાહુણો શુરેણો;
જુણ પન્નત્તં તત્તં ઈય સમ્મત્તં મયે ગહિયં-૪

ખમિચ ખમાવિચ, મઈ ખમિચ સંવહ જીવનિકાય;
સિધ્ધહ સાખ આલોચણહ, મુજ્જહ વઈર ન લાવ-૫

સંવે જીવા કમ્મવસ, ચઉદ્ધ રાજ ભમંત;
તે મે સંવ ખમાવિચ્છા, મુજ્જવિ તેહ ખમંત-૬

જં જં મણેણુ ખદ્દં, જં જં વાચેણુ ભાસિચં પાવં;
જં જં કાયેણુ કયં, મિરછામિ દુકકકં તરસ-૭

પહાડોની ઉંચાઈ

હિમાંદ્રી (હીમાલય)નું એવેરેસ્ટ શીખર....૨૯૦૦૦ ફુટ છે.

અર્ધુદ (આણુ) ૫૬૫૦ ફુટ છે.

સમેત શીખર ૪૫૦૦ ફુટ છે.

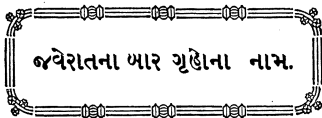
પાલીતાણા (શિત્રુંબ) ૧૯૭૭ ફુટ છે.

ગીરનાર ૩૬૬૬ ફુટ છે.

(ગીરનાર મહાત્મ્ય પ્રમાણે)

પહાડોની ઉંચાઈ બેરોમિટર નામના યંત્રથી માપી શકાય છે.

રવી	...	...	માણિક	...	...	રૂબી	(Rubi)
સોમ	...	...	મોતી	...	...	પર્લ	(Pearl)
મંગળ	...	...	પરવાળુ	...	...	કોરલ	(Coral)
બુધ	...	...	પાતુ	...	...	એમીરલ્ડ	(Emerald)
ગુરુ	...	...	પોખરાજ	...	...	ટોપાઝ	(Topaz)
શુક્ર	...	...	હીરો	...	...	ડાયમન્ડ	(Daimand)
શની	...	...	શનીસર	...	...	સેફાયર	(Saphire)
શકુ	...	...	ગોમીદક	...	...	જેસપર	(Jesper)
કેતુ	...	...	લસણીઆ		...	ક્રીસોલાઇટ	(Crisolite)

કીમતી પત્થરોના નામ

હીરો	ગોમીઠક	મોતી	ગૌદંતો	માણિક
શનીસર	પીરોળો	સેલાણુ	પાતુ	લસણીઓ
તરમરી	ઓપલ	પોખરાજ	પરવાળુ	કરકોઠક
મરઘંજ	સોનેડા	રૂપામુખી	તુનેલો	ઢાનાફરંગ
નરમ	નંગોરી	રેઠડા	સમાધો	કુરંડ
સંગેજરો	ધુરેનજર	વઢેરી	લાલડી	સુલેમાની
ટોપઝ	ધુમ	સંગેઈસળ	પતોની	લાજવંત
મુસા	હસમ	કટલા	ચકમક	જેરમુરાદ
મુસઈ	ગોહરી	પારસમણી	તારામંડળ	સોનામુખી
સંગેઅખમુદ	બાહુદ	સંગેઈસા	રતક	પસમ
સંગસુધરીઆ	હદીદ	ખુરચ	સંગેમરમર	સંગેપરવાર
સંગેજસમ	સુગંધી	અઠડી	પટોળીઈ	જખરજસ્ત

મકનાતીસ સંગેતીલાવર રાજવરખ ફટક સંગેસતારા
 પાઉજર ફેરખો સુવાભાળ લીલુ અલેમાની
 ખીલારો ચેલાસાઇ અકીક સંગેમકસુદ સંગેશુદડી
 સંગેઅખરી વીરોજ

ઉપરના સીતોતેર નામો મળ્યા છે ખીજ સાત નામો
 મળી શક્યા નથી.

